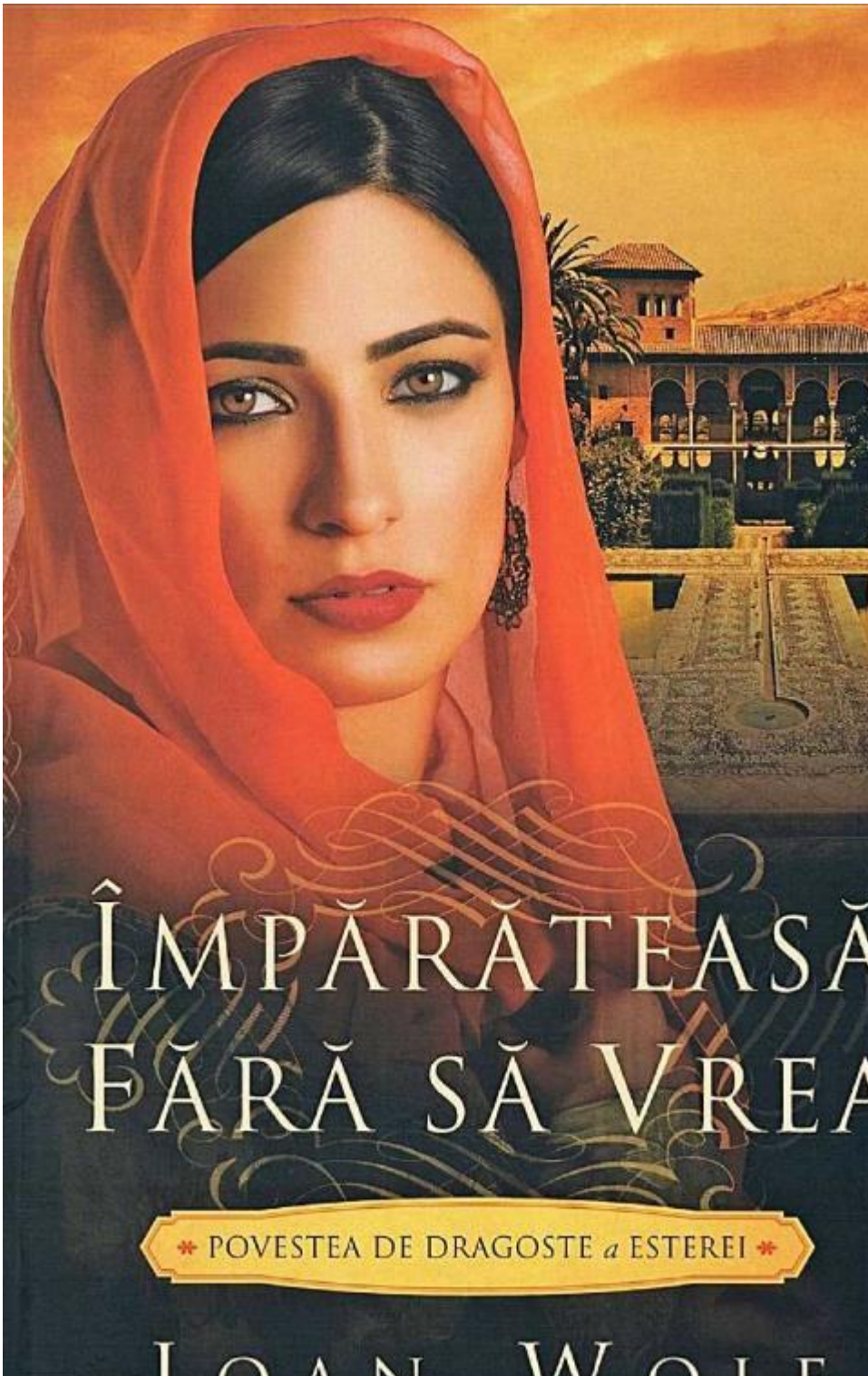
ÎMPĂRĂTEASĂ
FĂRĂ SĂ VREA
POVESTEA DE DRAGOSTE a ESTEREI

Împărătească
Fără să vrea
POVESTEA DE DRAGOSTE A ESTEREI
JOAN WOLF
Traducere din limba engleză de SIMONA MEREU
KERIGMA
Oradea, 2011
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WOLF, JOAN
Împărătească iară să vrea / Joan Wolf
Traducere din engleză de Simona Mereu – Oradea: KERIGMA Beletristic, 2011 ISBN 978 – 973 – 8960 – 61 – 9
I. Mereu, Simona (trad.)
Editor: Cornel Ţicărat
Tehnoredactare: Cornel Ţicărat
Corectura: Lidia Pop
Coperta: Faceout Studio
Originally published in English under the title: A Reluctant Queen by Joan Wolf
Copyright © 22011 by Joan Wolf
All rights reserved. This licensed work published under license.
© KERIGMA Beletristic, 2011, pentru prezenta versiune românească.
KERIGMA Beletristic este un imprint al SC KERIGMA SRL.
Editura KERIGMA Beletristic
O.P. 2-C.P. 16
410670 Oradea
România
Tel.: (0359) 800174
E-mail: officekerigma.ro
Web: www.kerigma.ro
ISBN 978 – 973 – 8960 – 61 – 9
Prietenei mele scumpe, Edith Layton Felber. Îmi lipseşti.
Despre limbă imbile vorbite de personajele din această carte ar fi fost persana şi aramaica. Ce citiţi aici este o „traducere” în limba română modernă.
Capitolul Unu
485 î.Hr.

— Estera se trezi devreme, ca de obicei. Îşi îmbrăcă rochia maronie şi mantia, îşi potrivi vălul peste părul lung, negru, şi ieşi în curtea din spatele casei unchiului ei ca să se apuce de făcut pâinea zilnică – mai multă decât aveau nevoie ea şi unchiul ei, pentru că în fiecare zi dădea o parte bătrânelor din comunitatea lor. Când Mardoheu veni în curte, ea frământase deja aluatul şi pusese pâinile afară la crescut.

„Obosit, unchiule?" îl întrebă Estera pe un ton de tachinare, văzându-l căscând. „Banchetul Marelui Rege te-a ţinut până târziu astă-noapte".

Mardoheu îi oferi un zâmbet jalnic. „Mult mai târziu decât aş fi avut eu poftă, puişor. Dar n-am avut de ales. A fost invitat tot palatul, iar trezorierul-şef ar fi băgat de seamă dacă n-aş fi apărut la ziua de naştere a regelui".

Se aşeză pe banca de la măsuţa din curte, iar Estera începu să pună micul dejun. Pe farfurii se găseau curmale, smochine şi câteva felii din pâinea de ieri, pe care Estera le încălzise în cuptorul de afară. Aduse câteva căni de apă din casă, Mardoheu rosti rugăciunea de binecuvântare a hranei şi cei doi mâncară cufundaţi în tăcere.

Estera aşteptă ca unchiul ei să termine de mâncat înainte de a vorbi din nou. Ea şi prietenele ei ardeau de curiozitate cum era noul rege, Ahaşveroş, care de-abia sosise în Susa, capitala Imperiului Persan. Fusese o mare surpriză când, cu doi ani în urmă, bătrânul rege Darius îl alesese pe el în locul celuilalt fiu al său, Xerxes, şi asta îl făcea o figură interesantă. Dar adevăratul motiv al interesului fetelor erau bârfele pe care le auziseră în piaţă, cum că regele ar fi fost cel mai chipeş bărbat ce a trăit vreodată.

Din nefericire, fetele evreice din cercul Esterei probabil că nu aveau să aibă vreodată ocazia de a vedea cu ochii lor acest model de perfecţiune, dar sperau că unchiul Esterei îl văzuse la banchet.

„Ai reuşit să-l vezi pe rege, unchiule?"

Mardoheu îşi depărtă puţin farfuria de el. „Nu, Estera, nu l-am văzut. Noi, servitorii cei mai umili, am fost îngrămădiţi în *apanada*, iar regele şi familia regală au luat masa înăuntru, cu tot dichisul. Dar trebuie să spun că am fost trataţi bine. S-au servit cantităţi uriaşe de cărnuri şi păsăret de curte: cai, cămile, boi, măgari, căprioare, struţi, gâşte; trebuie să fi decimat satele ca să facă rost de atâta mâncare. Vinul servit a fost din cel de Damasc, mi s-a spus, şi toată lumea m-a asigurat că a fost

excelent”.

„Ai băut măcar o cană cu apă?” întrebă Estera.

Mardoheu îi aruncă o privire aspră şi nu răspunse.

Estera nu era surprinsă. Comunitatea de evrei din care făceau parte ţinea cu toată stricteţea legile mozaice privitoare la mâncare. Chiar şi o cană dintr-o bucătărie persană ar fi fost necurată pentru Mardoheu.

Estera se gândi la cât de însetat trebuie să fi fost unchiul ei şi oftă. Privirea lui se înăspri şi mai mult. „Legea-i lege, Estera. Asta dacă nu eşti ca turnătorul acela de Ezra sau ca prietenii lui. Au băut şi au mâncat fără să se sinchisească că sunt evrei”. Buzele i s-au ţuguiat a dezgust. „La sfârşitul serii, erau la fel de beţi ca şi persanii”.

Acesta era unul din subiectele despre care Mardoheu putea vorbi la nesfârşit. Evreii din Susa erau împărţiţi în două secte. Cea mai puţin numeroasă, de care aparţinea şi Mardoheu, ţinea cu stricteţe legea mozaică. Cealaltă, alcătuită din majoritatea negustorilor evrei cu stare din cetate, deprinsese multe din obiceiurile persanilor în mijlocul cărora îşi duceau traiul.

Estera clătină din cap, nerăbdătoare.

Mardoheu continuă, „Este o ruşine. Descendenţi ai lui Avraam şi Moise să întoarcă spatele Torei şi să caute să ajungă ca aceşti persani iubitori de plăceri! Doar Nebucadneţar a fost cel ce ne-a smuls cu forţa din ţinutul nostru de baştină, din Iuda, şi ne-a târât în ani lungi de subjugare în Babilon. Tocmai pe aceia care ne-au înrobit încearcă să-i imite acum trădătorii aceştia iudei? Este dezgustător!”

Estera îşi dădu toate silinţele să-l mai înveselească. „Tu m-ai învăţat Scripturile, şi ştiu că asemenea lucruri s-au mai întâmplat de multe ori până acum şi de fiecare dată am supravieţuit. Noi suntem poporul ales al lui Dumnezeu, unchiule. Nu contează câţi întorc spatele Legământului, în cele din urmă noi triumfăm întotdeauna”.

El scoase un mormăit, părând doar uşor domolit.

Estera încercă să readucă discuţia la subiectul de la care plecaseră. „Chiar dacă n-ai reuşit să-l vezi pe rege aseară, eu sunt sigură că ai să-l vezi în curând. La o adică, tu lucrezi chiar acolo, la palat. Iar el are de gând să locuiască în Susa, nu-i aşa?”

„Da – se pare că a hotărât că a venit vremea să apuce frâiele domniei aici, în capitală. Este Mare Rege de aproape doi ani, dar mai întâi a trebuit să înăbuşe rebeliunea aceea din Egipt şi apoi s-a decis să

plece la palatul de vară din Ecbatana, ca să mai scape de arşiţa verii. Dar am înţeles că acum a venit în Susa definitiv".

Estera se întinse peste masă după farfuria goală a unchiului ei, pe care o puse peste a sa. „Ar mai fi o şansă ca Rahela să fi reuşit ieri să meargă împreună cu fratele ei la procesiunea din cetate. Ahaşveroş a ieşit în carul lui de aur şi ar fi putut să-l vadă bine. Ştiu că Sara şi Rebeca n-au avut voie să meargă. Şi nici eu". Această ultimă propoziţie fu însoţită de o privire uşor reprobatoare la adresa unchiului ei.

Mardoheu o privi cu o urmă de amuzament. „Mă întreb de ce un grup de fete evreice drăguţe ar fi atât de interesate de Marele Rege al Persiei?"

Estera zâmbi. „Pentru că se spune că este nemaipomenit de chipeş. Vrem să aflăm dacă-i adevărat/4

Faţa slabă, inteligentă, a lui Mardoheu deveni, într-o secundă, serioasă. „Sper că ai destulă înţelepciune cât să nu te laşi sedusă de o faţă frumoasă, Estera". Glasul îi era la fel de sever ca expresia de pe chip. „Aşa s-a întâmplat cu maică-ta şi uite unde a ajuns".

„E doar un joc de-al nostru, unchiule Mardoheu. Nu suntem interesate de-adevăratelea de rege". Glasul i se înmuie. „Niciodată n-am să fug de lângă tine, unchiule drag. Ai fost întotdeauna atât de bun cu mine. Şi te iubesc".

Mardoheu îşi mută privirea, stânjenit şi mişcat, totodată, de declaraţia ei. Ea îl aşteptă să înnoade conversaţia şi, într-un târziu, el spuse, „Poate că nu l-am văzut pe rege, puişor, dar tot am să-ţi dau câteva veşti palpitante despre banchet".

Ochii Esterei sclipiră plini de interes. „Într-adevăr?"

„Fără-ndoială. S-a petrecut un lucru extraordinar. Nimeni dintre cei din *apanada* nu l-am văzut, dar am auzit despre el când să plecăm. În scurt timp, i se va duce vestea în toată Susa, dar, iată, asta e şansa ta să fii prima care le dă de ştire prietenelor tale".

Estera făcu ochii mari şi se aplecă înainte. „Ce s-a întâmplat?" spuse dintr-o suflare.

„Regele a trimis după soţia lui, Vasti, ca să o arate la banchet".

Gura Esterei se deschise într-o expresie de uimire. Femeile persane erau ţinute sechestrate, nu aveau voie să vadă alţi bărbaţi în afară de soţii lor sau de rudele de sânge. O astfel de somaţie ar fi fost de neconceput în societatea persană.

„Înaintea tuturor acelor bărbaţi?" întrebă ea.

„Da”. Mardoheu îşi ridică sprâncenele grizonante. „*Şi* cu faţa dezvelită, pentru că voia să le arate cât e de frumoasă”.

Esterei i se tăie respiraţia. „O femeie persană n-ar face niciodată aşa ceva!”

„Întocmai. Ea a refuzat, şi se pare că asta l-a înfuriat pe rege. Sunt sigur că era beat. Toţi persanii beau întruna de câteva zile bune”.

„Şi ce s-a întâmplat după aceea?”

„Regele a emis un decret imperial, chiar acolo, în sala de banchet. Era mânios, dar am auzit că mânia lui se răceşte, nu se înfierbântă. Deci, a emis acest decret, cu o luciditate desăvârşită, afirmând că refuzul lui Vasti de a da curs cererii soţului ei era o violare a legământului de căsătorie şi un exemplu periculos pentru femeile Persiei. Ca atare, ea nu mai este soţia lui”.

„Dar a pus-o într-o situaţie imposibilă! Ar fi fost greşit din partea ei să-şi arate faţa şi a fost greşit din partea ei să nu-l asculte. Cum putea să aleagă corect?”

„A fost o mişcare diabolic de deşteaptă”, spuse Mardoheu cu o tentă de admiraţie în glas. „Toată lumea ştie că nu a vrut să se căsătorească cu Vasti. Acum, s-a descotorosit de ea”.

„Cred că a fost îngrozitor”. Estera privi mânioasă spre unchiul ei. „Sărmana Vasti. Cum s-o fi simţit!”

Mardoheu scutură din umeri. „Eu cred că Ahaşveroş are de gând să conducă. Vasti i-a fost impusă de tatăl lui, iar acum că Darius este mort, Ahaşveroş vrea să o ia de la capăt, nestânjenit de o nevastă cu legături politice”.

„Ce îngrozitoare trebuie să fie postura de femeie persană! Să nu poţi merge în piaţă sau în vizită la prietenele tale, să trebuiască să-ţi acoperi faţa şi să te ascunzi într-un harem şi să nu ajungi niciodată să-i vezi pe bărbaţii din comunitatea ta”. Se cutremură. „Îi mulţumesc lui Dumnezeu, unchiule Mardoheu, că m-ai crescut ca pe o evreică”.

„Întotdeauna ai fost evreică, Estera”, o asigură Mardoheu. „O fi fost taică-tău persan, dar evreu înseamnă să fii născut dintr-o femeie evreică. În sânul poporului nostru, sângele tatălui nu contează”.

Mardoheu se ridică de pe bancă. „Acum trebuie să mă spăl şi să mă duc la palat”. Îi oferi un zâmbet îndârjit. „Locul va zumzăi de speculaţii şi bârfe. Toţi vor vrea să afle ce se va întâmpla în continuare”.

Estera îl petrecu cu privirea în timp ce se îndepărtă, dar în loc să strângă farfuriile de la micul dejun, îşi puse coatele pe masă şi îşi sprijini

bărbia în mâini. Soarele dimineţii era cald, nu dogorea încă, şi îl simţea ca o mângâiere pe umeri şi pe cap.

Sărmana Vasti. Gândul îi zbură la ceea ce îi spusese unchiului ei despre cât de bucuroasă era că fusese crescută ca o evreică.

Viaţa Esterei ar fi putut fi foarte diferită dacă nu s-ar fi întâmplat asta. Când era doar cu puţin mai în vârstă decât era ea acum, mama ei fugise în ascuns cu un locotenent din cavaleria persană. După ce tatăl Esterei a fost ucis în luptă, fratele mamei sale, Mardoheu, le-a luat pe mama ei şi pe ea acasă la el, în Susa; Estera avea doi ani pe atunci. Mama ei murise când ea avea doar şase ani. Cum Mardoheu nu se recăsătorise după moartea soţiei sale, de mulţi ani încoace erau numai ei doi în căsuţa îngrijită de chirpici din cartierul evreiesc al Susei.

Nu ştia nimic despre tatăl ei, decât că mama ei îl iubise destul cât să întoarcă spatele propriei familii şi comunităţi pentru a-l urma. Când era mică, îl rugase odată pe Mardoheu să-i povestească despre el, iar unchiul ei făcuse faţa aceea aspră înaintea căreia ea se supunea întotdeauna şi îi poruncise să nu-i mai pomenească vreodată de tatăl ei. De atunci, niciodată nu-l mai amintise.

Dar se gândea uneori la tatăl acesta persan al ei, care furase inima mamei sale şi apoi murise în chip tragic în floarea vârstei. Mama ei trebuie să fi fost curajoasă. Estera ştia că ea n-ar putea face vreodată ceva atât de nechibzuit. Ea se simţea confortabil în mediul ei familiar: micuţa comunitate bine închegată; prietenele ei; preaiubitul ei unchi, Mardoheu. Avea cincisprezece ani şi ştia că, într-o bună zi, avea să se mărite. îl plăcea pe fratele celei mai bune prietene a ei, pe Avraam, şi era de părere că şi el o plăcea. Dar nu se grăbea să plece de acasă. Nu se grăbea deloc.

În după-amiaza aceea, Estera se alătură celorlalte femei de pe stradă pentru vizita săptămânală la piaţa locală. Toţi evreii din comunitatea ei se aprovizionau de aici în special, pentru că era singurul loc din Susa care oferea came de animale şi păsări sacrificate şi preparate conform ritualului de către un măcelar evreu cu experienţă.

Îmbrăcămintea Esterei era astăzi mai arătoasă decât cea pe care o purta la muncile de pe lângă casă; purta o tunică albă şi lungă, strânsă la mijloc cu o curea subţire din piele şi, pe deasupra, o robă mai scurtă de culoare verde, care se deschidea în faţă. Părul negru şi lung îi era împletit, legat într-un coc şi acoperit de un văl uşor, cu un fileu simplu de aur. În picioare, avea sandale din piele fină. Era un stil vestimentar

adaptat climatului fierbinte al Persiei, şi majoritatea locuitorilor Susei, bărbaţi şi femei în egală măsură, purtau variaţii ale acestuia.

Estera străbătea străduţele înguste şi familiare ale cartierului ei sporovăind cu vecina sa, Naomi. Naomi avusese întotdeauna grijă de Estera, invitând-o să petreacă timp împreună cu copiii ei, acasă la ea, ca să nu fie singură. După politeţurile de rigoare, Estera îi relată istorioara pe care o auzise de la Mardoheu despre cele petrecute la banchetul din noaptea precedentă. Câteva alte femei auziră cuvintele ei şi, înainte să ajungă în piaţă, toată lumea aflase veştile.

Femeile evreice se ţineau laolaltă, croindu-şi drum de la o dugheană la alta. Piaţa era pe cât de pestriţă, pe-atât de plină de larmă: strigătele vânzătorilor, sporovăială în aramaica vorbită în accente de pretutindeni din imperiu, dughenele doldora de tot felul de produse colorate de la ţară, până şi miei şi boi vii, gata de tăiat. Estera şi Naomi tocmai inspectau nişte rodii ce li se păreau delicioase, când auziră pe cineva strigând numele Esterei. Amândouă femeile întoarseră capul.

„Rahela!" spuse Estera surprinsă. „Ce cauţi aici?" Rahela era prietena cea mai apropiată a Esterei, o fată micuţă, cu pielea măslinie şi ochii garnisiţi cu gene lungi ca de căprioară. Fiindcă tatăl ei era un negustor înstărit, de obicei de cumpărăturile din gospodărie se ocupau servitorii lor.

Un tânăr făcu un pas înainte şi se opri lângă Rahela. „A auzit o bârfă bunicică şi arde de nerăbdare să ţi-o spună, asta caută aici".

„Avraam". Estera îi oferi un zâmbet fratelui înalt şi bine clădit al prietenei sale. „Te-a obligat să o aduci?"

„Întocmai", îi răspunse el.

„Am trecut mai întâi pe la tine pe-acasă şi când am văzut că nu eşti acolo, mi-am amintit că azi e ziua ta de piaţă", explică Rahela.

Naomi spuse poruncitor, „Să ne dăm la o parte din faţa dughenei, fetelor. Stăm în calea celor ce vor să cumpere". Feri tinerii din cale, apoi se întoarse spre Rahela. „Acum, ce bârfa-i atât de urgentă încât trebuie s-o cauţi pe Estera până în piaţă ca să i-o spui?"

„Regele a izgonit-o pe Vasti!" spuse Rahela, uitându-se în jur să vadă ce efect avea asupra celorlalţi dramatica ei revelaţie.

Pe chipul lui Naomi se întipări un zâmbet uşor, plin de satisfacţie. „O, asta. Deja ştim totul de la Estera".

Rahela se posomorî şi se întoarse spre Estera, cu ochi scânteietori. „Ţi-a spus unchiul tău! De ce n-ai venit imediat să-mi spui

şi mie?”

„Aveam de gând să trec pe la tine după ce făceam piaţa”, se scuză Estera.

„Nu-i aşa că-i groaznic?” întrebă Rahela. „A izgonit-o pentru că nu s-a supus poruncii lui de a-şi arăta faţa. Dar cum de s-a putut aştepta de la ea să facă una ca asta?”

„Unchiul Mardoheu este de părere că regele a vrut să se descotorosească de Vasti din motive politice”.

Avraam încuviinţă din cap. „Este totul politică, adevărat. Curtea-i divizată între două partide, unul care vrea să meargă la război cu Grecia şi un altul care nu vrea. Familia lui Vasti aparţinea, evident, celui nepotrivit”.

Estera se cutremură gândindu-se cât de teribil trebuia să fie ca toată viaţa cuiva să fie guvernată de capricii politice. „Mă bucur că eu *nu* sunt o femeie persană”, spuse ea.

„Şi eu”, fu de acord Rahela.

Naomi le privi pe rând. „O femeie evreică poate fi divorţată împotriva voinţei ei, fetelor. Sigur ştiţi asta”.

„Da, dar asta se poate întâmpla numai dacă soţia a comis adulter”, replică Estera.

„Nu-i adevărat”, spuse Naomi. „Un bărbat evreu îşi poate izgoni nevasta dându-i, pur şi simplu, o înştiinţare de divorţ. Căsătoria este dizolvată imediat, chiar dacă soţia nu este de acord”.

Rahela se încruntă. „Dar el nu este obligat să dea un motiv?”

Naomi o bătu uşor pe braţ. „Crede-mă, Rahela, dacă un bărbat vrea să se descotorosească de o femeie, găseşte el un motiv”.

Rahela era înspăimântată. „Dar… dacă soţia este forţată să-şi lase soţul, unde se duce?”

„Se întoarce acasă la părinţii ei. Unde altundeva să se ducă?”

Deşi soarele de toamnă era cald, Esterei i se făcu, deodată, frig. Dacă viitorul ei soţ se plictisea de ea, putea divorţa de ea pentru că era pe jumătate persană? îşi strânse roba mai aproape de trop. Parcă se produsese brusc o ruptură în intimitatea şi securitatea din sânul micii sale comunităţi şi lumea se făcu, dintr-odată, un loc mai puţin prietenos şi mai puţin stabil decât şi-l închipuise ea.

În seara aceea la cina din curtea casei, Estera îl întrebă pe Mardoheu dacă ceea ce spusese Naomi despre divorţul evreiesc era adevărat, iar unchiul său îi confirmă spusele.

Ea se jucă cu pâinea, evitându-i privirea. „Şi dacă o să mi se întâmple şi mie aşa ceva?”

„Ţie n-o să ţi se întâmple asta, puişor. Niciun bărbat n-ar putea dori vreodată să te alunge pe tine”.

„Spui aşa doar pentru că mă iubeşti, unchiule Mardoheu”.

„Estera, uită-te la mine”. Aşteptă până când ochii ei priviră direct într-ai lui. „Ai încredere în mine?”

„Sigur că am încredere în tine”.

„Atunci să ştii că niciodată n-am să te dau unui bărbat pe care nu-l cred în stare să aibă grijă de tine tot restul vieţii tale. Ai încredere că aşa am să fac?”

Ea zâmbi. „Da, unchiule Mardoheu, am”.

„Atunci, termină-ţi cina”, spuse el cu prefăcută asprime, iar ea luă, supusă, o bucăţică de peşte din farfurie.

Capitolul Doi

Era una din zilele acelea frumoase de primăvară în Susa, când soarele strălucea nu prea fierbinte şi când dinspre munţi adia o briză răcoroasă. Estera scosese în curte lămpile de ulei din casă, vrând să le cureţe, şi tocmai ştergea recipientele simple din lut, fredonând o melodie, când o auzi pe Rahela strigând-o. Îşi ridică privirea şi îi văzu în cadrul uşii pe prietena ei şi pe Avraam.

„Hai afară, hai afară”, strigă Rahela. „Voi muta eu lămpile acestea. E prea frumos afară ca să stai în casă”.

„Dă-mi voie să te ajut”. Avraam dădu fuga spre masă şi, în timp ce el lua lămpile şi le punea pe pământ, Estera merse în casă să aducă o gustare şi ceva de băut. Când ieşi iarăşi afară, cu o tavă cu căni, suc de rodii şi prăjituri cu miere, Rahela şi Avraam erau deja aşezaţi la masă, aşteptând-o.

Estera le servi prăjiturile şi sucul, apoi se aşeză şi ea şi bău cu sete o cană plină. Îşi puse apoi cana pe masă şi le zâmbi prietenilor ei. „Ce drăguţ din partea voastră să treceţi pe la mine!”

Avraam îi zâmbi la rându-i. „Ar trebui să fiu la muncă cu tatăl meu, dar s-a întâmplat un lucru pe care Rahela a insistat că trebuie să ţi-l împărtăşească. Aşa că am adus-o”.

Estera îşi plecă ochii câteva clipe. În ultimele zile, Avraam găsea multe motive să treacă pe la ea. „Este de fiecare dată o plăcere să te văd, Avraam”, spuse ea.

Se întoarse spre Rahela, care era, în mod evident, foarte

nerăbdătoare să vorbească. „Deci, Rahela, care sunt veştile?”

„Regele a anunţat că are de gând să organizeze un concurs pentru a o găsi pe cea mai frumoasă femeie din imperiu, pe care o va lua de nevastă”. Rahela reuşea să-şi exprime în acelaşi timp încântarea şi dezaprobarea. „Nu-i aşa că-i dezgustător?”

„Un concurs? Ce fel de concurs?”

„A emis o proclamaţie în toate ţinuturile imperiului cerând ca cele mai frumoase tinere fecioare să fie trimise la haremul lui din Susa, unde să candideze pentru mâna lui. A spus că aceea care îi va plăcea cel mai mult va domni în locul lui Vasti”.

Estera îşi imagină capitala inundată, zi după zi, de valuri de tinere frumoase ce sperau la o şansă de a ajunge regine. Era cea mai smintită idee pe care o auzise vreodată.

Spuse, „Categoric, regele are un fel aparte de a trata femeile. Le alege şi se descotoroseşte de ele de parcă ar fi nişte cai”.

Avraam chicoti. „Sunămai degrabă – atârg de cai”. Sprâncenele lui negre şi arcuite se ridicară puţin. „Regret să vă informez, fetelor, că proclamaţia pe care eu şi tatăl meu am văzut-o într-un afiş specifica clar că doar fetele din dinastia ahemenidă pot aplica pentru poziţia de regină”. Clătină din cap cu prefăcută tristeţe. „Niciuna dintre voi nu va fi eligibilă”.

Esteta râse. „O, Avraam, tocmai mi-ai frânt inima”.

El îi zâmbi şi ea îşi simţi obrajii înfierbântându-se puţin. Avraam avea un zâmbet frumos.

Ochii garnisiţi cu gene lungi ai Rahelei urmăriseră ca nişte săgeţi schimbul de replici dintre fratele şi prietena ei. Spuse, „Ei bine, bănuiesc că dacă eşti o femeie persană şi oricum eşti nevoită să te izolezi de lume, poţi la fel de bine să fii regină şi să te închizi într-un palat”.

Inima gingaşă a Esterei era mişcată. „Aşa o fi. Sărmanele de ele, ce viaţă sunt nevoite să ducă”.

Ea şi Rahela se priviră într-o recunoaştere mutuală a propriei superiorităţi faţă de acele femei persane demne de milă, care nu avuseseră norocul să se nască evreice.

Chiar dacă condamnau metoda Marelui Rege de a găsi o nouă regină, femeile evreice din comunitatea Esterei erau, totuşi, extrem de interesate de tot procesul. La o lună de la proclamaţia regelui, fetele începură să curgă în Susa, toate sperând să fie găsite destul de frumoase pentru a intra în haremul Marelui Rege şi a concura pentru poziţia de

regină. Veneau din Mesopotamia, făcând călătoria uşoară pe mare în josul Tigrului sau Eufratului; veneau de pe uscat, de la curţile satrapilor din Capadocia şi Lidia, Bactria şi Hindukus. Şi, bineînţeles, mai erau fetele din aristocraţia ahemenidă, ale căror familii trăiau chiar în jurul capitalei.

Mardoheu, care lucra în departamentul de finanţe al palatului, îşi îndatora nepoata şi pe prietenele ei, strângând cât mai multe informaţii despre şuvoiul, aparent nesfârşit, de candidate pline de speranţă. Dar Mardoheu avea mai multe pe cap în zilele acelea decât potenţială alegere de căsătorie a regelui. Neliniştea dintre evreii şi edomiţii din ţinutul lor de baştină, din Palestina, creştea şi toţi bărbaţii din comunitatea lui erau îngrijoraţi că, dacă ar fi izbucnit un conflict, Ahaşveroş nu ar fi fost de partea evreilor.

Cirus şi Darius, cei doi regi persani care îl precedaseră pe Ahaşveroş, aveau o istorie în sprijinul evreilor. Cirus le dăduse chiar permisiunea de a reconstrui Templul din Ierusalim. Dar nimeni nu cunoştea poziţia lui Ahaşveroş.

Într-o după-amiază de Sabat, după ce se întorseseră de la sinagoga din casa tatălui Rahelei, Mardoheu îi împărtăşi nepoatei sale frământările lui. Dogoarea nemiloasă a verii începuse, astfel că cei doi şedeau în camera comună a casei care, asemeni celor mai multe case din Susa, era protejată de soarele necruţător de un acoperiş din palmieri peste care fuseseră turnate trei picioare [cca. un metru – n.tr.] de pământ.

Cum femeile nu aveau voie să ia parte la întâlnirea propriu-zisă din sinagogă, Mardoheu îi povesti Esterei discuţia ce avusese loc între bărbaţi după citirea Torei. Conversaţia se schimba întotdeauna când intrau femeile cu mâncarea, astfel că Estera nu ştia niciodată ce discutaseră bărbaţii, până când ajungea acasă, unde unchiul ei îşi formase obiceiul de a împărtăşi totul cu nepoata sa.

Mardoheu era din fire un învăţător şi, după ce descoperise cât de ageră era Estera, cât de curioasă şi de inteligentă, făcuse din ea eleva lui. Progresaseră până acolo încât nu-i mai citea el din Scripturi, ci o învăţase să le citească singură.

Astăzi, însă, Mardoheu era preocupat de probleme politice. Se vedea cât de adânc era tulburat, şi Estera îl asculta cu atenţie.

„Ai auzit de ţinutul pe care ni l-au furat edomiţii când am fost luaţi în exil în Babilon”, spuse el.

„Da, unchiule. Pari îngrijorat. S-a întâmplat ceva?”

„Da. Am aflat de la prietenul meu, Araxis, unul dintre scribii de la palat, că edomiţii i-au trimis o scrisoare Marelui Rege, cerându-i să le confirme drepturile la regiunea de sud a lui Iuda”.

„La ţinutul *nostruT1*

„Da. Ţinutul nostru”. Mardoheu se trase de barbă, gest pe care îl făcea întotdeauna când era supărat. „Apoi, ca şi când asta n-ar fi fost de ajuns, un profet ţicnit bate Ierusalimul în lung şi-n lat, încercând să-i provoace pe ai noştri să iasă la război pentru a-l recupera”.

Estera înţelegea acum de ce era atât de tulburat unchiul ei. „Război în Palestina? Asta n-ar aduce nimănui niciun bine!”

„Este cel mai mare rău care ar putea să se întâmple. Dacă izbucneşte un război şi regele decide să trimită trupele să instaureze pacea în zonă, nu se ştie de a cui parte va fi. Darius i-ar fi favorizat pe iudei, dar nimeni nu ştie ce ar face Ahaşveroş. Dacă îi alege pe edomiţi, ne-am putea pierde jumătate din ţară!”

Estera alunecă înainte în taburetul ei, aplecându-se spre Mardoheu. „Crezi că regele va trimite o armată? N-ar lăsa cele două părţi să se lupte singure între ele?”

Mardoheu clătină din cap. „Palestina se află chiar în drum spre Egipt. Niciun rege persan nu vrea tulburare în Palestina”. De frustrare, Mardoheu izbi cu palma braţul scaunului în care şedea. „Regele acesta-i atât de greu de descifrat, Estera. A mers la război cu Egiptul când s-a răsculat împotriva domniei persane şi a înăbuşit răscoala rapid şi eficient. Dar prin refuzul lui de a continua războiul cu grecii îi scoate din minţi pe cei de la curte care ar vrea ca el să-l continue”. O privi grav. „Nu ştiu ce are de gând, iar faptul că nu ştiu mă nelinişteşte”.

„Ahaşveroş a fost un rege bun în Babilon, nu-i aşa?”

„A fost un rege foarte bun. Darius l-a trimis acolo pe când avea doar optsprezece ani, aşteptându-se să dea greş. Dar el a surprins pe toată lumea. S-a făcut iubit de poporul babilonian. Şi a adus cu el un contingent dintre consilierii din Babilon, de ale căror sfaturi se pare că ascultă. Oamenii lui Darius sunt furioşi că regele nu pleacă urechea la sfaturile lor”.

Estera clătină din cap. „Totul sună atât de complicat, unchiule. Partidul babilonian, partidul persan, partidul prorăzboi cu grecii, partidul anti-război cu grecii. Trebuie să fie greu să-ţi păstrezi capul limpede. Dar sunt sigură că ştii pe cineva la palat la care să apelezi

pentru a afla poziţia regelui faţă de Palestina”.

„Nu ştiu”, răspunse posac Mardoheu. „Eu lucrez în trezorerie, puişor. Sunt prea departe de scena politică pentru a cunoaşte pe cineva care să ştie ce-i în mintea regelui”.

Estera îşi roti privirea în jurul încăperii simple, cu tavanul sprijinit de coloane simple din lemn şi pereţi din chirpici de un alb spălăcit. Aranjase câteva vaze lucioase de ceramică pe o măsuţă din lemn pentru a da camerei culoare, iar o caipetă persană veche îşi adăuga şi ea tonurile şterse.

Privind sulul de pergament pe care unchiul ei îl adusese acasă de la slujbă, îi veni un gând. „De ce să nu-i imităm şi noi, evreii, pe edomiţi şi să-i trimitem regelui propria noastră scrisoare? Dacă ei i-au scris că vor confirmarea drepturilor lor la ţinutul nostru, atunci noi ar trebui să-i scriem că pământul ne aparţine nouă prin lege şi că nouă ar trebui să ne dea confirmarea”.

Mardoheu zâmbi. „Fata mea deşteaptă. Exact asta am hotărât să facem”.

„Ar trebui să mă includeţi şi pe mine în consiliul vostru, unchiule”.

Replica ei îl făcu pe Mardoheu să râdă, după cum era şi intenţionată. Acesta se ridică şi se întinse. „Soarele-i la apus. Poate găsim o boare de vânt în curte”.

Estera se ridică uşor în picioare şi ieşi în urma unchiului ei.

Vara nu era plăcută în Susa. Soarele ardea necontenit peste câmpia pe care era situat oraşul şi nicio briză dinspre munţi nu răzbătea până acolo. Pe timp de vară, Susa era un cuptor.

Marele Rege se dusese la palatul de vară din Ecbatana, luând cu sine aproape toţi curtenii, astfel că problema Palestinei fu lăsată deoparte pentru moment. Viaţa mergea înainte ca de obicei în comunitatea evreiască, deşi cea mai mare parte a vieţii sociale se desfăşura seara, când căldura se mai domolea puţin.

Avraam continuase să o însoţească pe sora lui în vizită la Estera şi, în luna august, aceasta realiză că era foarte posibil ca el să vrea să se căsătorească cu ea. Gândul i se confirmă când Rahela o anunţă că urma să se logodească cu unul dintre tinerii din congregaţia lor.

Estera era surprinsă şi nu-şi ascunse sentimentele.

Rahela râse. Fetele şedeau în curtea tatălui ei, care era mult mai încăpătoare decât a lui Mardoheu. Mai erau acolo şi alte câteva familii

din comunitate, dar Rahela o luase pe Estera deoparte ca să-i dea vestea cea mare.

„Cum de eşti surprinsă?" Rahela îi aruncă Esterei o privire întrebătoare. „Amândouă suntem la vârsta căsătoriei. Am mai vorbit despre asta".

Cum stăteau una lângă alta pe o băncuţă de lemn din colţul curţii, Estera îşi puse mâna peste a Rahelei. „Ştiu, ştiu. Presupun că m-am tot gândit la asta ca la ceva din viitor…"

„Eu am ştiut că Iacov mă va cere". Rahela părea mulţumită de sine, „întotdeauna vorbea cu mine la cină, după sinagogă". O privi pe Estera în ochi. „Îl găseşti chipeş?"

Iacov era cam de înălţimea Esterei, dar şi Rahela era scrmdă. Şi era cam clăpăug. Estera privi în ochii înfocaţi ai prietenei ei şi spuse, „Este foarte chipeş, Rahela. Şi, în plus, este simpatic".

Rahela radia.

Tocmai atunci, Avraam ieşi în curte. Fetele se uitară amândouă la el, apoi Rahela spuse cu subînţeles, „În curând îţi vine şi ţie rândul, Estera".

Avraam era mult mai chipeş decât Iacov. Dar Estera se trezi că tresare la gândul de a se căsători. Viaţa alături de unchiul ei era atât de tihnită, atât de sigură. Nu era convinsă că era gata să renunţe la ea.

Era evident că şi Mardoheu se gândise la căsătoria ei, pentru că imediat după ce se întoarseră de la Rahela, îi sugeră să iasă împreună în curte să se răcorească puţin înainte de culcare.

„Mi s-a părut că Rahela era fericită", remarcă el când se aşezară pe scaunele poziţionate astfel încât să prindă cel mai bine bătaia firavei adieri.

„Eu cred că este fericită, unchiule Mardoheu. Aşteaptă cu nerăbdare să fie la casa ei şi să aibă, propria familie".

„Şi tu aştepţi cu nerăbdare să te măriţi, puişor?"

Estera nu răspunse.

„Tatăl lui Avraam mi-a spus chiar în seara asta că mă pot aştepta la o ofertă pentru tine".

„Nu ştiu ce să spun".

„Te-ai făcut o femeie frumoasă, Estera. Dacă nu doreşti să te măriţi cu Avraam, vor mai fi alţii. Îţi promit".

Estera era surprinsă. Unchiul ei nu o complimentase niciodată pentru felul în care arăta. Îi spunea adesea cât era de deşteaptă, dar

niciodată nu-i spusese că era drăguță. Ochii ei îi întâlniră o clipă pe ai lui și văzu că vorbea serios.

„Spune-mi tu ce vrei, puișor", spuse el blând.

„N-ai să te simți singur fără mine, unchiule Mardoheu?"

„Ai să-mi lipsești foarte mult. Dar am știut întotdeauna că ai să te măriți, Estera. Acolo-i viitorul tău, alături de un soț și de copiii tăi". Îi zâmbi. „Eu voi fi bunicul lor excentric".

Ea îi oferi un zâmbet nesigur. „Știu că trebuie să mă mărit. Dar… nu sunt sigură că sunt pregătită. Vezi tu, eu am casa mea aici cu tine, unchiule Mardoheu. Și avem o viață atât de frumoasă! Mi-ar lipsi studiile

El o întrerupse. „Nu văd niciun motiv pentru care să renunți la studiile tale. Avraam nu ți-ar cere niciodată una ca asta".

Estera știa acest lucru. Încerca să găsească o scuză, atâta tot. „Dacă mai aștept puțin, crezi că am să fiu prea bătrână pentru pretendenți?" întrebă ea.

Mardoheu zâmbi. „Estera, tu n-ai să duci niciodată lipsă de pretendenți, crede-mă. Iar dacă vrei să mai petreci ceva vreme cu bătrânul tău unchi, mă vei face foarte fericit".

Ea îi zâmbi cu toată gura, ușurată de răspunsul lui. „Chiar îmi place Avraam", spuse ea. „Crezi că va fi dispus să aștepte?"

„Oare nu a slujit Iacov șapte ani pentru Rahela? Crede-mă, puișor, Avraam va fi fericit să aștepte".

Capitolul Trei

Odată cu sosirea toamnei, se întoarseră și regele și curtenii lui din munți și, odată cu ei, și bătăile de cap pentru evreii din Susa. La o săptămână de la întoarcerea lor, Mardoheu veni agale spre casă după slujbă, șocând-o pe Estera cu paloarea feței lui.

„Ia loc, unchiule, și am să-ți aduc o cană cu apă", îi spuse ea poruncitor.

El se supuse fără proteste, ceea ce o îngrijoră și mai mult. Când îi înmână cana, văzu că mâinile îi tremurau.

Se aplecă pe genunchi în fața lui. „Ești bolnav?"

Se strădui să-și ascundă spaima din glas. Ce se întâmpla cu ea dacă îl pierdea pe Mardoheu? Aproape toată viața ei, el fusese stânca pe care ea se baza, protectorul ei, persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume. Avea câteva amintiri despre mama ei, dar cel ce-i fusese întotdeauna alături era unchiul Mardoheu.

„Nu, puişor, nu sunt bolnav. Am suferit doar un şoc teribil".

Ea luă cana goală din mâna lui şi o puse pe podea. Apoi îi ţinu mâinile reci într-ale ei, care erau calde.

„Îmi poţi spune ce s-a întâmplat?"

„Mai întâi, trebuie să trimitem după bărbaţii din comunitate, ca să le vorbesc. Poţi tu să dai o fugă dincolo de drum şi să o întrebi pe Naomi dacă servitorul ei poate transmite mai departe acest mesaj, în locul meu?"

Estera sări în picioare, îl găsi pe Iacov şi se întoarse să-i spună lui Mardoheu că voia el să meargă. „Trebuie, însă, să mănânci, unchiule, înainte de întâlnirea asta".

El clătină din cap. „N-aş putea înghiţi nimic". Arătă cu mâna înspre scaunul pe care şedea ea de obicei. „Aşază-te şi am să-ţi spun ce m-a tulburat într-atât. Vorbind, voi putea să-mi adun gândurile".

Ea se aplecă înainte să asculte.

„Haman, unul dintre bărbaţii care au venit cu regele din Babilon, a venit în camera mea de lucru azi. N-are importanţă ce voia, dar în cursul scurtei noastre conversaţii am descoperit că nu este babilonian, cum am crezut cu toţii, ci edomit. Edomit, Estera! Şi la cuvintele lui apleacă urechea regele – de fapt, el e unul dintre sfetnicii lui cei mai de seamă. Am fost îngrozit".

Primul dintre oamenii convocaţi de Mardoheu bătu la uşa principală şi Estera se duse să-i deschidă.

Când întâlnirea se încheie, în sfârşit, Estera intră în bucătărie şi îl găsi pe Mardoheu la fel de palid şi îngrijorat ca atunci când venise acasă. Deşi prin educaţia primită, Estera se simţea legată, atât prin religie, cât şi prin rasă, de ţinutul de baştină al evreilor, grija ei imediată era mai mult sănătatea unchiului ei decât un război dintr-un loc îndepărtat.

„N-are niciun rost să te îmbolnăveşti din cauza unui lucru asupra căruia nu ai niciun control", îl îndemnă ea, a doua zi dimineaţă, la micul dejun. „N-a izbucnit încă niciun război în Palestina. Poate că nici nu va izbucni vreodată. Nu poţi face nimic ca să schimbi starea lucrurilor, unchiule Mardoheu, aşa că nu te mai îngrijora atât pentru ea".

El clătină din cap. Abia dacă mâncase ceva. „Am un presentiment teribil în legătură cu asta, Estera. Nu mă pot abţine. Ceva groaznic planează deasupra evreilor. Parcă Dumnezeu mi-ar trimite o… o profeţie".

Trecură săptămâni şi dinspre munţi începu, în sfârşit, să sufle aer

rece, iar străzile Susei, aproape pustii în arşiţa verii, se umplură din nou de viaţă. Pieţele erau ticsite de lume, cavaleria regelui străbătea oraşul aproape zilnic, iar căldura soarelui era una plăcută, nu tiranică. Era anotimpul preferat al Esterei.

Apoi, într-o noapte, Mardoheu avu un vis. Estera îl auzi ţipând din dormitorul lui şi, înşfăcându-şi şalul, fugi la uşa alăturată, temându-se ca nu cumva să-l înţepe inima. „Te simţi bine, unchiule Mardoheu?" strigă ea din uşă.

Îl putea auzi gâfâind de parcă ar fi alergat douăzeci de mile. Aprinse lampa cu ulei şi intră să verifice. Mardoheu stătea în picioare, cu ochii sălbatici, leoarcă de transpiraţie.

„Ce-ai păţit?"

„Un vis", bolborosi el. „Un vis teribil".

Un val de uşurare străbătu trupul Esterei. Un vis nu avea cum să-l ucidă. Îngenunche lângă salteaua de paie ce îi slujea lui Mardoheu de pat. Acesta tremura din tot corpul şi ea îşi scoase şalul pe care şi-l aruncase peste cămaşa de noapte şi îl înfăşură înjurai umerilor lui. „Este totul în regulă, unchiule Mardoheu. Eşti în siguranţă. Eşti aici cu mine".

Într-o clipită, o străfulgera amintirea momentelor din copilărie când el venea să o liniştească după un coşmar cu exact aceleaşi vorbe pe care tocmai i le spusese ea.

Mardoheu respiră adânc de câteva ori, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

„Vrei să mi-l povesteşti?" întrebă Estera.

El murmură răguşit, „Da, cred că da". Îşi drese vocea, aşteptă un moment, apoi continuă. „Cred că-i ceva important, Estera. Cred că visul acesta mi-a fost trimis de Dumnezeu. Trebuie să-l povestesc cu glas tare până nu-l uit".

„În regulă, atunci. Povesteşte-mi-l".

Mardoheu privi în gol înaintea lui, ca şi când ar fi văzut ceva ce ea nu putea să vadă. „În faţa ochilor mei se întindea pământul, bubuind de tunete asurzitoare şi cutremure. Apoi, au apărat doi balauri uriaşi care au început să se războiască. În timp ce se luptau ei, am văzut pământul întreg topindu-se în ură şi nelegiuiri, şi am ştiut" – o privi pentru prima oară în timpul acestui recital – „am *ştiut*, Estera, că tot neamul evreiesc era condamnat la pieire". Clătină din cap, ca pentru a-şi limpezi gândurile. „Am strigat către Domnul după izbăvire şi El mi-a răspuns trimiţând peste pământ o apă mare, vindecătoare, iar prin întuneric am

zărit soarele şi am ştiut că poporul meu va fi salvat".

Estera era uluită. Era un vis fantastic. O luptă între balauri? Lumea cucerită de ură şi nelegiuire? De unde venise un astfel de vis?

Mardoheu spuse, „Dumnezeu mi-a trimis visul acesta. Mi l-a trimis ca să mă avertizeze. Balaurii aceia, Estera… balaurii aceia aveau ochii lui Haman".

Esterei i se făcu, deodată, frig. Îşi dorea să fi avut şalul înapoi.

„Eşti sigur?" şopti ea.

„Da. Trebuie să găsim pe cineva care să contracareze influenţa lui Haman asupra regelui! Trebuie să găsim pe cineva care să reprezinte interesele evreilor".

„Dar pe cine?"

Mardoheu îşi privi nepoata. Estera stătea îngenuncheată, învăluită în lumina lămpii, iar îndepărtarea şalului îi evidenţia linia gâtului şi curbura pieptului sub pânza subţire de in a cămăşii de noapte. Părul negru lăsat liber i se revărsa peste umeri şi spate. Ochii mari îl priveau plini de preocupare.

„Uite". Îşi luă şalul de pe umeri şi i-l înapoie. „Mă simt bine acum, iar tu sigur ai îngheţat".

Ea îl luă şi şi-l înfăşură peste umeri.

„Ai vrea să-ţi aduc o cană de lapte?"

„Nu". Se întinse spre ea şi-i atinse uşor obrazul cu degetul. „Du-te înapoi în pat. Ţi-am stricat destul somnul, puişor".

Estera era şi ea de părere că Mardoheu arăta mai bine. Se oprise din tremurat şi avea vocea mai puternică. Se ridică în picioare. „Chiar crezi că visul acesta a venit de la Dumnezeu, unchiule?"

El îşi ridică ochii spre ea. „Da, Estera, aşa cred".

După visul acela, Mardoheu era dus pe gânduri şi abia dacă scotea vreo vorbă. Estera îşi dădea toate silinţele să afle dacă îl deranja ceva, dar pentru prima oară în toţi anii petrecuţi împreună, simţea că el se închidea faţă de ea. Şi lucrul acesta o neliniştea.

Apoi, la următorul Sabat, Mardoheu îi ceru să rămână după masă, fiindcă el şi câţiva dintre bărbaţii din comunitate voiau să vorbească cu ea.

„Am greşit cu ceva?" întrebă ea alarmată.

„Nu, Estera. N-ai greşit cu nimic. Vrem doar să vorbim cu tine".

Aşadar, Estera rămase, iar celelalte femei plecară; Rahela îi aruncă o privire curioasă înainte să iasă pe uşă. Masa, care mai devreme

adăpostise bucatele, se afla tot în mijlocul încăperii, pe podea, iar cei doi bărbaţi care rămăseseră se aşezară faţă în faţă cu Mardoheu şi Estera, de cealaltă parte a mesei.

Estera era înspăimântată. Ceva neobişnuit era pe cale să se petreacă şi nu găsea nicio consolare în expresiile sumbre de pe feţele bărboase a lui Ioiachin, tatăl Rahelei, şi a lui Simeon, preotul comunităţii.

Mardoheu fu primul care vorbi. „Am primit veşti proaste din Palestina, Estera. Profetul Obadia instigă la violenţă poporul din Ierusalim din pricina edomiţilor care ne fură regiunea sudică a lui Iuda. Dacă reuşeşte să-i facă să ridice armele, va fi război".

El se opri şi Estera clătină din cap că înţelegea. Ce nu înţelegea însă era de ce se afla ea acolo.

Mardoheu continuă, „Avem nevoie să plasăm pe cineva la palat care să fie capabil să reprezinte interesele iudeilor înaintea regelui".

Estera se căzni să nu pară atât de nedumerită pe cât se simţea. Clătină din nou din cap.

Deodată, Mardoheu îşi duse mâinile la faţă. „Spune-i tu", îi spuse printre degete preotului. „Eu nu sunt în stare".

Simeon îi aruncă o privire plină de înţelegere lui Mardoheu, apoi se întoarse spre Estera. „Estera, noi am hotărât ca emisarul nostru înaintea regelui să fii tu".

Estera se zgâi la ei. Nu se putea să fi auzit bine. „Îmi pare rău", spuse. „Puteţi repeta?"

„Am spus că te-am ales pe tine să fii emisarul nostru înaintea regelui. Am hotărât că trebuie să intri în competiţia pentru poziţia de soţie a regelui. Dacă Dumnezeu doreşte să obţii această poziţie, regele te va alege pe tine". Simeon îşi ridică puţin sprâncenele stufoase. „Cine ar fi mai nimerit ca să atragă atenţia regelui, dacă nu soţia lui?"

Esterei i se opri inima în loc. Se uită la Simeon, apoi la loiachin, tatăl Rahelei, care stătea lângă el. Păreau cât se poate de serioşi. Se întoarse apoi spre Mardoheu, care stătea lângă ea. Acesta îşi descoperise faţa şi arăta distrus. Spuse, „Este imposibil, unchiule Mardoheu. Sunt sigură că realizezi acest lucru. Proclamaţia regelui specifica destul de limpede că numai fetele din aristocraţia persană pot candida. După cum mi-ai spus-o întotdeauna, eu sunt *evreică*. Nu mă calific".

Mardoheu vorbi cu glas înecat. „Persanii îşi socotesc genealogiile pe linia tatălui, nu pe linia mamei, cum facem noi. Tatăl tău a fost un

achaemenid, drept pentru care, în ochii persanilor, şi tu eşti achaemenidă".

Estera îşi simţi inima bubuindu-i în piept. Era de necrezut, dar ei erau cât se putea de serioşi.

Mardoheu continuă, „Am fost furios când mama ta a fugit cu un nobil persan şi am încercat întotdeauna să ignor existenţa lui. Dar, Estera, acum îmi stăruie în minte gândul că Dumnezeu a îngăduit această căsătorie cu un scop".

„Ce scop?" întrebă Estera, îngrozită de răspunsul lui.

„Tu posezi cele două lucruri necesare pentru a ajunge regină. Ai o frumuseţe extraordinară şi eşti achaemenidă. Crede-mă, Estera, este o tortură pentru mine să-ţi cer asta, dar am ajuns să cred că Dumnezeu are un plan pentru tine. Eu cred că Dumnezeu te-a ales să fii instrumentul prin care îşi va salva poporul".

Estera ridică vocea. „Totul se întâmplă din cauza visului acela tulburător, nu-i aşa? Ei bine, eu n-am de gând să mă las încarcerată într-un harem persan pentru că tu ai avut un vis, unchiule Mardoheu. Nici vorbă!"

Tatăl Rahelei se aplecă spre ea. „Ai dreptul să refuzi, categoric, dar noi am discutat despre asta pe îndelete şi ne-am rugat. Te implor să-ţi reconsideri decizia, draga mea".

Estera se zgâi la el. „Dumneata i-ai cere propriei fiice să facă una ca asta?"

El zâmbi puţin. „Rahela nu are calificările necesare. Tu eşti singura care le are, Estera. De aceea îţi cerem ţie lucrul acesta".

Ea clătină din cap. „Vă înşelaţi. Nu m-ar accepta niciodată dacă ar şti că mama mea a fost evreică".

Preotul răspunse. „Înţelegem asta. Planul nostru este să păstrezi tăcerea cu privire la sângele tău evreiesc. Vom spune că mama ta a fost de origine babiloniană. Asta nu te va împiedica să candidezi".

Acum, mânia luase locul fricii Esterei. „Nimeni nu trebuie să ştie că sunt evreică? Acesta-i planul vostru?"

„Întocmai".

„Să ne închipuim că se întâmplă improbabilul şi regele chiar mă alege pe mine de nevastă. Cum ar trebui eu să reprezint interesele evreilor dacă el nu ştie că sunt evreică? Sau ar trebui să-mi dezvălui identitatea în noaptea nunţii? Nu prea îmi vine să cred că o asemenea dezvăluire îl va face pe soţul meu să mă îndrăgească într-atât încât să

asculte sfaturile mele. De fapt, probabil că se va descotorosi de mine chiar mai repede decât s-a descotorosit de Vasti".

„V-am spus că-i deşteaptă", murmură Mardoheu, cu o licărire de viaţă în ochii trişti.

Cu ochii gravi, preotul îi susţinu privirea aprigă. „Nu poţi spune nimănui, Estera, nici măcar regelui. Îţi voi da voie să ignori legea mozaică şi să le unnezi pe cele persane. Să nu uităm, Moise a trăit ca egiptean până când a venit vremea să răspundă chemării lui Dumnezeu. Aşa va fi şi cu tine".

„Eu nu sunt Moise!" strigă Estera.

„Poate că nu", fu de acord Simeon. „Dar s-ar putea ca tu să fii chemată de Dumnezeu într-un alt mod". Se ridică şi el în picioare, astfel că stăteau acum faţă în faţă, privindu-se direct în ochi. „Ascultă, copila mea. Dumnezeu ţi-a dat darul unei mari frumuseţi. Al unei frumuseţi extraordinare. Ea ţi-a fost dată cu un scop, Estera, iar noi credem că această misiune pe care îţi cerem să ţi-o asumi este tocmai scopul acela.

„Vrei măcar să te gândeşti la aceasta?" conchise Simeon, întinzând o mână rugătoare în direcţia ei.

Estera nu-şi dorea decât să plece cât mai departe de locul acela. „Am să mă gândesc". Se întoarse spre unchiul ei. „Acum nu vreau decât să merg acasă".

„Sigur că te iau acasă, puişor", spuse el, ridicându-se în picioare.

Nu-mi spune „puişor"! Estera îşi dorea din tot sufletul să-i strige cuvintele acelea. Cum putuse să-i facă una ca asta? Cum putuse să o pună într-o asemenea situaţie? Crezuse că el o iubea, dar el o trădase. Aceasta fusese în întregime ideea lui. Ştia acest lucru, chiar dacă nimeni nu-l rostise. Ideea aceasta îi aparţinea unchiului Mardoheu.

Ignorând orice protocol, se ridică în picioare, întoarse spatele celor trei bărbaţi şi se îndreptă spre uşă.

Estera se simţea ca lovită de un cutremur de pământ. Îşi îndeplinea îndatoririle din gospodărie, gătea pentru unchiul ei, dar răspundea monosilabic la tentativele lui de conversaţie şi gândurile i se învârteau fără încetare în jurul sentimentelor de mânie, jignire şi teamă care o încercau.

Unchiul Mardoheu o trădase. El, care îi spusese că mai putea aştepta până să se hotărască să se mărite cu un bărbat din propriul popor – un bărbat căruia îi păsa de ea –, era acum gata să o sacrifice ororilor unui harem persan. Ba chiar îşi dorea să fie aleasă regină. Să se

culce cu un păgân necircumcis, cu un bărbat care nu avea pic de respect faţă de femei şi care, mai mult ca sigur, nu avea să o respecte tocmai pe ea.

Era imposibil. Îi cereau prea mult. Nu voia să accepte această opţiune. Nu putea să accepte.

Stătea de una singură în curte, în cea de-a doua noapte albă, şi privea cum primele zori luminau cerul, când începu să se gândească ce ar fi însemnat să refuze să se supună rugăminţii unchiului ei. Oboseala o înfăşură ca într-o pelerină grea. Nu se mai simţise niciodată, în scurta ei viaţă, atât de frântă. Ar fi putut suporta să ducă mai departe o viaţă obişnuită, ştiind că nu izbutise să răspundă chemării comunităţii sale în vreme de nevoie?

Îşi aţinti ochii spre cer, chiar în locul unde se iţea lumina la orizont. *Tată ceresc*, se rugă ea, *ce să fac*? *Simeon*, *preotul nostru*, *este un om foarte evlavios şi vrea să fac lucrul acesta*. *Unchiul Mardoheu este şi el un om foarte evlavios şi*, *pe deasupra*, *foarte înţelept*. *Mi-ar fi cerut să fac asta dacă nu ar fi crezut că este voia Ta*?

Încet-încet, cerul începu să se lumineze şi în mintea Esterei începu să ia fiinţă gândul unei scăpări. Dacă Dumnezeu era în căutarea unui salvator pentru poporul Lui, nu se uita El la o simplă fată evreică. Cu siguranţă, avea pe altcineva în minte. Dar bătrânii comunităţii se înamoraseră atât de tare de propria idee, încât nici nu aveau să mai încerce să-l caute pe adevăratul salvator dacă continuau să creadă că ea era acela.

Ideea lor de a o strecura în haremul regelui nu avea să funcţioneze niciodată. Estera avea oglinda de mână din bronz lustruit a mamei ei, aşa că ştia cum arăta. Ştia că era drăguţă. Ca să fie absolut onestă, ea era probabil cea mai drăguţă dintre fetele din mica lor comunitate. Dar femeile persane care se înfăţişau înaintea regelui erau rafinate şi fermecătoare, cu pielea ca de fildeş şi ochi de căprioară. Aveau părul cârlionţat şi miroseau a mirodenii exotice. Cunoşteau tot protocolul manierelor curteneşti şi se potriveau locului aceluia la fel de natural ca mătasea rară de Damasc.

Ele nu aveau o claie grea de păr negru, drept ca ploaia şi imposibil de ondulat. Nu aveau pielea încă bronzată de soarele verii şi mâinile aspre de la munca câmpului. Nu aveau muşchi la umeri şi braţe de la căratul găleţilor grele de apă. Erau, toate, mult mai frumoase şi mai prezentabile decât ea.

Ea nu avea cum să fie acceptată vreodată în harem – eunucul-şef i-ar arunca o singură privire şi ar trimite-o direct acasă. Estera zâmbi pe măsură ce ideea i se cuibărea în minte. În felul acesta, îi putea face pe toţi fericiţi. Avea să le spună bătrânilor că era de acord cu planul lor, iar unchiului Mardoheu, să o prezinte în calitate de candidată la concurs. Se îndoia că avea să ajungă şi până la uşă.

Zâmbetul i se lăţi pe toată faţa. Avea să fie înapoiată lui Mardoheu, iar vechea ei viaţă ar fi mers înainte ca de obicei şi toată lumea i-ar fi fost recunoscătoare pentru că măcar încercase. Soarele strălucea de acum la răsărit; Estera se ridică în picioare şi îşi întinse braţele deasupra capului, ridicându-se pe vârfuri cât putu de mult. Poate că avea să se mărite cu Avraam până la urmă, dar în inima ei era încă mânioasă pe unchiul Mardoheu pentru că o pusese în situaţia aceea.

Soarele se ridică mai sus pe cer şi, curând, Mardoheu ieşi în curte în căutarea ei. Ea se întoarse spre el cu ochii plecaţi şi spuse moale, „M-am gândit la cererea ta, unchiule Mardoheu, şi m-am hotărât să mă supun dorinţei tale şi a celor din consiliul sinagogii. Am să mă străduiesc să ajung să candidez pentru mâna regelui".

Mardoheu se întinse spre ea şi o cuprinse în braţe. „Mă bucur, Estera", spuse el.

Capitolul Patru

Estera îşi petrecu cele trei zile care îi mai rămăseseră acasă, făcând curăţenie. Era hotărâtă să-şi lase unchiul cu o casă strălucitoare ca diamantul. Când Mardoheu protestă că munca ei nu era necesară, ea îşi ridică glasul în dezacord, iar el o lăsă în pace. Odată ce casa fu curăţată spre satisfacţia ei, Estera aranjă cu o femeie să vină să gătească şi să facă curăţenie pentru unchiul ei. Din nou, Mardoheu protestă şi din nou se lovi de carapacea tare a determinării Esterei.

Munca asiduă o ţinea pe Estera prea ocupată ca să gândească, ceea ce făcea parte din planul ei. I se păru totul prea brusc când se descoperi străbătând străzile Susei într-o trăsură acoperită, în drum spre întâlnirea cu puternicul eunuc-şef al haremului împăratului. Mardoheu făcuse toate aranjamentele prin Filius, administratorul trezoreriei, pentru care lucra. După cum plănuise consiliul sinagogii, la palat nimeni nu ştia că era evreică. Povestea lor era că Mardoheu o prezenta ca o favoare făcută unui prieten.

Trăsura era închisă de o perdea, astfel că Estera nu văzu nimic

până când unchiul ei o deschise și o ajută la coborâre. Privi pe furiș înjur, la curtea pietruită și apoi spre impozantele bare sinistre ce alcătuiau poarta haremului. Un bărbat înalt, cu pielea aurie stătea lângă Mardoheu. Estera aruncă o privire fugară în sus și văzu expresia trufașă de pe chipul lui și că nu avea barbă.

Sigur era eunuc. Estera știa că persanii îi castrau pe bărbații care le păzeau femeile, dar niciodată nu văzuse o asemenea creatură. Acesta îi vorbea unchiului ei cu glas domol, precaut. „Tu ești Mardoheu, de la trezorerie?"

„Da. Și aceasta este Estera, fiica prietenului meu; are o întâlnire cu Hegai".

„Eu sunt Hatac", replică eunucul. „O voi conduce la Hegai, după care voi veni în camera ta de lucru să te înștiințez dacă a fost acceptată sau dacă trebuie să vii să o iei".

„Îți mulțumesc", spuse Mardoheu, apoi se întoarse spre Estera. „Îți urez noroc, draga mea".

Nu pot face asta. Se zgâi prin vălul de pe față la unchiul ei, știind că el îi vedea groaza întipărită pe chip. *Te rog*, îl imploră din ochi. *ia-mă acasă*: *Nu mă lăsa să fac asta*.

Dar el îi zâmbea, stăpânindu-și perfect expresia feței.

„Pe aici, doamnă", spuse eunucul și făcu un pas spre poarta haremului. I se spusese că niciun bărbat nu avea voie să intre pe poartă în afară de Marele Rege. O izbi gândul că aceea putea fi ultima dată când își vedea unchiul.

„La revedere", șopti.

El nu-i răspunse, dar pentru întâia oară, fața lui arăta bătrână și suptă. Așteptă un moment, dar el nu făcu nicio mișcare spre ea. Nu avea de gând să o ia acasă.

Estera își îndreptă spatele. *Fie*. *M-au lăsat cu toții pe cont propriu și va trebui să am grijă de mine*. *Acest Hegai nu mă va accepta niciodată în haremul acesta oribil*.

Însă, în ciuda gândurilor ei brave, își simțea stomacul gata să verse în timp ce mergea în urma înaltului eunuc pe poarta haremului. Își repetă rugăciunea pe care o rostise încă de când consimțise la această mascaradă. *Tată ceresc*, *fă să fiu respinsă*, *pentru ca unchiul meu să-și dea seama cât de imposibil este în realitate planul acesta al lui*. *Fă să fiu respinsă*, *pentru ca adevăratul salvator al poporului nostru să aibă calea deschisă să se arate*.

Imediat după poartă, era o zonă de aşteptare pardosită cu plăci de ceramică. Trecură prin ea într-o curte spaţioasă cu coloane şi o încântătoare fântână de marmură. Mai mulţi bărbaţi spâni şedeau pe băncile de piatră din jurul fântânii, râzând şi vorbind între ei. Estera îi privi cu colţul ochiului în timp ce traversa curtea în urma escortei sale şi intra într-o grădină. După aceea, dădură într-o altă frumoasă grădină în aer liber, unde Estera zări mai multe femei fără văl ce se plimbau printre florile de toamnă.

Femeile se întoarseră toate să o privească în timp ce străbătea grădina în urma lui Hatac. „Acelea sunt câteva dintre candidate?" îl întrebă ea.

„Da". În mod clar, Hatac nu avea poftă de vorbă.

Se opriră în faţa unei uşi mari, din lemn sculptat. La ciocănitul lui Hatac răspunse un băieţel cu zulufi ca tăciunele şi ochi mari, verzi-albaştri. Estera se uită la chipeşul copil şi se îngrozi la gândul că era posibil să fi fost deja castrat.

Păşiră într-un salon spaţios, pe podeaua căruia se întindea cel mai magnific covor pe care îl văzuse Estera vreodată. Băieţelul intră într-o cameră alăturată şi se întoarse să anunţe, „Doamna poate intra. Tu să te întorci într-o oră, Hatac, ca să auzi ce a hotărât Hegai".

O linişte ciudată se pogorî peste Estera. Era aici acum, dar în curând totul avea să se termine. Aruncă o privire în junii camerei, care era mobilată cu divane de mătase şi elegante măsuţe joase pentru vin. Covorul de aici era chiar mai grozav decât cel din prima încăpere. Apoi, o altă uşă se deschise şi intră un bărbat. Era înalt şi corpolent, cu nasul uşor curbat şi buze pline. După piele nu arăta tânăr, dar nu avea barbă. Era îmbrăcat într-o robă lungă cu broderie, din lână fină, vopsită într-o nuanţă bogată de albastra şi încinsă înjurai amplului său mijloc cu o curea subţire din piele.

El trebuie să fie Hegai, se gândi Estera. Ochii cenuşii ai eunucului erau imposibil de citit în timp ce o măsură din creştet până în tălpi. Vorbi cu o voce moale de tenor, care suna ciudat venind de la un bărbat atât de masiv. „Deci, tu eşti Estera, fiica lui Zopryas".

„Da", răspunse limpede Estera. „Eu sunt aceea".

„Poţi să-ţi scoţi vălul, Estera".

Estera făcu precum i se ceruse şi rămase tăcută în picioare, cu spatele drept şi rigid, în timp ce el îi luă bărbia în mâna lui moale şi bine îngrijită. Îi întoarse faţa într-o parte şi în cealaltă, apoi i-o ridică spre el,

astfel încât ea fu nevoită să-l privească. Obrajii i se împurpuraseră, dar îi susţinu privirea şi nu şi-o feri.

„Ai o faţă frumoasă". Vocea lui Hegai era uscată. Îşi alunecă un deget de-a lungul liniei obrazului ei. „Ai ceva dulce şi plăcut în curbura obrajilor. Iar ochii…" Dădu din cap aprobator. „Scânteietori ca tăciunele. Magnifici".

Vorbeşte de parcă ar discuta despre un cal, se gândi Estera, ceea ce probabil că îi intensifică scânteierea ochilor. El îi făcu semn să îşi dea jos vălul de pe cap, iar ea se supuse, dând la iveală căderea dreaptă a părului ei lung până în talie. Eunucul se uită la el şi ridică o sprânceană. „Nu-l ondulezi?"

„Nu vrea să se onduleze", răspunse Estera scurt.

„Hmm". Apucă între degete o şuviţă şi o frecă uşor. Îi aruncă apoi o privire dezaprobatoare. „N-ai avut grijă de el. Este uscat şi tem".

Întrevederea decurgea întocmai cum îşi dorise Estera. „Provin dintr-o familie în care se aşteaptă de la femei să muncească. Nu avem timp să ne facem toate hatârurile ca doamnele persane bogate".

Hegai se încruntă. „Filius m-a asigurat că eşti ahemenidă. Marele Rege nu este interesat de femeile care nu provin din aristocraţie".

Estera îi servi răspunsul pe care Mardoheu îi spusese să-l dea în caz că i-ar fi fost pusă întrebarea aceea. „Tatăl meu a fost ahemenid, ofiţer în cavalerie. Avem o vilă la poalele munţilor, chiar la ieşirea din Susa, dar nu suntem înstăriţi".

„Pielea ta este într-o stare deplorabilă. Este arsă de soare şi uscată".

Estera fu nevoită să-şi reprime un zâmbet. Mergea din ce în ce mai bine. „Stau mult pe afară".

Hegai strâmbă din nasul lui pocit la auzul acestei informaţii. „Fără văl?"

„Da". Spuse Estera apăsat. „Este dificil să munceşti cu faţa acoperită".

„Filius mi-a spus că i-ai fost recomandată de un funcţionar din departamentul său de lucru. Un evreu".

„Este un prieten de familie".

Hegai clătină din cap, ca şi când nu-i venea să creadă cele auzite. Estera profită de moment pentru a-i atrage atenţia asupra mâinilor ei, dându-şi după ureche o şuviţă pe care Hegai o atinsese.

O mână mare şi bine întreţinută se întinse înspre a ei. „Ce ţi-ai

făcut la mâini?”

Estera îşi privi cu satisfacţie mâinile aspre. „După cum am mai spus, în familia mea, femeile trebuie să muncească”.

Hegai arăta îngrozit, iar Estera era atât de încântată de dezaprobarea lui făţişă încât zâmbi.

Aceasta era o greşeală. *Îţi poţi încălzi mâinile la surâsul Esterei*, spusese adesea unchiul Mardoheu. Iar acum eunucul-şef îi ţinea tăcut mâna într-a lui şi o privea ţintă.

Spuse încet, „Pielea şi părul tău pot fi reparate şi înfrumuseţate. Oasele tale sunt deja frumoase, iar oasele sunt cele ce nu se pot schimba”.

Zâmbetul Esterei dispăru.

Hegai continuă să o privească, apoi dădu aprobator din cap. „Nu cred că Marelui Rege îi vor displăcea rezultatele”.

Estera îşi smulse mâna dintr-a lui şi se dădu un pas înapoi. Inima îi sărea din piept. „Ce vrei să spui?”

„Vreau să spun că faţa ta a trecut testul, Estera. Acum, să examinăm restul”.

Estera nu avea să uite vreodată, tot restul vieţii sale, umilinţa fierbinte a orei ce urmă. Dacă unchiul Mardoheu ar fi ştiut despre aceasta, n-ar fi trimis-o niciodată acolo. El n-ar fi îngăduit niciodată ca ea să fie tratată ca un obiect de vânzare, împunsă şi înghiontită şi despuiată de veşminte în faţa unui eunuc inexpresiv care nu scotea un cuvânt în tot acest timp. Momentul cel mai cumplit a fost atunci când el o verifică dacă era într-adevăr virgină. Esterei îi venea să-i scoată ochii.

Ce a urmat a fost la fel de rău. Fu dusă înapoi la Hegai, care îi spuse că era o fată cu adevărat norocoasă, că, în ciuda defectelor ei, fusese acceptată de candidată. „Hatac îl va anunţa pe prietenul tău, care îţi va informa familia. Sunt sigur că se vor bucura de veste”. O privi cu ochii mijiţi. „Deşi, trebuie să mărturisesc, sunt uimit că te-au trimis aici într-o stare atât de deplorabilă”.

Estera rămase fără grai.

El îşi îndoi degetul. „Vino, Estera, te voi conduce în camera ta”.

Ea nu se putea mişca. *Nu se poate întâmpla asta*. *Au de gând să mă pună în harem*. *Este o greşeală*. *Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva*. *Nu Dumnezeu a vrut asta*. *Sunt sigură că El nu a vrut*. *Cum ar putea*? *Trebuie să-i spun lui Hegai adevărul*, *să-i spun cine sunt*, *ca să mă lase să plec*.

Aproape că îşi deschisese gura să vorbească când îşi aminti: dacă

ea recunoştea că Mardoheu minţise în legătură cu identitatea ei, acesta dădea de necaz. Cu siguranţă şi-ar fi pierdut slujba. Putea chiar să fie pedepsit aspru. Nu putea risca acest lucru. Deşi era mânioasă pe el, ştia că alesese această cale doar pentru că credea cu adevărat în visul acela nebunesc. El chiar credea că ea avea să salveze poporul evreu de la pieire.

Trebuie să rămân, realiză ea, deznădăjduită. *Trebuie să rămân până când regele îşi va alege nevasta*.

Hegai, observând că ea nu se clintise, se întoarse. „Ce s-a întâmplat?"

„Nimic". Trase aer adânc în piept, liniştindu-se. „Vin".

Tată ceresc, se rugă ea în timp ce îl urma pe Hegai mai adânc în labirintul de coridoare rezervate haremului, *Te implor să mă ajuţi. Nu am pe nimeni altcineva. Nici tată, nici unchi – nimeni la care să apelez, decât pe Tine. Te rog, ajută-mă să trec cu bine prin această grea încercare. Dă-mi puterea să îndur ce trebuie îndurat. Dă-mi puterea să nu compromit siguranţa unchiului Mardoheu*.

Capitolul Cinci

Estera privi în jur, spre camera ei. Era mică şi fără ferestre. Zidurile se opreau cu un picior [cca. 30 de centimetri – n.tr.] mai jos de plafon, ceea ce constituia singura posibilitate de ventilare a aerului. De unul dintre pereţi erau rezemate două scrinuri micuţe, o lampă, un coş pentru jăratec şi o masă alcătuind restul mobilierului. O oglinjoară de bronz lustruit atârna pe perete deasupra mesei, pe care erau aranjate o grămadă de piepteni, panglici colorate, vase şi sticluţe, în aer, plutea mireasma apăsătoare a unui parfum de mosc.

Estera simţi că avea să se sufoce dacă trebuia să doarmă acolo.

Hegai spuse, „A trebuit să trimitem tot haremul regelui la Babilon ca să facem loc aici pentru noile-venite. Fata care a stat înaintea ta în camera aceasta a fost dată afară de rege ieri, de aceea avem loc pentru tine".

„Dată afară?"

„Da. Marele Rege acordă câte o întrevedere separată fiecărei candidate. Face asta de luni de zile şi, până acum, pe toate le-a respins". Hegai părea încurcat. „I-am trimis câteva fete extrem de frumoase, dar Ahaşveroş este cusurgiu".

„*Ce se* întâmplă cu fetele după ce sunt respinse?" întrebă Estera cu o teamă vagă.

„Sunt trimise într-o altă parte a haremului unde aşteaptă până când le putem înştiinţa familiile să vină şi să le ia”.

„Deci, nu rămân în harem?” Estera era nerăbdătoare să-şi clarifice acest aspect.

Hegai o privi de sus. „Fetele ahemenide nu ajung concubine”.

Estera zâmbi, uşurată. Avea să fie bine. Regele acesta cusurgiu nu va vrea să aibă nimic de-a face cu ea. Odată ce sfârşea întrevederea, putea merge acasă.

Hegai îi indică dulapul unde era ţinută salteaua de dormit, apoi îi spuse că stăpâna casei avea să sosească în scurt timp să se ocupe de ea.

După ce plecă Hegai, Estera mai privi o dată, pe îndelete, camera. Inspiră adânc, ca pentru a încerca să se convingă că era destul aer de respirat în spaţiul acela închis. Apoi îşi ridică mâinile în străvechea atitudine evreiască de rugăciune şi privi în sus.

Tată ceresc, ajută-mă să trec prin această grea încercare. Dă-mi curajul de a-mi păstra puritatea, chiar dacă trebuie să trăiesc în locul acesta necurat.

Rugăciunea îi fu întreruptă de deschiderea bruscă a uşii. O femeie enormă năvăli înăuntru, iar Estera îşi coborî braţele şi se dădu un pas înapoi, copleşită de vastul spaţiu ocupat de femeie.

„Eu sunt Muran, stăpâna casei”, anunţă femeia aceea grasă. „Tu eşti Estera?”

„Da”. Spatele Esterei se rezema de perete.

Ochii stăpânei o măsurară fără grabă pe Estera, din creştetul capului şi până în vârful degetelor. Trupul femeii emana o mireasmă dulce, florală, care acoperea parfumul de mosc ce plutea deja în aer. Esterei îi trecu prin minte că niciodată în viaţa ei nu mai văzuse nişte sâni atât de enormi.

„Hegai mi-a spus că ai nevoie de multă muncă, că părul şi pielea ta sunt dizgraţioase”. Stăpâna păşi înainte, ridică o şuviţă din părul Esterei şi o frecă între degete exact în acelaşi fel ca eunucul-şef. Merse până acolo încât o şi mirosi. Apoi, plescăi din limbă dezaprobator şi întrebă, „De ce porţi verde?”

Fără să vrea, Estera aruncă o privire în jos, spre rochia ei cea mai bună, pe care întotdeauna ea o considerase drăguţă. „Am obţinut un preţ bun pe lână”.

„N-ar trebui să porţi niciodată verde. Te face să arăţi palidă”.

Bărbia Esterei se ridică imperceptibil. „Poate că eu chiar *sunt*

palidă".

Ochii femeii, îngropaţi în pungi de grăsime, erau reci şi critici. „Vei arăta mai puţin palidă într-o altă culoare decât verde".

Estera se întrebă de ce oare o mai luaseră dacă se situa atât de mult sub standardele lor. Îşi dorea să pună această întrebare, dar ştia că ar fi sunat ciudat din partea cuiva care trebuia să fie copleşită de încântare pentru că fusese acceptată.

Muran oftă. „Hegai avea dreptate; ai nevoie de multă muncă. Vino cu mine acum şi vom începe cu o baie". Stăpâna se întoarse şi îşi manevră gabaritul uriaş prin intrarea îngustă, iar Estera o urmă.

Estera nu mai avusese experienţa scufundării în apă şi gândul îi dădea emoţii. Toţi persanii erau fanatici în privinţa curăţeniei personale şi se aşteptau ca toate celelalte neamuri ce locuiau în cetăţile lor să fie la fel de curate, dar numai cei foarte bogaţi aveau băi încorporate. Şi, cum persanii credeau şi că râurile erau sacre, nimeni nu avea voie să se scalde în ele. Într-un oraş înconjurat de râuri, majoritatea populaţiei din Susa se spăla într-un bazin şi se usca laborios cu un şervet. Folosirea apei din râuri era permisă numai după ce era scoasă din cursul ei firesc.

Estera o urmă pe Muran de-a lungul câtorva coridoare, care ei îi părură identice, până când, în sfârşit, stăpâna deschise o uşă şi o conduse într-o încăpere spaţioasă şi plină cu oglinzi. Pe pardoseala din plăci de ceramică zăceau împrăştiate taburete de aur şi de argint, iar aerul umed şi cald era înmiresmat cu trandafiri. O fată înaltă, blondă şi cu ochi albaştri, veni spre ea de îndată ce intră Muran şi o întrebă, „Pot să îţi fiu de folos, stăpână?"

„Da. Ea este Estera. O nouă candidată, Luară. Pregăteşte-o, te rog".

Luară se plecă din talie spre Estera. Apoi, în timp ce Estera stătea nemişcată şi tăcută, fata îi strecură peste cap o robă lungă de in Estera fu, curând, profund recunoscătoare pentru această modestă învelitoare, pentru că, după aceea, Luară începu să o dezbrace. Experienţa de a fi despuiată de haine de două ori în aceeaşi zi o făcu să roşească de furie şi stânjeneală.

„Foarte bine", spuse Muran cu o strălucire în ochii ei mici. „Acum vom începe tratamentul. Vino cu mine".

Primul lucru pe care Estera îl văzu când intră în încăperea principală a băii haremului fu o magnifică fântână din marmură care trona în mijlocul camerei. Mai multe fete îmbrăcate în rochii ca a ei şedeau pe marginea fântânii, trecându-şi mâinile prin apă şi vorbind

între ele. Altele îşi făceau baie în uriaşele bazine din marmură care erau instalate pe pereţii din cărămizi emailate de culoare albastră, galbenă şi verde.

Zumzetul vocilor de femei se opri când Estera intră în încăpere. Preţ de o clipă, simţi apăsarea aerului umed şi cald, încărcat de greutatea privirilor aţintite spre ea, şi se tensionă. Apoi, fetele se întoarseră la tovarăşele lor şi un zgomot uşor de râsete domolite şi conversaţii şoptite umplu din nou încăperea plină de aburi.

„Vino cu mine, doamna mea", spuse Luară aspru, conducând-o înspre unul dintre pereţii neocupaţi ai băii. Deschise cele două robinete instalate în perete şi, spre uimirea Esterei, dintr-unul ţâşni apă fierbinte şi din celălalt, apă rece. Muran rămase în urmă să vorbească cu o femeie pe care Luară o numea stăpâna băilor, iar Estera se simţi în largul ei să o întrebe pe servitoare cum reuşiseră să facă să curgă apă fierbinte dintr-un robinet.

„Este legat la reţeaua de conducte, desigur", replică fata. „Cazanul de încălzire se află sub pardoseală".

Singura ocazie în care Estera se îmbăiase în apă fierbinte fusese atunci când îşi dăduse osteneala să o încălzească pe cuptorul de afară. De cele mai multe ori, se îmbăia cu apă rece. Iar acum, iată, se afunda până la umeri într-o vană de apă unde avea amestecul perfect între fierbinte şi rece.

Se simţea ciudat, dar se gândi că îi plăcea.

Spre marea ei uşurare, i se îngăduise să-şi păstreze roba pe ea, dar acest lucru n-o împiedica pe Luară să ajungă sub ea şi să-i frece cu peria fiecare centimetru de piele până o furnica.

Când baia fu gata şi Estera se ridică în picioare ca să se scurgă apa de pe ea, merseră în următoarea încăpere, unde Luară îi zise că avea să-i fie spălat părul. Două fete foarte drăguţe îi spuseră să se aşeze pe un taburet, apoi îi turnară pe cap o odioasă mixtură galbenă şi începură să i-o fricţioneze prin păr.

„Ce este aceasta?" întrebă Estera, ţinându-şi ochii strâns închişi ca nu cumva s-o orbească.

„Doar gălbenuş de ou", replică Luară. „Excelent pentru curăţarea părului fără a-l usca".

Cele două fete frecau viguros, îmbibându-i gălbenuşul în fiecare şuviţă de păr. La urmă, îl clătiră turnându-i câteva găleţi de apă caldă în cap. Estera îşi scutură capul ca un câine plouat când ele terminară şi

privi cu fascinaţie cum apa dispărea, pur şi simplu, prin găurile de scurgere din pardoseala de cărămidă. Gândindu-se că terminaseră cu ea, dădu să se ridice, dar Luară îi puse mâna pe umăr, împiedicând-o.

Îi spălară părul încă o dată, după care una din fete îl fricţionă cu un fel de ulei cu miros dulceag. După aceea, îi spălară părul din nou.

În acest punct, Muran şi stăpâna băilor se abătuseră până la ele ca să urmărească procedurile.

„Un început bun", spuse stăpâna băii pe un ton încurajator. „Într-o lună, va străluci ca mătasea".

O lună? Avea să fie aici o lună întreagă? Şi, în plus, nu voia ca părul ei să arate mai bine. Nu că ar avea vreo şansă să o aleagă regele tocmai pe ea, se încredinţă ea. Dar sperase să-l vadă mai curând.

„În continuare, ne vom ocupa de piele", spuse Muran şi se deplasă împreună cu Luară şi Estera într-o a treia cameră, unde le aşteptau încă două servitoare.

Mai întâi, o frecară peste tot cu piatră ponce, proces extrem de inconfortabil care era menit să netezească toate zonele aspre. Apoi îi spălară pielea cu albuş de ou – pentru a încerca să o facă mai puţin palidă, se gândi Estera. Cea mai rea parte a supliciului, însă, veni atunci când îi îndepărtară părul de pe picioare şi de la subraţe.

Mai întâi, una dintre fete îi întinse o pastă pe piele, iar după cinci minute chinuitoare, când Estera era sigură că pielea i se dezlipea, arsă, de pe trap, femeile o clătiră cu apă fierbinte. Spre uimirea ei, părul era spălat împreună cu pasta.

Partea finală a tratamentului veni când Estera se întinse pe o masă de marmură, iar o fată zveltă, cu degete incredibil de puternice, îi fricţionă pielea cu ulei. Aceea era prima dată, în toată ziua, când Estera chiar se relaxă, închizându-şi ochii de plăcere în timp ce mâinile iscusite îi îndepărtau tensiunea din muşchi.

În sfârşit, Muran o duse într-o cameră de îmbrăcat, de unde stăpâna garderobei scoase la iveală haine noi.

„Mă pot îmbrăca şi singură", spuse Estera când Luară se aplecă să-i pună o lenjerie subţire de in pe sub roba de baie, acum uscată. Se săturase de-a binelea să fie manevrată ca o păpuşă.

„Sunt convinsă că poţi", fu de acord Muran. „Dar aici trebuie să înveţi să te laşi îmbrăcată de alţii".

Estera nu se dădu bătută în timp ce Luară strecură pe ea noul schimb de haine. „Dacă îţi vei ţine mâinile ridicate, doamna mea, voi

scoate roba", spuse fata.

Estera îşi ridică braţele, iar Muran privi cu ochi critici cum arăta în lenjeria subţire de in „Sânii tăi ar fi putut fi chiar un pic mai mari, dar merg şi aşa".

Estera se săturase şi de atâtea comentarii la adresa persoanei ei. „Dă-mi mie tunica aceea", îi spuse Luarei, care îi înmână o haină de culoarea fildeşului, cu mâneci lungi, pe care Estera şi-o trase în grabă peste cap.

Ţesătura tunicii era splendidă. Estera nu se putu abţine să nu mângâie rafinatul material.

„Toate pânzeturile noastre provin din Egipt", o informă Muran.

„Este foarte frumoasă", admise Estera.

Stătu în picioare o vreme, care ei îi păru o veşnicie, până când stăpâna fu mulţumită să vadă că faldurile tunicii îi cădeau în mod egal din talia îngustă până la călcâie. În sfârşit, Luară alese o robă trandafirie din lână, cu mâneci lungi, şi o vârî peste capul Esterei. Roba îi ajungea doar până la genunchi, în aşa fel încât să se vadă faldurile desăvârşite ale tunicii de dedesubt.

Între timp, părul Esterei se mai uscase şi Luară i-l pieptănă şi îi împleti în el panglici trandafirii.

„Acum, cosmeticele", spuse Muran, întorcându-se spre fata care intrase cu o tăviţă ticsită cu tot felul de sticluţe turcoaz şi verzi.

Stomacul Esterei scoase un zgomot audibil.

Fata cu cosmeticele chicoti, iar Muran o privi aspru.

„N-am mâncat nimic toată ziua", spuse Estera, încântată că zgomotele stomacale aveau să fie o altă bulină neagră în defavoarea ei.

„Ai să mănânci imediat ce terminăm cu faţa", îi făgădui Muran.

După multe dezbateri, femeile se deciseră doar să-i evidenţieze cu kohl conturul ochilor şi să-i pudreze obrajii cu puţin roşu. Când cosmeticiana îşi încheie misiunea, Muran o conduse pe Estera la oglinda mare de bronz ce ocupa aproape un perete întreg din cameră şi îi ceru să se privească. După expresia întipărită pe chipul stăpânei, era clar că se aştepta ca Estera să fie încântată.

Estera se uită în oglindă şi văzu o aristocrată persană cu ochi imenşi, daţi cu kohl. Simţi un dor sălbatic după vechile ei haine ponosite din lână şi după faţa ei naturală. Ce ar spune Avraam dacă m-ar putea vedea acum? se gândi.

„Ei bine", întrebă Muran. „Nu eşti mulţumită?"

Estera îşi dădu toată silinţa. „Arăt foarte drăguţă. Vă mulţumesc”.

Muran îi aruncă o privire încurcată. Era pe punctul de a deschide gura, când stomacul Esterei chioră din nou. Pe neaşteptate, enorma stăpână a casei izbucni în râs. Era un râs profund, surprinzător de contagios, care o făcu pe Estera să zâmbească.

Ochii mici şi strălucitori ai lui Muran se făcură cât cepele. „Ah. *Acum* înţeleg de ce te-a acceptat Hegai”, spuse.

Capitolul Şase

Trecu o săptămână până când Estera putu mânca din mâncărurile servite fetelor, şi multe altele până când putu mânca fără să i se facă greaţă. Nu o ajuta nici că fetele cu care trăia se purtau complet pe dos faţă de cum fusese ea învăţată să se poarte. Nu erau modeste; se lăudau tot timpul cu frumuseţea lor. Nu erau amabile; aveau tot felul de dispute maliţioase şi prosteşti din te miri ce trivialităţi legate de întâietate şi privilegiu. Fetele care aparţineau rangurilor mai înalte ale aristocraţiei se uitau de sus la cele care nu erau la fel de suspuse. Şi toate se uitau de sus la ea, fata a cărei mamă era fiică de negustor şi al cărei tată era un simplu locotenent în cavalerie.

În tot acest timp în care Estera era supusă regimurilor continue de îmbăiere şi spălare a părului şi de pregătire a pielii, din ce în ce mai multe fete îşi aveau întrevederea cu Marele Rege şi erau respinse. Din câte spunea Luară, servitoarea căreia îi fusese încredinţată Estera, fetele care erau respinse erau trimise într-o altă parte a haremului, unde aşteptau până când familiile lor erau notificate să vină şi să le ia acasă.

„Doar două fete au rămas ca posibile alegeri, stăpână”, îi spuse Luară Esterei. „Ahaşveroş le va revedea dacă nu găseşte pe altcineva mai pe placul său”.

Estera pufni indignată. „Regele nu are absolut nicio consideraţie pentru sentimentele altor oameni. Nu trebuie decât să vezi cum şi-a tratat prima soţie ca să îţi dai seama de asta. Iar acum, sărmanele fete, să fie ţinute aici în felul acesta doar pentru că el nu se poate hotărî. Ar trebui să-i fie ruşine”.

Luară, care îi pieptăna părul, se opri şi se uită la faţa Esterei, care se reflecta în oglinda de bronz dinaintea lor. „Stăpână, vorbim despre Marele Rege. Eu aş zice că are mai multe pe cap decât sentimentele femeilor care doresc să ajungă soţia lui şi să aibă parte de gloria lui. Niciuna dintre ele nu se supără să aştepte dacă acest lucru îi dă o şansă să fie aleasă”.

Estera întâlni privirea albastră a servitoarei sale. Luară era, în mod cert, la fel de frumoasă ca oricare dintre fetele ce candidau. După o clipă de ezitare, o întrebă ceea ce se întrebase şi ea multă vreme. „Tu cum de-ai ajuns să fii aici, Luară?”

Luară netezea cu pieptenele o şuviţă din părul Esterei. „Când aveam doisprezece ani, tatăl meu m-a vândut satrapului Babiloniei, iar apoi satrapul m-a prezentat în dar lui Ahaşveroş. Era de părere că regelui avea să-i placă culoarea mea”.

Vocea ei era faptică, dar Estera văzu durere în ochii aceia frumoşi. *Ce poveste teribilă*, se gândi. „De cât timp eşti aici?”

„Sunt în harem de cinci ani, stăpână”.

Inima Esterei fu străpunsă de milă. Ce viaţă teribilă dusese fata aceasta. Dar simţi, instinctiv, că Luară nu era genul de persoană care ar fi primit cu bunăvoinţă mila altcuiva, aşa că spuse, „Ei bine, eu cred că este o ruşine pentru un bărbat ca toate aceste fete să roiască în jurul lui aşteptând ca el să le observe! Suntem ca un staul plin de cai scumpi, îngrijiţi, îmbăiaţi şi hrăniţi, doar ca să fim gata pentru clipa în care călăreţul nostru s-ar decide să vină şi să ne scoată afară. Este… este dezgustător”.

Mâna Luarei se aşează pe umărul Esterei. „Nu mai spune nimănui aceste lucruri, stăpână! Nu spune niciodată ceva care ar putea fi defavorabil Marelui Rege. Chiar tu însăţi ai amintit cât de uşor s-a descotorosit de Vasti când i-a stat în cale. Fii foarte, foarte atentă, te implor”.

Estera vedea bine că fata era cu adevărat preocupată. Îşi ridică mâna şi o puse peste a Luarei. „Nu-ţi face griji, voi fi cuminte”. Îi oferi Luarei un zâmbet liniştitor. „În plus, niciuna dintre fetele acestea aristocrate nu vrea să aibă vreo legătură cu mine, aşa că n-am nicio şansă să le împărtăşesc gândurile mele. Voi fi în siguranţă”.

Fata din harem despre care servitorii credeau că avea şansele cele mai mari dintre toate candidatele se numea Barsine. Aceasta era de o frumuseţe rară, cu pielea albă ca fildeşul, nasul mic şi arcuit şi zulufi negri, strălucitori, după care se dădeau în vânt cel mai mult persanii. Luară îi explică Esterei că Barsine nu era doar frumoasă, ci era şi o descendentă directă a lui Cirus cel Mare, împăratul care întemeiase dinastia ahemenidă. Acest lucru o făcea mai specială în comparaţie cu majoritatea celorlalte.

Estera cunoştea totul despre Cirus, pentru că şi evreii îl cinsteau.

El era regele care îi eliberase din exilul babilonian impus de împăratul Nebucadneţar şi tot Cirus îngăduise poporului ei să reconstruiască templul din Ierusalim. Se gândea acum că, pentru persani, trebuia să fie la fel de important să fii din genealogia lui Cirus cum era pentru evrei să fii din genealogia lui David.

De fapt, Barsine avea atât de multe avantaje, încât până şi celelalte candidate erau de părere că ea avea să fie aleasa; toate sperau să fie chemate înaintea ei, ca să poată avea o şansă. Când, în cele din urmă, Barsine îşi primi chemarea la întrevederea cu regele, surprinse pe toată lumea prin faptul că îi ceru Esterei să-i ţină companie în timp ce era îmbrăcată. „Nu voi fi atât de emotivă dacă eşti şi tu acolo. Tu ai o seninătate aparte, Estera, care este foarte liniştitoare", spunea ea.

Aşadar, Estera rămase cu Barsine în timp ce fata era pregătită pentru întâlnirea care îi putea schimba viaţa – ei şi celorlalte fete din harem. În timp ce Muran şi ajutoarele ei se agitau în jurul părului şi vestimentaţiei Barsinei, Estera încerca să se gândească ce să-i spună ca să o distragă. Pomeni despre o pasăre mică şi cenuşie care zburase în grădina haremului cu o zi înainte.

„Arăta atât de ciudat printre toate păsările-paradisului, dar era o gură de viaţă reală", spuse ea. „Închipuie-ţi, pasărea aceasta mică şi cenuşie ciugulind pe ici pe colo în haremul Marelui Rege al Persiei. Mi s-a părut ceva minunat".

Muran se ridică din poziţia ei de pe podea lângă Barsine şi o privi lung pe Estera. „Te gândeşti că probabil *tu* eşti acea pasăre cenuşie, Estera?"

Estera făcu ochii mari în faţa acestei remarci prea perceptive. Îşi forţă un zâmbet. „În comparaţie cu Barsine, în mod cert eu sunt o pasăre cenuşie, stăpână".

Chiar atunci, Hatac, eunucul care se ocupa de Estera şi de Barsine, apăru în uşă şi spuse, „A sosit timpul, stăpână".

Barsine inspiră prelung.

„Noroc", îi ură sincer Estera.

„Mulţumesc", şopti Barsine. Apoi îşi veni în fire, neobişnuita vulnerabilitate îi dispăru ca prin farmec şi spuse trufaşă, „Sunt gata".

Cel care îi aduse Esterei veşti despre Barsine fu Hatac. „Regele a poruncit să rămână în harem până când vede şi restul candidatelor. Celelalte două fete care au mai rămas vor fi trimise acasă".

Cu toate că nu erau tocmai veştile la care sperase Estera, erau

totuşi veşti bune. Era clar că Ahaşveroş o plăcuse pe Barsine.

După aceea, Hatac o surprinse spunându-i, „Am poruncă să te duc la stăpâna casei. Vrei să mă urmezi?"

Apartamentul lui Muran se afla într-o parte a haremului mult mai luxoasă faţă de cea unde era cămăruţa Esterei. Stăpâna se întoarse când Hatac o anunţă pe Estera, apoi arătă spre o pernă voluminoasă aşezată pe podea. „Ia loc, Estera", spuse Muran. Ea însăşi se lăsă pe un divan încăpător, ridicându-şi picioarele pentru a sta confortabil. Estera era uimită că o femeie atât de masivă putea executa o astfel de manevră cu ceea ce părea a fi relativă uşurinţă.

„Hatac ţi-a povestit despre Barsine", spuse Muran aşezându-şi roba cu modestie în jurul picioarelor.

„Da. Şi trebuie să recunosc că sunt surprinsă, stăpână. Dacă regele nu o vrea pe Barsine, atunci ce altceva poate să caute?" Picioarele lungi ale Esterei erau îndoite sub ea, iar fusta rochiei de culoarea portocalilor în floare i se revărsa peste pernă.

O scurtă tăcere se aşternu în timp ce ochii negri scânteietori ai lui Muran cercetau atent chipul Esterei. Aceasta rămase liniştită sub privirile ei scrutătoare, cu spatele drept şi mâinile încrucişate, calm, în poală.

„Într-adevăr", răspunse, în sfârşit, Muran. „Aceasta este o întrebare pe care am discutat-o şi eu cu Hegai".

Uşa apartamentului se deschise şi pe ea intră o fată tânără cu o tavă de ceai, plină de prăjituri dulci, zaharoase, şi fructe. Aceasta puse tava pe o măsuţă joasă, turnă ceai în nişte frumoase cupe smălţuite din cupru şi le aduse câte una Esterei şi lui Muran. După aceea, întinse tava spre Muran, care se servi cu o bucată mare de prăjitură cu nuci presărată cu zahăr. Estera, nefiind obişnuită cu luxul de a avea fructe iama, alese o portocală.

„Atât, Gazel", spuse Muran, iar fata se retrase în linişte din cameră. Stăpâna muşcă din prăjitura ei cu evidentă plăcere; Estera, însă, îşi ţinea portocala în mână. Nu se simţea în stare să înghită ceva chiar acum.

După ce îşi sfârşi prăjitura, Muran îşi linse delicat zahărul de pe degete. Apoi îi spuse Esterei, din gesturi, să îi aducă tava cu bunătăţi. De astă dată, alese o piersică bine coaptă. „Toţi am avut speranţe pentru Barsine", spuse ea examinând piersica.

„Ştiu. Barsine este atât de frumoasă. Şi este o descendentă directă

a lui Cirus. Am crezut că acest lucru este important pentru rege".

„Se pare că nu este". Muran muşcă din piersică şi o dâră de suc i se prelinse pe bărbie.

„Oare ce o fi căutând?" întrebă Estera din nou.

Muran puse piersica jos, îşi şterse bărbia şi îşi odihni mâinile împodobite cu bijuterii pe stomac. „Am să-ţi spun ceva, Estera. Această aşa-zisă competiţie are puţin de-a face cu înfăţişarea. Pur şi simplu, Ahaşveroş vrea o soţie a cărui loialitate să-i aparţină lui. Darius l-a obligat să se căsătorească cu Vasti, care era loială tatălui ei, lui Mardonius. Şi toată lumea ştie că acesta îl urăşte pe Ahaşveroş".

Estera îşi aduse aminte că Avraam zisese, în mare parte, acelaşi lucru, atunci când auziseră prima dată despre edictul regelui. Spuse acum ceea ce gândise pe atunci. „Dacă aşa stau lucrurile, nu ar fi mai înţelept să aleagă o fată despre a cărei familie ştie deja că îi este loială?"

„Familiile care i-au jurat credinţă lui Ahaşveroş împotriva lui Xerxes pot fi numărate pe degetele de la o mână", spuse Muran.

„Dar sunt sigură că lucrurile s-au mai schimbat", protestă Estera. „Acum că Ahaşveroş a fost numit Mare Rege, nobilimea îi va fi loială lui".

„Ahaşveroş ar considera acest lucru oportunism, nu loialitate", spuse Muran.

Estera dădu uşor din cap, aprobator. „Cred că pot înţelege de ce. Dar nu a respins-o pe Barsine, stăpână. Nu vrea decât să vadă şi alte fete".

„Dacă ar fi găsit-o pe Barsine acceptabilă, ar fi luat-o fără întârziere. Nu, Estera, eu şi cu Hegai am ajuns la concluzia că Ahaşveroş caută de nevastă o altfel de fată".

Estera rămase complet nemişcată, terifiată de ceea ce ar fi putut urma.

Muran îşi încrucişă gleznele încă graţioase. „Sinceră să fiu, Estera, Hegai a fost de acord să te vadă doar din curtoazie faţă de trezorierul-şef, care i-a solicitat acest lucru în numele unuia dintre oamenii lui. Tehnic vorbind, bineînţeles, eşti ahemenidă, dar familia tatălui tău face parte din mica nobilime, iar cea a mamei tale pare a fi de negustori".

„Da", fu de acord Estera cu minciuna.

„Hegai a fost surprins de tine", continuă stăpâna. „Te-a acceptat, dar trebuie să realizezi că tu eşti diferită de celelalte candidate. Dacă i-ar fi căutat o femeie lui Xerxes, Hegai nu te-ar fi luat niciodată. Dar Ahaşveroş este altfel. Şi eu, şi Hegai avem o presimţire că există o

posibilitate ca tu să fii pe placul lui".

Nu! *Nu*! *Nu*! se gândi Estera cu groază.

Muran continuă neabătută, „Vrem să te luăm în grija noastră şi să depunem un efort suplimentar în pregătirea ta. Ai mare potenţial, draga mea, şi suntem gata să ne investim timpul în tine".

Estera şovăi o clipă, după care vorbi precipitat. „Voi fi şi eu onestă cu tine, stăpână. Am consimţit să mă prezint aici doar ca să-mi mulţumesc familia, dar nu m-am aşteptat să fiu acceptată de Hegai. Eu chiar nu mă simt calificată pentru o chemare atât de înaltă".

Cutremurându-se din tot trupul ei masiv, Muran se ridică de pe divan. Îi făcu semn Esterei să vină la ea, apoi o întoarse în aşa fel încât să stea cu faţa la oglinda mare de bronz ce atârna pe unul dintre pereţii camerei. Stăpâna îi trecu degetul de-a lungul osului obrazului. „Faţa ta are o dulceaţă plăcută, Estera. Şi ai ochii cei mai frumoşi dintre toate candidatele. Cel mai important, eşti din afară. Nu ai legături politice, nicio familie care să cerşească favoruri, nici duşmănii sau dihonii de rezolvat. Eu şi Hegai am căzut de acord că este posibil ca Ahaşveroş te consideră foarte potrivită pentru el".

Estera simţi în gât o groază cu gust de fiere. Reuşise să supravieţuiască în harem cu oarece sânge rece fiindcă crezuse cu adevărat că unchiul ei îşi interpretase greşit visul, că ea nu avea nici cea mai mică şansă de a fi aleasă de rege. Acum, ascultând-o pe Muran, realitatea posibilităţii de a i se cere să îşi asume această sarcină o lovi ca o săgeată drept în inimă.

Cum putea ea să facă asta?

Spuse cu voce scăzută, „Mă tem că vă voi dezamăgi".

„Nonsens", replică Muran aspra. „Voi aranja să fii mutată într-o cameră mult mai mare, iar eu şi Hegai vom începe să te instruim intensiv, îţi promit că atunci când te vei întâlni cu regele, vei fi pregătită".

Estera fusese luată complet pe nepregătite de o astfel de ofertă. Se obişnuise să se considere candidata cu şansele cele mai mici, iar acum, să-i spună Muran aşa ceva – era mai mult decât înspăimântată. Era de-a dreptul terifiată.

Este oare posibil ca unchiul Mardoheu să fi avut dreptate? *Este posibil să fiu eu salvatorul pe care l-a văzut în visul lui*?

Tot nu credea că putea fi adevărat. Ea era femeie şi văzuse limpede şi fără urmă de îndoială cât de puţin contau femeile în lumea

persană. Dar… se afla acolo, în harem, şi nu avea cum să refuze oferta lui Muran. Acest lucru ar fi stârnit suspiciuni, iar ea trebuia să aibă grijă să nu-l implice în vreun fel pe Mardoheu.

Inspiră adânc şi spuse cu tot calmul pe care fu în stare să-l adune, „îţi mulţumesc, stăpână. Eşti foarte bună".

Muran se întinse să o cuprindă pe Estera la pieptul ei masiv. „N-ai de ce să-ţi fie frică, Estera. Eu şi Hegai vom fi totdeauna la dispoziţia ta, ca să te sfătuim şi să te ajutăm".

Estera îşi îndesă capul în rotunjimile proeminente dintre gâtul şi umerii lui Muran şi simţi pe spate mângâierea acesteia. Închise ochii.

Ce spune Muran, ce vrea Muran să facă… deja sunt aici, în harem. Presupun că trebuie să consimt. În plus, asta este probabil singura cale de a afla dacă unchiul Mardoheu a avut dreptate. Dacă regele mă alege pe mine, atunci voi şti că trebuie să mă supun dorinţelor Domnului. Dar dacă mă respinge, atunci unchiul Mardoheu va înţelege că a greşit şi va căuta un alt salvator pentru noi.

Cu ochii încă strâns închişi, cu faţa îngropată în umărul ei, Estera spuse, „Prea bine, stăpână. Voi face precum spui".

Capitolul Şapte *i*

Haman stătea lângă Ahaşveroş pe platforma încăpătoare, situată în aer liber, în colţul sud-vestic al palatului. În dimineaţa aceea, regele ieşea la plimbare călare împreună cu o ceată de curteni. Ca de obicei, bărbaţii purtau îmbrăcămintea mediană de călărie – jachetă, pantaloni şi cizme –, iar pe cap, *cidaris-vi*, pălăria înaltă din fetru, cu vârf turtit, care semnifica apartenenţa la nobilimea persană. Stăteau cu toţii acolo, în picioare, pentru că fratele regelui, Xerxes, întârzia.

Era o zi ce făgăduia că primăvara avea să sosească curând; aerul era cald şi bătea o briză uşoară. Membrii familiei regale, care urmau să-l însoţească pe rege în plimbarea lui, păstrau o distanţă corespunzătoare faţă de Ahaşveroş şi Haman. îl aşteptau, în continuare, pe Xerxes.

Haman era îngrijorat, cum era de altfel de fiecare dată când regele se afla în compania acelor bărbaţi, dintre care cei mai mulţi îi erau duşmani. Măsura din priviri fiecare chip. Toţi îi juraseră, odinioară, credinţă lui Xerxes. Haman nu avea încredere în ei şi ştia că nici regele nu avea.

Aşa că îl îndemnă pe rege, „Te rog, fii atent, domnul meu. Ţi se poate întâmpla orice când eşti departe de palat şi de cei ce ţin la tine".

Ahaşveroş îi aruncă o privire amuzată prietenului care venise cu el din Babilon. „Este, tară îndoială, adevărat că Xerxes nu mă agreează, dar mi-e greu să cred că va încerca să mă ucidă în faţa întregii gărzi împărăteşti, Haman".

Haman nu avea încredere nici în garda de corp a regelui, sau cel puţin nu în comandantul acesteia, care rămăsese de pe timpul domniei lui Darius. Dar îşi ţinu gura, spre amuzamentul tot mai copios al lui Ahaşveroş, care îi spuse blând, „Sunt capabil să am grijă de mine, dar apreciez preocuparea ta".

„Curtea aceasta e un cuib de năpârci, domnul meu". Haman îşi coborî vocea într-o şoaptă abia perceptibilă. „Pericolul te paşte pretutindeni".

„Îmi dau seama de asta, Haman", spuse Ahaşveroş oarecum nerăbdător. „Dar am şi susţinătorii mei loiali – între ei eşti şi tu, prietene".

Preţ de o clipă, regele îşi aşează mâna pe braţul lui Haman, iar inima acestuia tresăltă de bucurie. Îşi dorea să se poată alătura suitei regelui şi, pentru un moment, se delectă cu o viziune primejdioasă în care punea pe fugă o armată de adepţi de-ai lui Xerxes pentru a-l scăpa pe Ahaşveroş de la asasinare. Dar Haman nu era ahemenid şi nu călărea destul de bine ca să se poată alătura cetei de aristocraţi persani.

Ahaşveroş îşi ridică ochii spre cerul senin şi oftă. „Din nefericire, plimbarea de astăzi îmi va fi scurtată. I-am promis lui Hegai că mă întâlnesc cu una dintre fetele care îşi doresc să ajungă regine. Din spusele lui, numănrl acestora scade şi mulţumesc zeilor pentru asta. Cel puţin am deja o posibilitate decentă, în caz că nu mai este niciuna acceptabilă". Se încruntă. „N-am realizat cât de mult timp avea să-mi ocupe căutarea aceasta".

Haman se uită şi el la cer, estimând ora. În curând, Xerxes avea să fie într-o întârziere impardonabilă. „Atunci, de ce nu o iei pe cea care ţi-a fost pe plac şi termini cu asta, domnul meu?"

„Probabil că aşa voi face. Întrevederile acestea nu sunt doar mari consumatoare de timp, ci şi extrem de anoste".

Haman observă că bărbaţii din jurul lor se întoarseră spre uşa masivă ce dădea în curtea familiei regale. Sosise Xerxes, în sfârşit. Acesta călcă cu paşi mari pe platformă – un bărbat tânăr, înalt, sigur de sine, cu o faţă frumoasă, închisă la culoare şi batjocoritoare, foarte diferit de fratele său mai mare „Iartă-mă pentru întârziere, domnul meu", spuse

Xerxes, oprindu-se în faţa regelui.

Ahaşveroş nu se sinchisi să-i întindă mâna rudeniei sale. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, iar Haman văzu cum aroganţa de pe chipul lui Xerxes cedă locul neîncrederii când acesta realiză că fratele său avea de gând să-l oblige să se prosterneze înaintea lui. Cum tăcerea se prelungea, Xerxes se încruntă şi se lăsă, fără prea mare tragere de inimă, într-un genunchi. Chiar înainte de a fi cu totul prosternat, Ahaşveroş îi întinse o mână şi îl ridică, în loc să-i dea convenţionalul sărut pe obraz cuvenit unui frate de sânge.

„Iartă-mă pentru întârziere", repetă Xerxes. „Mă tem că am pierdut socoteala timpului".

Haman îşi ţuguie buzele, uluit. Xerxes îşi amânase intrarea dinadins, pentru a-l enerva pe Ahaşveroş, precum şi pentru a-şi face remarcată importanţa faţă de restul familiei regale.

Chipul lui Ahaşveroş era cu neputinţă de descifrat. „Acum, că eşti aici, voi porunci să fie aduşi caii".

În timp ce aşteptau, regele era încadrat într-o parte de Haman şi în cealaltă, de Xerxes. Ura dintre Haman şi Xerxes era făţişă şi crâncenă, dar astăzi Haman îi asculta liniştit pe cei doi fraţi vorbind despre aparent singurul lucru pe care îl aveau în comun: caii.

„Îl călăreşti pe Soleil astăzi?" întrebă Xerxes.

„Bineînţeles", replică Ahaşveroş. „Are nevoie de exerciţiu".

„Hmm". Xerxes fornăi pe nasul acvilin. Haman ştia că era un punct sensibil pentru Xerxes faptul că nimeni din Susa nu fusese în stare să călărească magnificul armăsar nisean înaintea lui Ahaşveroş. Şi acesta o făcuse aparent cu uşurinţă. Isprava îi atrăsese respectul membrilor familiei regale, dar şi resentimente. Acestora nu le plăcuse faptul că un străin din Babilon izbutise să facă ceva de care ei se dovediseră incapabili.

Haman ascultă în tăcere conversaţia celor doi fraţi. Planul lui Ahaşveroş era să încerce să-l învingă pe Xerxes, iar Haman socotea că o astfel de încercare era o greşeală. Regele ar face mai bine să-l izgonească pe Xerxes de la curte, cu tot cu maestrul lui, Mardonius, care încercase ani de-a rândul să facă din Xerxes un discipol înfocat.

Mardonius, care fusese mâna dreaptă a lui Darius şi tatăl lui Vasti, era şi mai periculos decât Xerxes, fiindcă nu avea deloc scrupule. Haman nu avea nicio îndoială că, dacă Mardonius ar fi găsit o cale de a-l asasina pe Ahaşveroş, s-ar fi folosit de ea.

Dar Ahaşveroş credea că îşi putea preface duşmanii în prieteni. Adevărat, aşa procedase în Babilon, dar Persia era altfel. Persanii nu dădeau doi bani pe raţiune şi justiţie – nobililor persani nu le păsa decât de putere.

Caii ajunseseră în curte, iar cei doi fraţi se îndreptară spre scări. Un tânăr locotenent veni să-l asiste pe rege la urcarea în şa, dar Ahaşveroş îl concedie şi încălecă singur şi cu o graţie deplină uriaşul armăsar nisean.

După ce regele urcă în şa, încălecară şi ceilalţi. Soleil nu agrea zgomotul şi se zbătu, lovind aerul cu copitele de fier. Ahaşveroş râse, mângâie umărul lucios al armăsarului şi acesta se potoli. Haman îl privea cu inima strânsă.

Problema cu tine, *domnul meu*, *este că nu ştii să urăşti*. *Dar am* să *te veghez eu*. *De aceea sunt aici*: *să mă îngrijesc de bunăstarea ta*. *Te voi proteja întotdeauna. Întotdeauna*.

Când se întoarse, în sfârşit, la palat, Haman îl găsi pe Marele Vizir al împăratului aşteptându-l în camera lui de lucru. Faptul că Haman, care purta titlul formal de purtător al arcului lui Ahaşveroş, avea chiar şi o cameră de lucru îi înfuria la culme pe persanii de la curte. Marele Vizir, Smerdis, care ar fi trebuit să fie al doilea cel mai puternic bărbat din imperiu, era cu siguranţă furios pentru că era nevoit să se înfăţişeze înaintea unui bărbat pe care el îl considera drept un lacheu din Babilon.

Ahaşveroş încercase să-i împace pe oamenii tatălui său, atunci când urcase pe tron, lăsându-i să-şi păstreze vechile titluri. Dar, neavând încredere în ei, asculta tot de oamenii veniţi cu el din Babilon. Smerdis ştia că regele îşi pleca urechea la cuvintele lui Haman şi îl enerva peste putinţă de îndurare faptul că era forţat să vină la acest străin. Haman, la rândul lui, îi displăcea şi îi suspecta pe funcţionarii persani pe cât de mult îl displăceau şi îl suspectau aceştia pe el.

Îngăduindu-şi un mic zâmbet triumfător, Haman spuse cu elaborată curtoazie, „Cum aş putea să-ţi fiu de ajutor, Mare Vizir?” şi se aşeză la biroul său.

Smerdis se făcu roşu ca racul şi aproape că îşi lătră cuvintele. „Mă aflu aici într-o chestiune legată de lucrul la Persepolis. Construcţia noului palat nu poate înainta fără aprobarea regelui şi iată că se apropie anotimpul cel mai prielnic construcţiilor”.

Ahaşveroş discutase pe îndelete cu el despre acest subiect, astfel că Haman avea răspunsul pregătit. „Mi-e teamă, Mare Vizir, că Marele

Rege nu are niciun interes să cheltuiască bani pe încă un palat. El mi-a spus că palatele din Susa şi din Ecbatana sunt suficiente pentru nevoile lui. Ceea ce îl interesează pe rege este să îmbunătăţească solul. El consideră că ţara are nevoie de mai multe proiecte de irigare pentru a avea mai mult teren cultivabil. Aceasta înseamnă că trebuie să construim mai multe canale subacvatice. Iată unde îşi doreşte regele să meargă banii lui, nu în construcţia unui alt palat".

„Darius s-a dedicat cu trup şi suflet ridicării palatului de la Persepolis", spuse Smerdis cu fălcile încleştate de mânie. „Va fi capodopera arhitecturii persane. Palatul de aici, din Susa, este construit în stil babilonian, iar cel de la Ecbatana, în stil median. Persepolis va fi întru totul persan – un monument măreţ de care să se minuneze generaţiile viitoare".

Haman netezi o bucăţică de hârtie de pe biroul din faţa lui. „Îmi dai voie să-ţi atrag atenţia, Mare Vizir, că Darius nu mai este rege?"

Smerdis tăcu.

Haman spuse, „Regele a iniţiat mai multe proiecte de irigare încununate de succes în Babilon, proiecte la care am avut fericirea de a-l asista. I-am cerat proiectantului un raport asupra zonelor persane care vor beneficia cel mai mult de pe urma unor astfel de proiecte. Dacă eşti interesat, poţi să mi te alături la întâlnirea aceea, Mare Vizir. Cred că va fi prezent şi regele".

„Ai grijă pe ce ton îmi vorbeşti, babilonian vrednic de dispreţ", spuse Smerdis cu faţa aproape la fel de roşie ca roba în care era îmbrăcat.

Haman îşi dădu capul pe spate şi miji ochii. „Eu nu sunt babilonian, ci palestinian".

„Palestinian", repetă Smerdis pe tonul pe care ar fi putut spune la fel de bine şi *şobolan*. „Şi, fără îndoială, unul dintre locurile despre care tu socoteşti că ar beneficia cel mai mult de pe urma unui proiect de irigare este deşertul acela căruia tu îi zici casă?"

Haman era atât de mânios încât tremura din toate încheieturile. Se ridică în picioare, semn că întâlnirea se încheiase. „Cred că ne-am spus destule, Mare Vizir. Îi voi spune regelui despre recomandările tale legate de Persepolis".

Smerdis se aplecă spre el, aproape scuipându-şi cuvintele. „Îi voi spune eu însumi, palestinian îngâmfat". Şi ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere.

Lui Haman îi trebui ceva vreme să se adune. Toată viaţa lui îndurase dispreţul acesta plin de aroganţă faţă de naţiunea şi persoana sa. Doar Ahaşveroş îi văzuse vrednicia şi îl alesese de confident. El era un prieten de-al regelui. Trebuia să nu uite asta şi să nu se lase necăjit de aceste fiinţe josnice.

Haman netezi raportul care se afla pe biroul lui şi începu să citească.

Capitolul Opt

Odată cu sosirea primăverii, femeile din harem petreceau mai mult timp în grădină. Grădina împrejmuită cu ziduri ce cuprindea bazine de apă, flori, copaci şi verdeaţă era unul dintre locurile cele mai plăcute din toată Susa. Pentru a o crea, Darius poruncise să fie aduşi arbori rari şi arbuşti cu flori din tot cuprinsul Asiei, asigurându-le locuitorilor haremului singura şansă de a ieşi în aer liber.

După conversaţia pe care o avură, Muran îi dăduse Esterei un apartament spaţios şi îi desemnase pe Hatac drept gardă personală şi pe Luară, servitoare. Celelalte fete nu puteau suferi tratamentul acesta preferenţial, dar fiindcă nu fusese niciodată o favorită, Estera abia dacă observase vreo schimbare în atitudinea lor.

Într-o dimineaţă, se plimba prin grădină împreună cu Luară, când îl văzură pe Hatac venind în grabă spre ele. Se opriră să-l aştepte.

„Acum am ieşit de la Muran şi aduc veşti importante, stăpână. Îl vei vedea pe rege în după-amiaza aceasta!”

Estera îşi duse mâna la inimă. „Nu se poate, Hatac. Regele o va vedea pe Alenda astăzi, nu pe mine. Mai mult ca sigur că Muran ne-a încurcat”.

„Nu, stăpână, nu e nicio încurcătură. Alenda a fost bolnavă toată noaptea şi nu este în stare să se întâlnească cu regele. Muran a hotărât să te trimită pe tine în locul ei”.

„Pe mine?” se zgâi Estera la tânărul bărbat de care ajunsese să depindă. „Nu eu sunt următoarea la rând, Hatac”. Ordinea în care fetele urmau să fie prezentate se baza pe cât de mult timp petrecuseră în harem. Estera era aproape în coada listei.

„Ştiu, stăpână, dar Muran vrea să mergi tu. Trebuie să vii direct la garderobă ca să fii îmbrăcată şi pregătită”.

Estera nu răspunse, în schimb rămase nemişcată, încercând să priceapă ce putea să însemne pentru ea vestea aceea. *Astăzi*, se gândi ea. Astăzi, toată mascarada aceasta nenorocită avea să ajungă la capăt.

Lunile de educaţie specială sub tutela lui Muran şi Hegai o făcuseră să fie mai sigură ca oricând că era complet nepotrivită pentru poziţia de regină. Câteva zile de acum încolo… ar putea chiar să doarmă acasă.

„Bine", spuse cu emfază. „Să mergem".

Estera şi Hatac străbătură împreună coridoarele neobişnuit de tăcute ale haremului. Estera petrecuse multă vreme cu Hatac în aceste ultime câteva luni şi, în afară de Luară, el era singurul prieten pe care îl avea.

Înainte de a ajunge să locuiască la palat, Estera nu ştiuse mai nimic despre eunucii pe care persanii îi foloseau în paza castităţii femeilor lor. Ori de câte ori auzise vorbindu-se despre ei, ceea ce se întâmpla rar, părea că ar fi fost ceva degenerat în legătură cu ei. Până şi Mardoheu, atât de caritabil de obicei, nu-şi putuse ascunde dispreţul faţă de creaturile acestea anormale.

Dar, în aceste ultime câteva luni, Estera aflase că băieţii erau făcuţi eunuci întocmai cum fetele erau făcute sclave şi concubine: părinţii lor îi vindeau sau îi dădeau de pomană pentru a câştiga favoruri din partea oficialilor persani. Atât fetele, cât şi băieţii erau vârâţi cu foiţa în haremuri, iar băieţii erau castraţi ca nu cumva să fie o ameninţare sexuală pentru vreo femeie.

Majoritatea eunucilor de la palat aveau mijlocul subţire şi vocea mai piţigăiată decât a bărbaţilor obişnuiţi. Dar Hatac era diferit. El îşi înfrunta soarta. Vorbea rar şi cu grijă, de teamă să nu fie trădat de notele înalte pe care le ura şi de care îi era atât de frică. Avea o dietă de abstinenţă, iar Luară îi destăinuise Esterei că se antrena ca un fanatic.

Estera se uită acum la tânărul înalt, cu pielea aurie, care mergea alături de ea şi inima i se umplu de durere pentru el. Ea avea să părăsească locul acela, dar Hatac era prizonier pe viaţă, prizonier nu numai în harem, ci şi din cauza mutilării pe care o suferise în trupul lui.

Hatac o duse mai întâi să mănânce o masă uşoară din fructe şi pâine, iar după aceea în camera de îmbrăcat, unde o aşteptau Muran, Luară şi o grămadă de fete. Estera oftă văzând expresia de nerăbdare de pe chipul stăpânei. Chinul avea să dureze câteva ceasuri bune.

Mai rămăsese o jumătate de oră până la întâlnirea stabilită, când Muran se pronunţă satisfăcută de înfăţişarea Esterei. Se ridică în picioare, inspectându-şi munca, apoi o întoarse pe Estera în aşa fel încât aceasta să se poată privi în oglindă. „Eşti perfectă", declară Muran.

Estera se uită, supusă, la imaginea ce se reflecta în bronzul

lustruit, îi trebuiseră Luarei trei ceasuri ca să împletească perle în nenumăratele şuviţe ale părului ei strălucitor, care i se revărsa acum în glorie până la mijloc. Ochii îi erau conturaţi cu kohl, iar sprâncenele îi încadrau ca două arcuri desăvârşite. Unghiile ei imaculate erau colorate delicat, iar rochia în nuanţa florilor de portocal îi atârna din centura aurie în falduri perfecte.

„Nu mai eşti aceeaşi fată care a venit la mine, asta e sigur", spuse Muran plină de satisfacţie.

„Aşa este, stăpână", spuse Estera politicoasă.

Muran recapitulă, parcă pentru a suta oară, procedura pe care Estera trebuia să o urmeze în timpul întrevederii. „Regele îţi va vorbi în intimitatea curţii sale. Vei rămâne singură cu el, dar Hegai va fi prin preajmă ca să te escorteze înapoi în harem atunci când regele va alege să pună capăt întrevederii. Aceasta va dura jumătate de oră. Ahaşveroş le-a acordat tuturor fetelor această curtoazie".

„Da, stăpână", spuse Estera.

„Regele s-a dispensat de mare parte din ceremonia de curte pentru aceste întrevederi, dar, firește, trebuie să i te prosternezi".

„Da, stăpână".

„Va servi vin. Tu trebuie să i-l torni".

Estera cheltuise mai multe ore decât ar fi crezut că este posibil învăţând cum să servească vinul în stilul persanilor. „Da, stăpână. Ştiu cum să tom vinul".

„Şi nu uita să zâmbeşti, Estera. Zâmbetul îţi este frumuseţea cea mai de seamă".

Estera avea să facă tot posibilul să arate cât se putea de solemnă.

Abia când sosi Hegai să o escorteze în grădina de trandafiri, acolo unde se întâlnea cu regele, simţi primele junghiuri ale emoţiilor.

Şi dacă mă alege pe mine?

Estera evitase cu sârguinţă gândul acesta, dar incertitudinea fu deodată înspăimântătoare. Trebuia să fie atentă. Nu putea face nimic care să-l dezguste pe rege sau care să o trădeze că nu era nici pe departe ceea ce părea a fi: o fată ahemenidă din mica nobilime, ce spera să fie aleasă de soţie de Marele Rege. Dar nu voia nici să-l facă să o placă.

Asta nu se va întâmpla niciodată. Niciodată. A văzut el zeci de fete mai frumoase decât mine. Nu mă va alege pe mine nici în ruptul capului.

Dar inima îi bătea cu putere în timp ce îl urma pe Hegai pe uşa ce dădea din harem în palat şi, de acolo, spre o curte împrejmuită cu ziduri,

care se deschidea spre apartamentele regale. În mijloc se afla o fântână din marmură albă, iar de-a lungul zidurilor înalte de cărămidă creşteau lujeri de trandafiri. În câteva săptămâni, aveau să fie plini de flori. Estera avea o tufă mică de trandafiri în propria grădină şi se rugă să ajungă acasă la timp ca să-i prindă în floare.

Hegai spuse, „Regele a ieşit la plimbare călare azi-dimineaţă şi este posibil să întârzie. Ni s-a spus să-l aşteptăm aici".

„Înţeleg", spuse Estera.

Hegai sporovăia liniştit, încercând, în mod evident, să-i distragă atenţia, dar Estera nu auzea un cuvânt din cele spuse de el. *Mă întreb dacă unchiul Mardoheu ştie că mă întâlnesc astăzi cu regele*, se gândi ea. *Sper să-l înştiinţeze repede asupra rezultatului, ca să poată veni să mă ia. Ce minunat va fi să mănânc mâncare făcută de mine, în propria mi casă*.

Estera se delecta cu viziuni despre cum avea să fie din nou acasă, când uşiţa ce despărţea curtea de trandafiri de apartamentele regale fu dată de perete şi pe ea intră un paj îmbrăcat în pantaloni şi jachetă în stil median. „Soseşte regele", anunţă băiatul, care arăta cam de opt anişori. „Eunucul-şef să aştepte înăuntru".

Hegai plecă şi Estera rămase tăcută ca o piatră lângă fântână. Se simţea ameţită şi abia atunci realiză că încetase să mai respire. Trase aer adânc în piept de câteva ori şi se simţi mai stăpână pe sine. Atunci, uşa dinspre curtea cu trandafiri se deschise din nou şi, de astă dată, pe ea intră un bărbat. Avea capul descoperit – căderea părului său scurt era stăvilită doar de un fileu simplu din aur – şi era îmbrăcat cu o robă de un albastru închis, peste o tunică albă.

Era regele. Estera ar fi ştiut-o şi dacă nu l-ar fi aşteptat. Avea ceva în felul în care venea spre ea, în jocul de scânteieri de bronz al soarelui din părul său… oricine ar fi ştiut că era regele, se gândi.

El veni lângă ea şi se opri o clipă, privind-o eu ochi neaşteptat de luminoşi. „Deci", spuse în cele din urmă, „tu eşti Estera".

Am uitat prosternarea! se gândi Estera cu groază.

„Domnul meu", spuse ea puţin gâfâit şi dădu să se prăbuşească la pământ.

El se întinse spre ea şi o prinse de braţ, vrând să o oprească. „Nu este necesar", spuse el.

Estera fu descumpănită de-a binelea. Se aşteptase la un ahemenid cu părul negru şi nas acvilin şi, în schimb, să fie confruntată cu *asta*! Era atât de tulburată încât rosti întocmai ceea ce îi trecea prin minte atunci.

„Am exersat prosternarea aceasta luni în şir, domnul meu. Ai putea măcar să mă laşi să o fac".

Îngheţă la auzul propriilor cuvinte. Îşi plecă ochii, sperând că impertinenţa ei nu avea să-l facă pe rege să se întrebe din ce fel de familie provenea.

Regele spuse amuzat, „Firește. N-aş putea suporta gândul că ai irosit atâtea luni de efort".

Fără a îndrăzni să-l privească iarăşi, Estera se prăbuşi la pământ. *Trebuie făcută dintr-o singură mişcare*, îi spusese Muran din nou şi din nou. *Nu poate fi smucită*. *Trebuie să curgă*. Estera atinse cu bărbia pardoseala de piatră şi aşteptă.

„Poţi să te ridici", spuse Ahaşveroş şi, dintr-o singură mişcare fluidă, Estera reveni în picioare.

„Foarte frumos", aprobă regele.

Estera îşi ridică privirea. Vocea lui fusese gravă, dar ochii îi zâmbeau. „Cred că a curs", spuse ea.

„Aşa vă învaţă s-o faceţi?" întrebă el. „Să curgă?"

„Da, domnul meu. Este dificil. Trebuie antrenaţi muşchii".

Ahaşveroş zâmbi. „Niciodată nu m-am gândit la prosternare în felul acesta".

Zâmbetul acela ştrengăresc o dezarmă complet pe Estera şi, instinctiv, îi zâmbi înapoi.

Urmă o scurtă pauză, abia perceptibilă, în care el privi faţa ei zâmbitoare. „Ce altceva te-au mai învăţat să faci?" întrebă apoi.

„Ei bine, am învăţat cum să servesc vinul".

„Şi pentru asta trebuie antrenaţi muşchii?"

„Nu, domnul meu. Pentru asta îţi trebuie o mână fermă". El râse.

Se plimbară cu paşi înceţi prin curte, regele punând întrebări, iar Estera răspunzând. Era o persoană cu care îi venea uşor să vorbească, iar Estera îşi cam uită hotărârea de a fi sobră şi dezagreabilă, întorcându-i, în schimb, comentariile cu o naturaleţe desăvârşită.

„*Estera*", spuse el la un moment dat. „Numele acesta e babilonian".

„Da, domnul meu".

„Înţeleg că mama ta a fost babiloniancă".

Pentru prima oară în cursul întrevederii, Estera simţi un fior de teamă. Nu voia să-l mintă pe acest bărbat, aşa că spuse precaută, „Familia mamei mele a trăit în Babilon înainte să se mute în Susa".

El clătină din cap aprobator. „Dar tatăl tău a fost persan. Locotenent în cavalerie, am auzit".

Acum se aflau pe un teren mai sigur. „Da, domnul meu. A fost ucis în atacul grecilor asupra Sardesului".

„Ah". Regele se opri din mers, iar Estera se opri şi ea. El spuse, „Sunt sigur că abia aştepţi să vezi Persia pornind la război cu grecii pentru a-l răzbuna".

Estera răspunse liniştită, „Mama mea şi-a pierdut soţul, iar eu mi-am pierdut tatăl într-un război, domnul meu. Nu ard de nerăbdare să văd acelaşi lucru întâmplându-se altor femei. Eu cred că războiul ar trebui să fie ultima soluţie la care să recurgă o ţară".

„Vorbeşti ca şi când te-ai fi gândit îndelung la asta". Ceva din glasul lui o făcu pe Estera să-i arunce o privire fugară, întrebătoare. Chipul lui, însă, nu trăda nimic. Spuse doar, „Poate că ar trebui să mergem înăuntru, unde vei avea ocazia să-ţi testezi talentul de a servi vin".

Ahaşveroş nu o duse în curtea principală a apartamentelor regale, ci într-o plăcută încăpere privată, mobilată cu două divane, cu lămpi suspendate suflate în aur şi un set pentru servit vinul alcătuit din pocale şi farfurioare din aur.

Un paj aduse un ulcior de vin şi un vas din aur încărcat cu fructe bine coapte. Le puse pe masă şi, la un gest al lui Ahaşveroş, plecă.

„Sunt gata", îi spuse Ahaşveroş Esterei.

„Râzi de mine, domnul meu?" întrebă ea pe un ton de reproş.

„Nici prin vis nu mi-ar trece să fac una ca asta".

Estera îi întâlni privirea şi se gândi cu neaşteptată uimire, *Nu-mi vine să cred că vorbesc în felul acesta cu Marele Rege*.

„La ce te gândeşti?" o întrebă el moale.

„Mă gândesc cât este de ciudat să mă simt atât de confortabil cu tine", îi răspunse ea sincer.

„Ai crezut că sunt un căpcăun?"

„Am crezut că eşti Marele Rege".

„*Sunt* Marele Rege", spuse el, mai moale ca înainte.

Estera îi zâmbi. „Ştiu. Şi acum îţi voi servi vinul".

Estera vorbi puţin în timp ce Hegai o escortă înapoi în harem. Emoţiile îi erau atât de răvăşite, încât nici nu ştia de unde să înceapă să pună ordine în ele.

Îl plăcuse. îl plăcuse pe Marele Rege al Persiei. Pe Ahaşveroş. Se

simţise în largul ei împreună cu el. Poate că lucrul acesta nu era chiar atât de grav, dar, acum când nu se mai afla sub fascinaţia prezenţei lui, îi era teamă că şi el o plăcuse. Nu acesta fusese planul ei. Cum putuse să fie atât de nesăbuită?

Hegai o duse direct în camera lui Muran, unde fură întâmpinaţi de o stăpână împodobită cu zâmbete. „Deci?" îl întrebă ea pe Hegai. „A stat cu el mai bine de o oră. Niciuna dintre celelalte n-a rămas peste timpul stabilit".

Hegai îşi frecă mâinile. „A dus-o în salonul lui privat, stăpână. Eu cred că a ales". Se întoarse spre Estera. „Eu cred că a ales-o pe Estera".

„Nu!" îşi negă Estera temerile. „Nu poate fi adevărat. Eu nu sunt destul de aristocrată ca să ajung regină".

„Regele n-a arătat un asemenea semn de favoare niciuneia dintre celelalte fete", spuse Muran. „Timpul pe care l-a petrecut cu tine – salonul privat – acestea sunt semne de aprobare, Estera". Muran apucă mâinile reci ale Esterei şi le strânse într-ale ei. „Ce norocoşi am fost că Alenda a fost bolnavă şi că am avut oportunitatea să te trimit pe tine. Întotdeauna am crezut că tu ai fi pe placul lui Ahaşveroş. Nu te-ai potrivi cu Xerxes sau cu cei mai mulţi dintre membrii familiei regale, dar Ahaşveroş e altfel. Am crezut că tu i-ai putea fi pe plac şi acum se pare că am avut dreptate".

Muran radia.

„Încă nu s-a spus nimic", protestă Estera. „E posibil ca toate acestea să nu însemne nimic. Va vrea să vadă toate fetele înainte de a alege".

„Ba nu". Muran era convinsă. „Te va alege pe tine. O simt eu".

Estera nu ştia dacă să ţipe sau să leşine. Ştia doar că trebuia să scape de Muran şi de Hegai şi, când invocă oboseala, aceştia o lăsară în cele din urmă să plece.

Luară o aştepta ca să o ajute să se dezbrace de magnificele rochii şi, după ce se simţi mai confortabil, Estera o lăsă să plece şi se aşeză pe o pernă, cu spatele la perete.

În inima ei, Estera era terifiată de gândul că Muran şi Hegai ar fi putut avea dreptate. Regele arătase mai mult interes faţă de ea decât faţă de oricare dintre celelalte fete. Ce se făcea dacă o alegea pe ea?

Cum ar fi fost să trebuiască să se căsătorească cu Marele Rege al Persiei şi să-şi petreacă restul vieţii ca prizonieră în palatul acela?

Îl plăcuse. îl plăcuse şi se simţise în largul ei stând de vorbă cu el,

dar nu avea cum să-l cunoască vreodată. El era un străin, un necunoscut, Marele Rege ce nu putea fi niciodată pentru ea soţul pe care şi-l închipuise că-l va avea. Se gândi la Avraam şi ochii i se umplură de lacrimi. Dacă s-ar fi căsătorit cu Avraam, viaţa ei ar fi fost acum clar delimitată. Ar fi avut grijă de casa lui şi i-ar fi născut copii. Ar fi fost confidenta şi prietena lui. Ar fi fost fericită. Brusc, o cuprinse un dor năprasnic după Avraam.

Ahaşveroş nu era din poporul ei. Era un bărbat care se închina unui dumnezeu străin şi avea un harem plin de concubine. N-ar fi putut niciodată să înţeleagă un astfel de bărbat. Cum putea Dumnezeu să vrea ca ea să se căsătorească cu el?

Gândurile îi fură întrerupte de o bătaie în uşă. Se ridică în picioare şi strigă că se poate intra. Era Hegai, cu un zâmbet triumfător pe faţa-i cărnoasă. „Am venit să-ţi spun, doamna mea, că Marele Rege te-a ales pe tine să-i fii regină. Felicitări".

Era prima dată când Hegai o numea *doamna mea*.

Estera nu scoase o vorbă. S-*a terminat*, *se* gândi. *Viaţa mea de până acum s-a terminat. N-am să-mi mai văd niciodată familia sau prietenii*.

Hegai continuă, „Trebuie să vă căsătoriţi în Susa, dar regele doreşte să meargă la Ecbatana înainte să dea căldura, aşa că avem doar o lună la dispoziţie pentru aranjamentele de nuntă. Şi sunt atâtea de făcut!"

Estera avea gura atât de uscată încât nu se crezu în stare să vorbească. Clătină din cap spre Hegai în semn că înţelegea. Când, în sfârşit, îşi recăpătă glasul, îl întrerupse din comentariile lui spunând singurul lucra ce avea importanţă pentru ea. „Aş vrea să-l văd pe Mardoheu, bărbatul care m-a recomandat înaintea ta".

Hegai se încruntă. „Este evreu, doamna mea. Nu te poţi întâlni cu el. Vom lua legătura cu familia tatălui tău. Ei au voie să te viziteze".

„Eu vreau să-l văd pe Mardoheu", repetă Estera. „Vreau să-i mulţumesc. Dacă n-ar fi fost bunele sale oficii, n-aş fi avut niciodată şansa aceasta".

„Nu poţi vedea un bărbat care nu-ţi este rudă, decât în prezenţa mea", spuse Hegai.

„Înţeleg. Poţi fi prezent, dar trebuie să-l văd pe Mardoheu".

Hegai părea indecis.

„Nu-ţi cer asta, Hegai, îţi poruncesc", spuse Estera placid.

El păru surprins, dar apoi trăsăturile i se îmblânziră. „Prea bine, doamna mea. Voi aranja acest lucru".

După ce plecă eunucul-şef, Estera îşi reluă încet locul pe pernă. Cum să îndure asta? Cum putea Dumnezeu să-i ceară să îndure una ca asta? Cum să-şi trăiască restul vieţii izolată de toţi ceilalţi din credinţa ei? Cum să suporte atâta singurătate?

Habar n-am dacă unchiul Mardoheu avea sau nu dreptate crezând că Dumnezeu are o misiune pentru mine. Eu nu o înţeleg. Nu înţeleg nimic. Nu ştiu decât un singur lucru – vreau acasă. Tată ceresc, vreau acasă!

Şi lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

Capitolul Nouă

La două ore de la decizia regelui, Estera fu mutată într-un apartament mai spaţios, aproape de palat, dar tot în interiorul haremului. Muran o informă că nu putea să ia în stăpânire apartamentul reginei din palat decât după ce avea loc nunta.

În salonul elegant şi plin de mătăsuri al acestui apartament îl aduse Hegai pe Mardoheu, a doua zi după acceptarea ei de către rege. Estera îşi aşteptă unchiul cu emoţiile hăituite de contradicţii. Camera avea mai multe divane, dar ea se ţinea dreaptă în picioare în mijlocul frumosului covor persan – în comparaţie cu care carpeta ei de acasă părea o zdreanţă – când Mardoheu fu escortat înăuntru.

Hegai îl apucă de braţ, oprindu-l la uşă; traversând spaţiul dintre ei, ochii lui Mardoheu îi întâlniră pe ai Esterei. Acesteia i se păru că arăta mai bătrân decât şi-l amintea.

„Hegai", spuse ea tăios, avându-şi cuvintele gata pregătite, „poţi să stai afară pe coridor şi să laşi uşa deschisă. Asta ar trebui să satisfacă cerinţele, socotesc".

Hegai dădu să protesteze, dar Estera era hotărâtă să vorbească cu unchiul ei în particular. „Dacă nu-ţi convine, plânge-te regelui", spuse ea, şi mai tăios. „Dar eu asta doresc să faci".

Urmă o scurtă tăcere, după care Hegai făcu o plecăciune şi se retrase. Estera realiză că ea câştigase.

„Intră, Mardoheu", spuse ea limpede ca să o poată auzi Hegai. „Te-am chemat astăzi aici ca să-ţi mulţumesc pentru bunele tale oficii care m-au adus în atenţia regelui. Intră, ia loc şi dă-mi voie să-ţi tom nişte vin".

Îi indică divanul din colţul cel mai îndepărtat de uşă.

Mardoheu intră în cameră şi se aşeză, în tot acest timp privindu-

şi nepoata ca şi când ar fi văzut o străină. „Arăţi atât de diferit”, spuse el după ce luă loc.

„Da, îmi închipui”, replică Estera. Era o adevărată luptă să-şi ţină vocea egală. O parte din ea voia să se arunce în braţele unchiului ei şi să-l implore să o ia acasă, iar o altă parte, să-l învinovăţească pentru ce îi făcuse.

Mardoheu îşi coborî vocea ca să nu-l poată auzi Hegai. „Cum te mai simţi, draga mea?”

„Cum te aştepţi să mă simt? Mă mărit cu Marele Rege al Persiei. Sigur, ar trebui să dansez de bucurie”. Chiar şi pentru ea, vocea ei suna rece.

Mardoheu îşi plecă ochii în podea, apoi îşi coborî glasul şi mai mult. „Puişor”, spuse, „îmi pare atât de rău”.

Când îşi auzi rostit numele de alint, o podidiră lacrimile. El îşi întinse braţele spre ea, iar ea se aruncă în ele, suspinând ca şi când ar fi avut de gând să nu se oprească niciodată. Când, în sfârşit, plânsul ei se mai potoli, Mardoheu spuse, „Când am auzit anunţul, nu mi-a venit să cred. Eu n-am ştiut nici măcar că trebuia să te întâlneşti cu regele. Apoi Filius a venit într-o suflare la mine să-mi spună că regele te-a ţinut cu el mai bine de o oră. Şi astăzi anunţul a devenit oficial”.

„Asta ai vrut, nu-i aşa?” îngăimă Estera, cu faţa ascunsă în umărul lui ud de lacrimi.

„Da, aşa este. Dar, în inima mea, cred că nu m-am gândit că se va întâmpla cu adevărat. Iar acum că s-a întâmplat, sunt şocat”.

O scânteie de speranţă se aprinse în inima Esterei. „E prea târziu să ies din toată treaba asta?”

El o îndepărtă de el şi o privi în faţă. „Ascultă-mă bine, draga mea.

Aici este mâna lui Dumnezeu. Nu există niciun alt motiv pentru care regele să te fi ales pe tine dintre toate fetele persane cu relaţii pe care le-a văzut. Este voia lui Dumnezeu. Trebuie să o accepţi, Estera, şi să faci tot ce poţi pentru a-i proteja pe evrei şi ţinutul nostru de pericolele puse la cale de Haman, edomitul acela”.

Tot trupul Esterei înţepeni. Nu avea de gând să o ajute. Voia ca ea să meargă până la capăt, să se căsătorească cu bărbatul acela căruia nu-i păsa de ea şi nici nu avea să-i pese vreodată, care îi voia doar trapul pentru a-i naşte moştenitori legitimi. Avea un întreg harem de concubine cu care să-şi umple timpul când se plictisea de ea. Până şi apartamentul acesta se afla lângă apartamentele a doua dintre

concubinele lui favorite, concubine care deja îi născuseră copii. Nu avea niciun dubiu că el va continua să le vadă pe aceste femei şi după căsătorie. Persanii nu vedeau nimic rău în astfel de lucruri, dar Estera nu ştia cum să le facă faţă.

Nu-i spuse însă nimic din toate acestea unchiului ei. Nimic nu putea schimba credinţa lui Mardoheu că ea fusese aleasă să fie salvatoarea iudeilor. Ce mai încoace şi încolo, era şi ea prizonieră ca o pasăre în colivie, cum văzuse într-una din pieţele pe care le frecventase cândva.

După ce plecă Mardoheu, se duse în dormitorul ei, se întinse pe patul moale – nu erau saltele de dormit în apartamentul acela – şi căzu într-un somn adânc.

Estera crezuse că timpul petrecut în harem fusese solicitant, dar nimic nu putea egala presiunea din luna dinainte de nuntă. Hegai şi Muran îi vorbeau atât de mult despre protocolul regal încât îi vâjâia capul şi era convinsă că avea să comită vreo eroare pe care Ahaşveroş o va găsi jignitoare de moarte. Apoi, Hegai îi spuse că cel ce o conducea la mirele ei în ziua nunţii era tatăl tatălui ei, bunicul pe care ea nu-l văzuse niciodată, bunicul care o respinsese pe ea şi pe mama ei după moartea tatălui ei.

Nu avea cum să protesteze. Ştia că ar fi fost imposibil pentru Mardoheu să-şi asume această sarcină, că singurul motiv pentru care fusese acceptată drept candidată era familia tatălui ei. Aştepta, deci, cu inima împărţită sosirea lui Arses, bunicul ei, care venea să o vadă chiar în aceeaşi încăpere în care avusese loc singura întâlnire cu unchiul ei.

Ca şi în cazul lui Mardoheu, cel care escortă vizitatorul până la apartamentul ei fii Hegai. Acesta bătu discret la uşă, iar când ea îi strigă să intre, deschise uşa şi intonă, „Doamna mea Estera, permite-mi să ţi-l prezint pe Arses, fost Căpitan al Nemuritorilor”.

Un bărbat înalt şi sur intră în încăpere şi se opri la câţiva paşi de ea. „Nepoată”, spuse cu glas aspru, „cum doreşti să te salut?”

Estera privi trăsăturile de pe chipul bunicului ei, splendide ca o sculptură. Şovăi. O parte din ea voia să-l pedepsească făcându-l să se plece înaintea ei, dar partea ei mai bună câştigă. „Poţi să-mi dai sărutul rudeniei”, replică ea.

Bătrânul înalt, cu faţa lui mândră de persan, veni spre ea să o sărute pe obraz. Făcu apoi câţiva paşi înapoi şi cei doi se priviră în tăcere.

„De mică ai fost frumoasă”, spuse el în final, „dar te-ai făcut o femeie de toată frumuseţea”.

Estera se îndreptă de spate, şocată de cuvintele lui. „M-ai mai văzut până acum?”

Ochii lui negri o priveau ţintă. „Te-am văzut când aveai doi ani. Eu v-am adus, pe tine şi pe mama ta, din Sardes înapoi în Susa, după atacul grecesc care mi-a ucis fiul”.

Estera era uluită. „N-am ştiut”.

Bătrânul îşi ridică imperioasele sprâncene negre, atât de asemănătoare cu ale Esterei, şi arătă cu un semn abia perceptibil înspre eunucul-şef, care stătea lângă uşă.

Estera spuse imediat, „Îţi mulţumesc, Hegai. Aş vrea să fiu singură cu bunicul meu”.

Relaţia era destul de apropiată pentru ca Hegai să poată pleca, iar bunicul şi nepoata rămaseră tăcuţi până când uşa se închise în urma lui.

„Nu mă surprinde că nu ai ştiut nimic de mine”, spuse Arses. „Mardoheu mi-a spus cât se poate de răspicat că nu vrea să ai vreo legătură cu familia tatălui tău. Noi i-am respectat dorinţele, dar mă bucur să te întâlnesc acum”.

Estera suferi un al doilea şoc, mai tulburător decât primul. „Întotdeauna m-am gândit că tu ai fost cel care n-a vrut să aibă nimic de-a face cu mine”.

Arses clătină din cap. „După moartea fiului meu, i-am cerut mamei tale să vină să locuiască cu mine, dar ea a vrut să se întoarcă la poporul ei şi a ales, în schimb, să locuiască cu fratele ei”.

Şocul suferit de Estera se prefăcu în indignare. „Unchiul Mardoheu nu mi-a spus niciodată asta! Mi-a zis că tu n-ai vrut să mă vezi”.

„Nu aşa au stat lucrurile”, spuse Arses.

Estera era furioasă. În toţi aceşti ani, ar fi putut să cunoască familia tatălui ei, iar Mardoheu nu-i dăduse nici măcar posibilitatea de a alege. „M-a minţit”, spuse. „N-avea niciun drept să o facă”.

Arses o privi îndelung în tăcere, apoi spuse, „Nu-mi place Mardoheu, dar n-am să spun că a greşit făcând asta, nepoată. Odată ce mama ta a ales, pentru tine era cel mai bine să nu creşti cu o inimă împărţită. Puteai fi ori persană, ori evreică – nu puteai fi amândouă”.

Estera îşi împreună strâns mâinile şi spuse şovăielnic, „Dar acum trebuie să fiu amândouă, bunicule”.

„Nu poţi fi amândouă”, repetă Arses. Râse scurt şi aspru. „Mardoheu a venit să mă vadă la o zi după ce ai fost acceptată în harem, cerându-mi să garantez pentru naşterea ta. Mărturisesc că la început nu mi-a venit să cred că te-a adus aici. A fost atât de scandalizat când sora lui s-a măritat cu un persan! Nu mi-l puteam imagina îngăduindu-ţi să te căsătoreşti cu un bărbat care nu este evreu – fie el şi Marele Rege în persoană”. Ochii lui negri adânciţi în orbite scânteiară cu o satisfacţie amuzată. „El te-a adus în situaţia aceasta, Estera, şi acum trebuie să trăiască cu asta. Odată căsătorită cu Marele Rege, nu vei mai fi evreică. Vei fi persană”.

El nu înţelege, gândi Estera. *Nu înţelege că nu poţi*, *pur şi simplu*, *să nu mai fi evreu*. *E imposibil*. „Ţi-a spus unchiul Mardoheu şi de ce a vrut să fac acest lucru?”

Arses scutură din umeri. „Mi-a turuit ceva despre un masacru al iudeilor şi că îi este teamă că Templul din Ierusalim va fi iarăşi distrus. Mi s-a părut o absurditate. Ahaşveroş este un bărbat drept, un rege onorabil. El n-ar îngădui niciodată un asemenea lucru. Şi cum s-a putut gândi Mardoheu că *tu* vei fi în stare să-l împiedici!” Clătină din cap. „Întotdeauna am fost de părere că e un fanatic”.

„Nu e un fanatic!” se grăbi Estera, instinctiv, să ia apărarea unchiului ei. „Este, pur şi simplu, un evreu care se teme pentru siguranţa poporului lui şi vrea să-l protejeze”.

„Folosind o *femeieT1*.

Dispreţul lui Arses o ardea şi, chiar dacă şi ea avusese cândva acelaşi gând, i se înfierbântă sângele la auzul criticilor la adresa unchiului ei. Estera îşi strânse buzele, împiedicându-le să-i răspundă cu mânie. *Este bătrân şi*, *pe deasupra*, *persan*, îşi spuse. *N-am nimic de câştigat încercând să-i schimb modul de a gândi*.

Astfel că se uită înspre măsuţa joasă de vin dinaintea divanului şi întrebă cu glas voit plăcut, „Ţi-ar plăcea nişte vin, bunicule?”

Arses zâmbi şi acceptă.

Estera îl servi cu vin şi îi puse întrebări. Află că Arses fusese Căpitan al Nemuritorilor, celebra trupă de elită de zece mii de oameni din infanteria persană numit astfel pentru că numărul lor nu varia niciodată. „Bărbaţii din familia noastră au luptat alături de Cirus în campania împotriva mezilor şi babilonienilor”, îi spuse el cu mândrie. „Am fost dintotdeauna infanterişti, până când a venit tatăl tău. El a fost înnebunit după cai încă din prima clipă când a putut sta în spinarea unui

ponei. Când era mic, galopa aţă de mult în susul şi în josul munţilor, încât am fost sigur că n-o va sfârşi cu bine. Pentru el trebuia să fie cavaleria; nu voia să audă altceva".

O umbră de tristeţe îi străbătu splendidul chip îmbătrânit la amintirea fiului care murise prea devreme. Estera simţi cum lacrimile îi înţepau pleoapele şi clipi ca să le alunge. Simţea din nou dureroasa pierdere de a nu-şi fi cunoscut niciodată tatăl.

Arses goli a doua cupă de vin. „Ahaşveroş însuşi este un mare călăreţ. Pe când era doar un băiat, abia primit în cavalerie, a câştigat majoritatea marilor întreceri organizate la Ecbatana. Au fost nevoiţi să-l împiedice să participe, după o vreme, pentru că nimeni nu voia să parieze împotriva lui".

Estera murmură, „N-am ştiut asta".

Arses scutură din umeri, ca pentru a spune că nimeni nu se aştepta de la o femeie să ştie un astfel de lucra.

„Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, nepoată", spuse el, punând jos cupa de vin şi întorcându-se spre ea.

Estera oftă. „De ce să fii tu altfel decât toţi ceilalţi?"

Arses ignoră comentariul şi îşi miji ochii. „Ahaşveroş te-a ales pentru mai mult decât frumuseţea ta, fata mea. El vrea o soţie dintr-o familie de a cărei loialitate poate fi sigur. El nu ştie că mama ta a fost evreică. Ştie doar că eşti fiica unei familii persane care a fost întotdeauna loială regelui ei". Ochii lui înfundaţi în orbite o priveau poruncitori. „Sângele tău persan te-a adus unde eşti acum, nepoată. Fă bine să nu uiţi acest lucru".

Estera îşi plecă genele, ferindu-şi ochii de privirea aceea imperioasă. „Am să încerc, bunicule", spuse.

Bătrânul încuviinţă afectat cu un gest al capului. „Fiul tău va fi următorul Mare Rege. Asta e ceea ce contează acum".

Estera simţi un fior străbătându-i trapul, dar îşi păstră faţa senină şi dădu din cap în semn că înţelegea.

Estera nu-l văzu deloc pe Ahaşveroş în luna dedicată pregătirilor de nuntă. Hegai îi spuse că regele plecase la Babilon să rezolve o problemă care se ivise acolo şi că tot ce ştiau era că urma să se întoarcă înainte de ziua nunţii.

Absenţa mirelui ei nu făcuse aşteptarea mai uşoară pentru Estera. îl întâlnise o singură dată, timp de o oră, iar acum era pe cale să se mărite cu el. Habar nu avea ce însemna să fii căsătorită cu un rege.

Dacă s-ar fi măritat cu cineva din poporal ei, dacă s-ar fi măritat cu Avraam, ar fi înţeles care era poziţia ei, cum trebuia să se raporteze la soţul ei, ce îndatoriri se aştepta de la ea să îndeplinească. Ar şti cu ce să-şi treacă vremea în timpul zilei. Ce făcea o regină?

Nu avea răspuns la întrebarea aceasta, iar când i se spuse, în ziua dinaintea nunţii, că regele se întorsese în Susa şi că dorea să ia cina cu ea, îi veni să leşine, atât era de speriată.

Îl ragă pe Hatac să o escorteze. El şi Luară erau singurele persoane din palatul acela enorm cu care se simţea în largul ei, aşa că, în ciuda iritării pe care i-o provoca acest lucru lui Hegai, ea insistă că îl voia pe Hatac. Acesta o conduse pe uşa haremului în apartamentele regale, de-a lungul coridorului cu dormitoare şi într-o sală mică de mese ce dădea înspre curtea regelui.

Înăuntru se afla o masă pe care erau aşezate cu mult rafinament cupe şi ulcioare şi farfurii din aurul cel mai pur. La capetele opuse ale mesei erau plasate două scaune frumos sculptate. Micul paj ce stătea în picioare lângă masă veni spre ei şi îi spuse lui Hatac, „Doamna Estera să ia loc la masă. Marele Rege i se va alătura în curând".

Hatac trase unul dintre scaune pentru Estera şi, când ea se aşeză, îi spuse moale, „Te voi aştepta în curte". Copilul şi eunucul ieşiră prin draperiile ridicate, lăsând-o pe Estera în aşteptarea viitorului ei soţ.

Aceasta rămase singură în încăpere, cu spatele ţeapăn de drept, fără să atingă speteaza scaunului. Încercând să-şi stăpânească groaza pe care o simţea urcând în ea ca un val nestăvilit, se forţă să numere cărămizile verzi din mozaicul de pe peretele din faţa ei. Când ajunse la două sute trei, draperiile se dădură la o parte şi intră Ahaşveroş.

Estera dădu să se ridice, sperând că se va putea ţine pe picioare. Regele îi făcu semn să rămână pe locul ei şi veni să o sărute uşor pe frunte. Buzele lui erau reci pe pielea ei şi miroseau vag a mirodenii. „Trebuie să-mi cer iertare pentru absenţa prelungită", spuse cu glasul lui moale, uşor tărăgănat. „N-am avut de gând să dispar atâta vreme, dar n-am avut de ales".

Chiar este foarte chipeş, se gândi Estera ridicându-şi privirea spre faţa lui. *Începusem să cred că s-a petrecut totul doar în închipuirea mea*.

„A fost o lună dificilă", replică ea, spunând adevărul pentru că nu ştia ce altceva să spună.

El se aşeză la celălalt capăt al mesei şi spuse cu uşoară simpatie, „îmi pare rău să aud asta. Care a fost problema?"

„Ei bine… este atâta protocol de învăţat, domnul meu”. Îşi plecă privirea în farfurie, apoi şi-o ridică iarăşi şi mărturisi, „Sunt convinsă că îmi va scăpa un gest atât de necugetat, încât vei porunci să mi se taie capul”.

Ochii lui verzi-cenuşii sclipiră amuzaţi. „Dar ce anume ar putea merita o sentinţă atât de cumplită?”

„Aş putea călca pe covorul tău de purpură”, spuse ea.

Draperiile se dădură la o parte şi intrară mai mulţi paji încărcaţi cu tăvi pline de mâncare. La mesele persane, felurile de mâncare erau întotdeauna servite toate odată, nu fiecare separat, astfel că masa fu curând acoperită cu de toate, de la cărnuri şi legume, la fructe şi dulciuri.

În timp ce pajii îşi descărcau tăvile, Ahaşveroş spuse, „îţi dau voie să calci pe covorul meu, Estera. Iar când vom fi căsătoriţi, nimeni nu va îndrăzni să pună sub semnul întrebării buna-cuviinţă a ceea ce faci. Tu vei fi regina”.

În loc să o liniştească, cuvintele lui nu făcură decât să-i intensifice spaima. Luptându-se cu lacrimile, Estera se zgâi la o mâncare aburindă de pui şi nu răspunse. Ahaşveroş le spuse pajilor, „Puteţi pleca. Ne vom servi singuri”.

După ce pajii plecară, el rămase o clipă tăcut şi Estera se simţi privită. Apoi, el spuse încet, „Ce s-a întâmplat?”

Estera trase, firav, aer în piept, dar tot nu-şi desprinse privirea de la mâncarea de pui. „Mi-e frică”, spuse şi frecă cu un deget nervos marginea farfuriei goale de aur dinaintea ei.

„Să nu cumva să calci pe covorul meu de purpură?”

Ea clătină din cap şi răspunse cu toată deznădejdea din inima ei, „De tot”.

El se lăsă pe speteaza scaunului, cu mâinile odihnindu-i-se uşor pe braţele sculptate. După un timp, când el continua să tacă, Estera îndrăzni să-şi ridice privirea. Ochii li se întâlniră şi, dintr-un motiv pe care ea nu-l înţelegea, inima ei începu să-şi iuţească bătaia.

„N-ai de ce să te temi, Estera”, spuse el. Nu mai era nicio licărire de amuzament în ochii lui acum; erau foarte serioşi. „Voi avea grijă de tine. Ai încredere în mine”.

Ea îl privi din nou, căutând nervoasă cu degetele un şervet. El se întinse peste masă şi îşi puse mâna subţire, puternică, de călăreţ, peste degetele ei neliniştite.

„Vei face asta?” o întrebă.

Ea inspiră adânc. „Voi încerca”.

Capitolul Zece

O nuntă regală persană era un eveniment fastuos în care mireasa juca un rol foarte neînsemnat. Regele începea ziua nunţii călărind în carul său de aur pe străzile Susei, urmat de o ceată impresionantă de magi, nume dat preoţilor persani. Garda imperială mărşăluia afişându-şi toate însemnele şi mii de oameni se întorceau să ovaţioneze şi să presare flori sub roţile carului împărătesc.

Ospăţul de nuntă se ţinea în *apanada*, imensa platformă în aer liber din spatele palatului. Pentru nunta regelui, aceasta fusese transformată într-un pavilion imens: perdele de mătase atârnau de pe bârne de aur între coloanele măreţe de cedru ale lui Darius, iar pardoseala era acoperită cu covoare purpurii, stacojii şi aurii. O sută de divane cu picioare de argint fuseseră instalate pentru odihna oaspeţilor.

În mijlocul pavilionului se afla însuşi cortul mirilor, în care fuseseră invitaţi doar magii regelui, eunucul-şef şi cei din familiile imediate ale mirilor. Estera insistase să fie inclus şi Mardoheu în această listă de oaspeţi şi, în cele din urmă, Hegai consfinţise şi îi trimisese acestuia o invitaţie.

În timp ce regele îşi derula procesiunea în lungul şi-n latul Susei.

Estera se afla în apartamentul reginei, unde Muran, ajutată de o suită de servitoare, o îmbrăca. Când în sfârşit fu gata, trebuiră să aştepte să fie chemată de unul dintre pajii regelui. Pe măsură ce se apropia timpul să-şi facă intrarea, Estera simţi un soi de amorţeală înstăpânindu-se peste ea. Emoţiile ei fuseseră surescitate la maximum atât de multă vreme, încât pur şi simplu nu mai putea simţi nimic.

Aşteptând împreună cu ea, în cameră mai erau Muran, Luară, bunicul ei şi Hatac. Bunicul ei îşi trecea vremea distrându-se cu un set de cuburi decorate pe care le zvârlea pe una dintre mesele de vin. Hatac stătea într-un colţ, arborând o mină de stoic. Luară îi tot arunca priviri îngrijorate, iar Muran se îndeletnicea periodic cu un pliu al tunicii sale albe deja perfecte.

În sfârşit, se auzi o bătaie în uşă şi Hatac o deschise unui paj care anunţă, „Regele şi suita lui au ajuns la cortul mirilor şi tocmai termină de cinstit în sănătatea invitaţilor. Doamna Estera să-şi facă intrarea”.

„Aş vrea puţină apă”. Erau primele cuvinte ale Esterei după multă vreme.

Muran umplu o cupă de argint pe un sfert cu apă dintr-un urcior.

„Nu bea prea multă”, o avertiză ea. „Nu ai cum să mergi la toaletă”.

Estera îşi umezi gura, luă două înghiţituri şi îi înmână cupa înapoi.

„Escorta este aici, pe coridor, domnul meu Arses”, spuse pajul.

„Aranjează-i vălul”, îi spuse Arses lui Muran, care potrivi pe creştetul capului Esterei o diademă de aur împodobită cu mătase subţire ca borangicul. Vederea i se înceţoşă şi îşi miji ochii, încercând să vadă prin materialul transparent. Apoi, bunicul îi luă mâna, i-o puse ferm pe braţul lui şi o conduse spre uşă.

Drumul până în *apanada* îi păru Esterei scurt; înainte să-şi dea seama, mergea în urma celor două şiruri de băieţei înspre pavilionul drapat în mătase, care fusese pregătit pentru ziua nunţii. Privirile încremenite ale sutelor de oaspeţi de sex masculin ce se odihneau pe divane o izbiră ca o lovitură şi se agăţă şi mai strâns de braţul bunicului ei.

„Linişteşte-te, nepoată”, îi şopti Arses. „Aproape am ajuns”.

Apoi, pajii se adunară în formaţie, alcătuind un coridor de fiecare parte a covorului stacoj în ce ducea până la învelitoarea deschisă a cortului nupţial. Cu paşi impozanţi, Arses o conduse pe Estera printre băieţeii cu chipuri solemne. Nuntaşii prezenţi priveau în tăcere înaintarea ei; nu se auzea decât faşâitul uşor al draperiilor de mătase în bătaia vântului.

Cum de mi se întâmpla asta? Estera îşi simţi inima bătându-i în gât, iar când intrară în cortul mirilor şi fură întâmpinaţi cu un salut muzical de către cântăreţii din fluier ai regelui, tresări.

Arses scoase un sunet de liniştire, genul acela de sunet pe care îl folosea, probabil, pentru a domoli un cal agitat.

Dindărătul vălului ei, Estera scrută coiful în căutarea unei persoane anume. îl găsi, în sfârşit, şezând lângă Hegai. Ochii lui inteligenţi şi gravi o priveau şi, cu siguranţă, şi el îi simţise privirea, pentru că îi oferi, deodată, un zâmbet încrezător.

Unchiul Mardoheu! Estera simţi un val de uşurare. Cumva, faptul că el era acolo făcea totul mai uşor.

Se apropiau acum de punctul focal al cortului, jilţul de aur al regelui. Estera văzu că Ahaşveroş se ridicase şi venea în întâmpinarea ei. Simţi pe cap mâna bunicului ei. Acesta îi dădu jos vălul, iar bărbaţii din cort, toţi membri ai familiei regale, îi văzură, pentru prima oară, faţa.

Estera se uită la Ahaşveroş. Acesta îşi purta coroana de aur, care

îl făcea să pară mai înalt şi inaccesibil. Îşi plecă capul şi o sărută uşor pe gură. Estera nu se aşteptase la asta şi aproape că tresări din nou. Apoi, regele îi îngădui lui Arses să-i dea salutul rudeniei, un sărut pe obraz, în sfârşit, îi luă mâna într-a lui şi o conduse la jilţul mai mic care fusese aşezat lângă al lui. Nu se aşezară, însă, ci rămaseră în picioare în faţa scaunelor, cu faţa spre uşă. Estera se agăţă de mâna care o ţinea pe a ei, căutând susţinere, iar Ahaşveroş îşi înteţi strânsoarea.

Cântăreţii din fluier tăcură.

Un bărbat înalt şi zvelt purtând roba distinctă a magilor se apropie de miri. Aduse pe o tavă simplă de argint o singură pâine. Îngenunche, iar Xerxes îi oferi formal lui Ahaşveroş sabia lui. Dintr-o singură lovitură fulgerătoare, regele spintecă pâinea nupţială. Xerxes îşi primi sabia înapoi şi Ahaşveroş se întoarse spre Estera cu o bucată de pâine în mâini.

„Eu, Ahaşveroş, îţi făgăduiesc ţie, Estera, puterea sabiei mele şi tăria trupului meu, să te apăr şi să mă îngrijesc de tine şi de copiii tăi. Din clipa aceasta, eu voi fi bărbatul tău, iar tu vei fi nevasta mea".

Îi întinse pâinea Esterei, care o luă cu mâini puţin tremurânde. O duse la gură şi muşcă o bucăţică. După ce o mestecă şi o înghiţi, dădu răspunsul pe care îl memorase: „Eu, Estera, îţi făgăduiesc ţie, Ahaşveroş, credincioşia trupului meu şi onoarea numelui tău. Din clipa aceasta, tu vei fi bărbatul meu, iar eu voi fi nevasta ta". Vocea ei era joasă, dar destul de limpede ca să fie auzită împrejurul cortului.

Cântăreţii regelui începură să fredoneze cântecul de nuntă. Invitaţii izbucniră în aplauze. Ceilalţi oaspeţi din pavilionul exterior fură informaţi că jurămintele fuseseră rostite şi începură şi ei să aplaude. Intrară servitorii cu platourile de mâncare şi cu ulcioarele de vin. Începu ospăţul.

Estera nu putea înghiţi nimic. Bău o cupă de vin pentru că bunicul ei îi spusese că i-ar fi dat curaj, dar aceasta nu o făcu decât să se simtă ameţită şi să-i fie puţin greaţă. În cort, aerul era încins şi înăbuşitor, iar zgomotul muzicii şi sporovăială îi dădeau dureri de cap. Se simţea complet nefericită, dar când Ahaşveroş se aplecă spre ea şi îi şopti în ureche, „Este timpul să ne retragem", nu voi să plece.

Îşi puse mâna în mâna pe care i-o întindea regele şi îi simţi inelele strivindu-i degetele. De data aceasta, îşi ţinu mâna slobodă într-a lui. Se ridică odată cu el şi mai aruncă o ultimă privire înspre unchiul ei, care arăta posomorât.

Arses înaintă spre Estera şi îi potrivi din nou vălul pe cap. Cântăreţii regali îşi înălţară glasurile, iar Estera ieşi împreună cu Ahaşveroş, pe urmele a zece paji, afară din cortul mirilor, păşiră de-a lungul covorului stacojiu, coborâră scările şi intrară în palat. Regele le spuse ceva pajilor, iar băieţeii se prosternară cu toţii şi, cu excepţia a doi dintre ei, se împrăştiară.

„Femeile tale te aşteaptă în apartamentul reginei", îi spuse Ahaşveroş Esterei.

„Da, domnul meu", replică ea şi merseră împreună până la curtea regelui, aproape pustie acum, urcară treptele mici şi dădură în coridorul apartamentelor regale. Muran stătea în uşa care dădea spre camerele Esterei şi, văzându-l pe rege, se prostentă.

„Ai o oră la dispoziţie ca să o pregăteşti pe regină", îi spuse acesta când ea reveni în picioare.

„Da, domnul meu", replică stăpâna. Estera rămase în picioare înaintea uşii camerei sale în timp ce Ahaşveroş se îndreptă spre uşa din celălalt capăt al coridorului. Unul dintre paji i-o deschise. Regele păşi înăuntru şi uşa se închise în urma lui. Estera însă nu se clinti. Simţea în trupul ei apăsarea greutăţii acelui moment. *Este prea mult*, se gândi. *Este prea mult*, *unchiule Mardoheu*. *N-ar fi trebuit* niciodată *să-mi faci asta*.

„Intră!" îi spuse Muran pe un ton imperios.

Foarte încet, Estera se supuse. Muran o conduse dincolo de salon, în dormitorul pe care Estera îl vedea pentru prima oară. Încăperea era imensă şi aerisită. Patul era jos şi lat, cu patru stâlpi de aur şi un baldachin dintr-o împletitură din zăbrele poleite cu aur, în care erau răsfirate nestemate. Estera se zgâi la pat, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

„Sper că n-ai de gând să fii prostuţă în privinţa asta, Estera", i-o tăie Muran. „Ţi-am explicat ce se va întâmpla şi n-ai de ce să te temi. Regele este un bărbat experimentat. Va şti să o facă cum trebuie. Va fi blând. Acum vino cu mine în baie să te pregătim".

Camera de baie a reginei era o altă încăpere splendidă, împărţită în două. O jumătate era decorată cu o carpetă şi un divan jos, ticsit de perne, iar cealaltă adăpostea un bazin de marmură ridicat pe o treaptă de marmură. La fiecare capăt al bazinului era un scaun cu spătar înalt şi cu un singur braţ. Luară ferea părul Esterei din calea lui Muran, care o îmbăia. Mireasma de iasomie îi umplea nările, dar de data aceasta luxul apei calde nu o liniştea. Stătu ca o statuie cât ele o îmbrăcară într-o

rochie de noapte, uşoară şi fără mâneci, şi o conduseră înapoi în dormitorul imens. Patul era şi el enorm; destul de încăpător pentru a adăposti o întreagă familie, se gândi Estera stăpânindu-şi isteria. Era drapat în mătase aurie, iar baldachinul, ţintat cu nestemate.

Muran plisă aşternuturile din pânză fină, iar Estera se cuibări în pat, rezemându-şi spatele de perne. Muran netezi cearşafurile, în timp ce Luară îi aranja părul în aşa fel încât să-i cadă simetric peste umeri.

Se întoarse să privească fereastra largă. Apartamentul reginei avea ferestre în fiecare încăpere, iar în seara aceea obloanele erau deschise în căldura serii. Obişnuită cum ajunsese să fie cu haremul lipsit de ferestre, acum fereastra aceea îi dădea iluzia libertăţii. Adierea vântului era plăcută. O, dacă ar putea să se furişeze pe fereastră şi să dispară!

Muran îi spuse Luarei, „Regele va veni imediat. Mai bine am pleca".

Luară se întinse să mai netezească o ultimă dată cearşafurile şi îi spuse blând, „Va fi bine, doamna mea".

Estera clătină din cap şi femeile plecară. În toată viaţa ei, niciodată nu se simţise mai singură ca atunci.

Modestia îi fusese pângărită de multe ori în harem, dar ceea ce era pe cale să se întâmple acum avea să fie cea mai mare pângărire dintre toate. *Scump Tată ceresc*, *ajută-mă*. *Dacă este*, *într-adevăr*, *voia Ta să fiu aici cu bărbatul acesta*, *ajută-mă*. *Pentru că nu cred că pot trece singură pe aici*.

Atunci, uşa se deschise şi intră Ahaşveroş. Estera îşi ridică privirea spre el. Purta o robă de noapte cu mâneci lungi şi sandale în picioare. Părul umed i se înfoia la vârfuri pe măsură ce se usca. Ea înregistră toate acestea, rămânând nemişcată pe salteaua moale a patului de aur.

El se apropie încrezător de pat, dar când ajunse în dreptul lui şi se opri să o privească, ridică din sprâncene, surprins. „Estera. Arăţi la fel de înspăimântată ca un soldat care merge la luptă întâia oară".

„Mă tem că aşa şi sunt", şopti ea.

El veni să se aşeze pe marginea patului şi spuse, cu o urmă de umor în glas, „Nu va fi atât de îngrozitor, îţi promit".

Ea îi susţinu privirea. Îşi muşcă buza, încercând să se gândească ce să spună. El aştepta un răspuns. „Vezi tu… eu nu te cunosc", îngăimă ea.

El păru nedumerit. „Femeile nu-şi cunosc niciodată bărbaţii”.

Avea dreptate. Categoric, femeile persane nu-şi cunoşteau bărbaţii. Se gândi în treacăt la Avraam şi la cât de în siguranţă s-ar fi simţit dacă ar fi fost el cu ea în seara aceasta.

Îşi forţă un zâmbet „Iartă-mă, domnul meu. Muran ar spune că sunt prostuţă”.

„Eşti onestă. Trebuie să fii întotdeauna onestă cu mine, Estera. Şi n-ai de ce să te temi, îţi promit. Nu ţi-am spus că voi avea grijă de tine?” Se întinse spre ea, îi apucă o şuviţă de păr şi o frecă între degete. „Eşti foarte frumoasă”, spuse el cu voce joasă.

Estera spuse primul lucru care îi trecu prin minte. „Şi tu”.

El îi zâmbi larg – o înfăţişare ştrengărească care, fără să ştie de ce, o făcu să se simtă mai bine. Apoi, se aplecă spre ea şi o sărută pe gură.

Nu era sărutul scurt pe care i-l dăduse în cortul nupţial. Acesta era un sărut prelung, un sărut care începuse tandru, dar pe care el îl făcu curând mai profund şi mai plin de dorinţă. Ea fii pasivă la început, ezitând să răspundă, dar mai apoi, fiindcă el prelungea sărutul, cerând răbdător, ea îşi deschise buzele. După o vreme, mâinile ei ajunseră să-i cuprindă umerii. Cu grijă, el o întinse pe pat, continuând să o sărute în timp ce mâinile începură să i se mişte, încete şi cunoscătoare, peste trupul ei. Estera închise ochii.

Capitolul Unsprezece

Împachetarea pentru mutarea curţii la palatul de vară de la Ecbatana începu a doua zi după nuntă. Estera privea cu neprefăcută uimire cum toţi şambelanii umblau grăbiţi din zori şi până seară, încercând să se asigure că nu era uitat nimic. Supraveghetorii peste pânzeturi, argintărie, mobilier şi garderobă zoreau de la o curte la alta a palatului ca păsărelele în zbor, culegând din mers câte un obiect.

Progresul mutării putea fi trasat după lenta umplere a carelor de boi care se înşiruiau în curtea cu grajduri. Când carele aveau să fie, în sfârşit pline, erau înjugaţi boii, bărbaţii săreau în şa şi toată gospodăria regelui îşi începea călătoria anuală spre munţi.

Estera urma să călătorească în propriul car în compania lui Hatac şi a Luarei. Trei alte care erau dedicate celorlalte servitoare ale ei, mobilierului, garderobei şi băii de călătorie. Regele, care mergea călare, avea patru care dedicate nevoilor lui. Urmau apoi carele femeilor din harem şi ale servitorilor şi eunucilor acestora. Acestea erau mult mai puţine faţă de zilele lui Darius. Spre dezgustul lui Muran, regele hotărâse

să-şi lase cea mai mare parte a haremului în Susa, luând cu sine doar două favorite împreună cu copiii lor.

Curtea era un haos de bărbaţi, cai şi boi în dimineaţa în care a început călătoria. În fruntea alaiului erau cei o mie de bărbaţi din garda imperială, urmaţi de cinci mii de membri ai familiei regale. Apoi veneau magii, purtând focul sacru al zeului persan Ahuramazda într-o ladă de aur făcută special în acest scop. Ultimul din şirul călăreţilor era regele, însoţit de nobilii de la curte. În mina cailor, veneau carele cu familiile şi haremurile bărbaţilor călare. Veneau apoi carele cu proviziile necesare, întrucât era imposibil ca o armată atât de numeroasă de oameni să trăiască din produsele agricole locale. Părăsiră palatul mai târziu decât ar fi dorit regele, şi era ora şase când se opriră în prima zi. Izbutiseră să ajungă până la poalele munţilor.

„Cât va dura să aşezăm tabăra şi să pregătim hrana?" vru să ştie Luară. „Până să mergem la culcare, va fi timpul să ne trezim iarăşi!"

Estera acceptă ajutorul lui Hatac la coborârea din car şi răspunse, „Mâine vom porni la dram mai devreme, ca să putem parcurge cele douăzeci de mile [cca. 32 kilometri – n.tr.] pe care şi le-a propus regele până la ora patra". Era în posesia acestei informaţii fiindcă Ahaşveroş i-o destăinuise într-una din obişnuitele sale vizite nocturne în camera ei.

„Este foarte bine aşa, doamna mea", fu de acord Hatac. „Dacă regele i-ar lăsa să se oprească mai devreme, am putea face o veşnicie pe drum, în loc de zece zile".

„În ce mă priveşte, abia aştept să ajungem acolo", declară Luară, întinzându-se. „Vreau să respir aer de munte adevărat".

Estera se uită la servitoarea ei, care avea bujori în obraji şi ochii strălucitori. De la nuntă, reuşise să schimbe statutul Luarei din concubină în haremul regelui în servitoare personală a reginei, iar inteligenţa şi limba iscusită a fetei erau o mare mângâiere pentru ea.

„Iubeşti atât de mult munţii, Luară?" o întrebă.

Luarei îi sclipiră ochii. „M-am născut în munţi, doamna mea. Odată ce îţi intră în sânge, nu-i mai poţi scoate".

Hatac, care şi el se născuse în munţi, încuviinţă. Apoi spuse, „Voi pune să-ţi instaleze cortul numaidecât, doamna mea".

Estera zâmbi. „Îţi mulţumesc, Hatac. Voi fi fericită să-mi refac puterile".

Se lăsase întunericul când fu aşezată tabăra. Estera stătea la masă în cortul ei complet mobilat când în uşă apăru un paj care vorbi cu Hatac.

Eunucul dădu aprobator din cap, apoi trecu lângă Estera. „Regele te-a invitat la cină în cortul său, doamna mea", îi spuse.

Inima Esterei tresăltă. Puse jos bucata de pâine pe care avusese de gând să o mănânce şi se forţă să spună liniştită, „Prea bine, Hatac. Când mă aşteaptă?"

„Când eşti gata, doamna mea".

Estera se uită la masa neatinsă şi râse. „Cred că sunt gata acum. Am, în mod cert, o foame de lup".

„Permite-mi să-ţi aranjez părul, doamna mea", spuse Luară.

Estera făcu un gest nerăbdător. „L-ai aranjat acum un ceas, Luară. Nu l-am răvăşit. Este în regulă".

„Unde este vălul reginei?" o întrebă Hatac pe una dintre celelalte servitoare.

Cineva veni în grabă cu el, iar Luară îl aşeză peste părul lung şi împletit al Esterei. „N-am să pot vedea în întuneric cu faţa acoperită", se plânse ea.

Hatac îi spuse, „ia-mă de braţ şi te voi conduce eu, doamna mea".

Estera luă braţul întins spre ea şi ieşiră împreună în tabără.

Era deja mai răcoare decât în Susa. Corturile destinate familiilor nobililor de la curte erau aşezate de jur-împrejurul coifului Esterei, care putea auzi glasuri de copii venind dinspre mai multe dintre ele. Lumea arăta indistinctă şi întunecată prin văl şi se ţinu strâns de braţul lui Hatac.

Cortul regelui nu era departe. Estera aşteptă până Hatac vorbi cu garda de la intrare. Paznicul se dădu la o parte numaidecât şi ea intră, însoţită de Hatac, în lumina orbitoare dinăuntru.

Prin văl putu să vadă că regele şedea la o masă sculptată din lemn, care era complet pusă cu tacâmuri din aur. Dinspre unul dintre felurile de mâncare se ridica o aromă înţepătoare de carne de porc condimentată. Lângă Ahaşveroş, stătea un bărbat care îi vorbea cu voce scăzută. Regele zâmbea, ca şi când s-ar fi spus ceva hăzos. Două lămpi de ulei luminau încăperea, una atârnată de suportul pentru acoperiş, iar cealaltă aşezată pe o măsuţă joasă din apropiere.

„Poţi să-ţi scoţi vălul, Estera", spuse Ahaşveroş. „Vreau să faci cunoştinţă cu Haman, purtătorul arcului meu".

Estera îngheţă la auzul numelui şi inima începu să-i ciocănească în piept. Acesta era bărbatul de care Mardoheu se temea într-atât încât voise să o aducă pe ea la palat pentru a-i contracara influenţa. Îşi ridică

mâinile încet şi îşi scoase vălul. „Domnul meu Haman”, spuse ea precaut.

„Doamna mea”. Edomitul făcu o plecăciune adâncă.

Haman figurase în discursurile lui Mardoheu drept un soi de monstru, astfel că Estera fu surprinsă de relativa lui tinereţe şi frumuseţe. îl privi în timp ce acesta se întoarse spre Ahaşveroş şi îi spuse, „Vă las acum, domnul meu”.

„Da, caută-i pe ai tăi şi ia cina cu ei”, replică Ahaşveroş.

Estera fu şocată când edomitul nu se prosternă, ci se aplecă, în schimb, şi îl sărută pe rege pe obraz. Doar membrii familiei regale aveau voie să facă acest lucru. Regele avea, cu siguranţă, o părere extrem de înaltă despre el dacă îi îngăduia acest privilegiu.

După ce Haman plecă, Estera se duse la masa unde şedea regele. „Am mai auzit numele de Haman”. Spera să dea impresia de simplă curiozitate. „Este babilonian?”

„A trăit în Babilon, dar familia lui este din Palestina”, replică Ahaşveroş. „Ia loc, Estera, şi povesteşte-mi cum ai supravieţuit călătoriei de azi. Îmi pare rău că a fost atât de lungă”.

„*A fost* o zi lungă”, admise ea, aşezându-se pe scaunul care era ţinut pentru ea de către un paj. „Este atât de fierbinte şi de înăbuşitor în carul acela”.

Ahaşveroş indică un platou cu porc asezonat, iar unul dintre paji se grăbi să-l servească. „Va fi mai bine acum că am ajuns în munţi. La noapte, de fapt, s-ar putea chiar să-ţi fie rece”.

Pajul se uită întrebător la ea, iar ea încuviinţă cu un gest al capului că şi ea va servi porc. În ultimele luni se obişnuise atât de mult cu mâncarea necurată, încât rareori se mai gândea la asta. „Rece în iunie? Dar e imposibil!”

„Ba deloc”, replică el. Termină de mestecat îmbucătura de porc, o înghiţi, apoi se uită la Estera cu pleoapele pe jumătate plecate. „Dar nu-ţi face griji. Am să-ţi ţin eu de cald”.

Estera cunoştea privirea aceea, tonul acela din glasul lui. Trupul îi reacţiona instantaneu, iar reacţia o sperie. Nici prin vis nu-i trecuse că avea să simtă acest gen de atracţie faţă de Ahaşveroş. Trăind în lumea strictă a culturii iudaice, nu ştiuse nici măcar că genul acela de atracţie exista.

Ahaşveroş, firește, ştia totul despre ea. Ştia exact ce să facă pentru ca ea să-l dorească. Probabil că făcuse dragoste cu sute de femei. Ceea ce făceau împreună – lucruri care Esterei îi păreau atât de

nemaipomenite –, el făcuse cu multe alte femei. Le adusese cu el pe cele două concubine favorite, Ilis şi Mardene, în această călătorie la Ecbatana. Avea copii cu ele. Nu trebuia, nu avea voie, să ia priceperea lui drept ceva mai mult decât era. Nu trebuia să facă greşeala de a se îndrăgosti de el.

Nu răspunse în niciun fel la sugestivul lui comentariu, aruncând, în schimb, o privire jenată spre băieţii ce stăteau în spatele regelui aşteptând să-l servească. Apoi se uită la Ahaşveroş, al cărui chip era perfect senin. Privind mâna lui puternică şi zveltă străpungând cu cuţitul o halcă de porc, Estera realiză că el vorbise de parcă ar fi fost singuri pentru că, în mintea lui, aşa şi erau. Ahaşveroş trăise în poziţia lui înaltă atât de mult timp, încât chiar nu observa prezenţa umană a celor ce îl serveau.

Estera, însă, era mult prea conştientă de băieţii cu urechile ciulite şi încercă să aducă în discuţie un subiect mai puţin personal. „Vor avea loc curse de cai în Ecbatana? Din câte am înţeles, este o pistă de curse acolo".

Ahaşveroş zâmbi. „Pista de curse din Ecbatana este splendidă. Cea mai bună din toată Persia, aş spune. Fundaţia este superbă şi e destul de lată cât pentru zece cai unul lângă altul".

Estera străpunse o bucată de porc pentru sine. „Nu le vine greu cailor să alerge în aerai rarefiat de munte?"

„Nu şi niseenilor noştri", răspunse el cu mândrie. „Caii niseeni sunt crescuţi la munte, Estera. Herghelia imperială nu se află departe de Ecbatana. Caii crescuţi la munte au inima şi plămânii mai mari decât cei crescuţi la şes".

Fericită că găsise un subiect de conversaţie atât de antrenant pentru el, Estera întrebă, „în Babilon erau piste de curse, domnul meu?"

„Nu". Ahaşveroş terminase carnea de porc din farfurie şi acum arăta înspre o specialitate de caise înăbuşite. În timp ce pajul îi punea câteva pe o farfurie curată, el spuse, „Două lucruri mi-au lipsit cel mai mult cât am fost în Babilon: munţii şi cursele de cai".

Ea îi zâmbi. „Vei concura în vreo întrecere vara aceasta?"

Aproape toată plăcerea dispăru de pe chipul lui. „Nu ştiu".

Estera îşi puse jos cuţitul. „Dar de ce nu, domnul meu? Este nepotrivit pentru un rege să facă asta?"

„Nu acesta e motivul". Scutură din umeri cu prefăcută nepăsare. „Gustă din caisele acestea". Îi făcu semn pajului să o servească şi pe

Estera.

Dar ea nu avea de gând să abandoneze subiectul. „Bunicul mi-a povestit că obişnuiai să câştigi toate cursele când erai copil".

El înjunghie o caisă. „Am călărit în câteva curse vara trecută, dar am avut sentimentul desluşit că nimeni nu încerca să mă bată". Îi aruncă o privire mâhnită. „Asta a făcut să-mi piară tot cheful".

Estera îl privi gânditoare. „Oponenţii tăi se gândeau că nu este înţelept să-l bată pe Marele Rege?"

„Întocmai". Glasul îi era uscat.

„Atunci trebuie să-i convingi că vrei o întrecere adevărată".

„Am încercat". împinse farfuria cu caise departe de el. „M-au asigurat cu toţii că se străduiesc să câştige, dar eu nu i-am crezut. Aşa că am renunţat".

Se lăsă tăcere. Ahaşveroş luă o înghiţitură prelungă de vin. Estera muşcă dintr-o caisă, dusă pe gânduri. „Şi dacă ai oferi un premiu special câştigătorului?"

„Am încercat şi asta". Făcu un gest de nerăbdare. „Pe cuvânt, Estera, nu e nevoie să-ţi faci griji pentru că eu nu-mi mai călăresc caii la curse!"

Dintr-un motiv oarecare, ea *îşi făcea* griji. Nu i se părea cinstit ca el să fie nevoit să renunţe la sportul lui favorit. „Ce fel de premiu ai pus la bătaie? Aur?"

El se lăsă pe spate în scaunul lui şi spuse, „Da".

Ea clătină din cap. „Un premiu în bani n-are şanse să prindă. Trebuie să oferi unul care să arate cinstea pe care i-o acorzi celui ce te poate bate".

El îşi rezemă mâinile pe braţele scaunului. „Cum ar fi?"

„Ei bine... cum ar fi să-l laşi pe câştigător să mai facă un tur de onoare în jurul pistei în carul tău de ceremonie? Tras de caii tăi?"

Tăcere. Se lungi atât de mult, încât Estera se temu că sugestia ei îl ofensase. Îşi deschise gura cu gând să se scuze, dar înainte să scoată vreun cuvânt, el începu să zâmbească. „Se vor omorî pentru o asemenea onoare", spuse el cu satisfacţie.

„Câtă vreme nu te omoară pe tine în efortul lor", i-o întoarse ea.

Dinţii lui erau foarte albi în lumina lămpii. „Soleil şi cu mine vom fi mult prea departe în faţa lor ca să poată face ceva".

Esterei îi făcea o deosebită plăcere să-l vadă fericit. „Sunt nevoită să mărturisesc că nu prea înţeleg, domnul meu. Dacă ştii că poţi câştiga,

de ce eşti atât de supărat atunci când obţii victoria?”

El îşi ridică cuţitul şi gesticulă după o a doua porţie de caise. „Victoria n-are niciun farmec decât dacă ştii că ceilalţi îşi dau silinţa să te bată”. Îi aruncă o privire fugară. „Sigur înţelegi asta, nu-i aşa?”

Ea clătină din cap. „O fi o trăsătură a bărbaţilor, domnul meu. Lumea unei femei nu constă în a câştiga şi a pierde”.

„Atunci în ce constă?”

Estera se gândi o clipă, apoi răspunse, „în supravieţuire, presupun”.

Ea îşi luă cuţitul şi mâncară o vreme în tăcere. Într-un târziu, el îşi puse cuţitul jos şi spuse, „Nu-mi place să mă gândesc că tu îţi vezi viaţa ca pe o chestiune de pură supravieţuire. Eşti soţia mea. Regina mea. Ce vrei şi nu poţi avea?”

Ea răspunse repede, înainte să apuce să se răzgândească. „Libertate”. Sprâncenele lui se traseră laolaltă. „Nu te înţeleg”.

Ea îşi puse, la rândul ei, cuţitul pe masă şi îl privi grav. „Eu n-am fost crescută într-o familie care îşi ţine femeile în haremuri, domnul meu”.

„Ah”. Regele îi făcu semn pajului să-i dea câteva prăjituri. „Libertatea femeilor babiloniene m-a luat prin surprindere prima dată când am fost acolo”.

Estera se gândi la toate elaboratele măsuri de precauţie luate pentru a securiza izolarea femeilor persane. „Îmi pot închipui, domnul meu”.

„Ştiai că femeile babiloniene au voie să fie în controlul propriei zestre?” întrebă el plin de uimire.

„Da, domnul meu, ştiam acest lucru”.

Uimirea lui spori. „Au până şi femei-scribi!”

Estera spuse, „Şi eu ştiu să citesc. Am fost învăţată când eram copil”.

El nu păru impresionat. Nu se considera nici necesar şi nici de dorit ca un nobil persan să înveţe să citească; pentru aceasta aveau scribi. Aşa că spuse, cu un amestec de amuzament şi condescendenţă, „Chiar aşa?”

Estera, care era extrem de mândră de abilitatea ei de a citi, nu aprecie nici amuzamentul, nici condescendenţa. Îi făcu semn pajului să-i umple iarăşi cupa cu apa limpede din râul Choaspes care fusese transportată din Susa într-un car tras de boi. Sorbi apa în tăcere.

„N-am vrut să te jignesc”, spuse Ahaşveroş, cu aceeaşi intonaţie enervantă în glas.

„Mă bucur că jignirea ta a izvorât din ignoranţă, şi nu din intenţie”, spuse Estera rece.

Catastrofică tăcere. Estera se zgâi la cupa ei. *Ar trebui să mă scuz*, se gândi. *El este Marele Rege. Nimeni nu-i vorbeşte aşa*.

Dar el dispreţuise abilitatea ei de a citi, ceva ce ea ştia, iar el nu. O fi având el vreun soi de putere magică asupra ei, dar ea ştia să citească, iar el nu, şi nu avea de gând să se scuze.

„Strânge masa”, îi spuse Ahaşveroş celui mai mare dintre paji.

Soţul şi soţia stăteau în tăcere în timp ce băieţeii stivuiau farfuriile de mâncare pe tăvi. „Spune-i gărzii de la uşă că doresc să nu fiu deranjat”, mai spuse Ahaşveroş.

„Da, domnul meu”. Pajii se prosternară, ridicară tăvile şi ieşiră în grabă.

În tot acest timp, Estera îşi fixa cu privirea mâinile, făcându-i-se din ce în ce mai frică. Când ultimul paj părăsi încăperea, îndrăzni să-şi ridice ochii. „Îmi pare rău”.

Faţa lui era serioasă, dar nu mânioasă. Spuse, „Nu vreau să te simţi ca un prizonier care nu trebuie decât să supravieţuiască”.

Lampa de ulei ce atârna de suportul din vârful cortului se legănă puţin, ca şi cum tensiunea din încăpere ar fi făcut-o să tremure. „Uneori uit cine eşti”, şopti ea, „şi spun lucruri pe care n-ar trebui să le spun”.

„Estera”. În vocea lui se simţi o notă de devastatoare tandreţe când îi rosti numele. „Singurul lucru pe care trebuie să ţi-l aminteşti când suntem singuri este că sunt soţul tău”.

Ea îl privi nesigură.

El îşi desfăcu braţele şi spuse blând, „Vino aici”.

Estera rămase trează în patul cel mare, cu trupul îndesat în salteaua moale sub greutatea braţului lui. Fixa cu privirea lampa ce se legăna uşor în tavan. De afară, se auzeau voci profunde de bărbaţi în timp ce se schimba garda la intrarea cortului. Undeva plângea un copilaş. Îşi întoarse uşor capul şi se uită la Ahaşveroş.

Acesta dormea pe burtă, cu faţa spre ea, cu un braţ deasupra capului şi cu celălalt peste talia ei. Părul castaniu deschis i se revărsa pe pernă, iar genele lungi îi atingeau pometii perfecţi.

Cortul încă mirosea uşor a carne de porc condimentată.

Estera îşi ridică iarăşi privirea spre lampă. Când era copil, auzise

odată pe o femeie în toată firea pomenind despre ceva ce se chema *ispita cărnii*. La aceasta trebuie să se fi referit, la felul în care cea mai uşoară atingere a lui îi vibra prin tot trupul, făcând-o să îşi dorească să devină parte din fiinţa lui.

Dar atracţia pe care o simţea nu era doar de natură fizică. Se bucura să fie cu el. îl plăcea. Îi plăcuse de el când se întâlniseră prima oară şi îl plăcea mai mult cu fiecare clipă petrecută împreună. Era întotdeauna curtenitor şi spiritual şi interesant, dar emana un sentiment de putere stăpânită cu grijă. Îşi atrase atenţia să nu uite niciodată ce i se întâmplase lui Vasti.

Gândul îi zbură la misiunea pe care i-o încredinţase Mardoheu. Cum de îi putuse trece vreodată prin gând unchiului ei că ea ar putea să-l influenţeze pe rege în materie de politică? Aici, în patul acesta, cu braţul lui gol peste talia ei, i se părea o nebunie că unchiului ei îi putuse veni o asemenea idee. Afacerile de la curtea persană nu erau treaba femeilor, punct.

Şi totuşi, Mardoheu credea că voia lui Dumnezeu o făcuse să fie regina Persiei. În cel mai tainic cotlon al inimii ei, Estera se întreba dacă nu cumva unchiul ei avea, într-adevăr, dreptate. Nu putea găsi o altă explicaţie pentru incredibilele evenimente de care avuseseră parte, înălţă cuvintele care îi deveniseră rugăciunea cea mai constantă: *Tată ceresc*, *acum că sunt aici*, *ce vrei să fac*?

Până acum, nu primise niciun răspuns.

Capitolul Doisprezece

Haman era o persoană de oraş, şi nu găsea mare lucru de admirat în peisajul sterp din Munţii Zagros. Pe când călărea în drept cu regele, în cea de-a şaptea zi a călătoriei, îl privi pe Ahaşveroş cum inhala aerul rece şi curat ca pe o băutură ameţitoare. Clătină din cap, uluit.

„Nu-i aşa că e minunat?" Ahaşveroş se întoarse spre el plin de entuziasm.

„Nu ştiu dacă sunt de acord, domnul meu. Zile în şir n-am văzut decât capre de munte căţărându-se pe stânci golaşe şi, ocazional, câte un păstor".

„Dar tocmai asta e minunat", replică regele. „Spaţiile acestea deschise, libere, fără mulţimile constante de oameni care se îmbulzesc în tine. Şi ia uită-te la florile acelea! Cum poţi să spui că nu sunt frumoase?" Arătă spre pământul tare de pe marginea drumului, unde flori sălbatice roz, purpurii şi galbene ofereau o luxuriantă expoziţie de

culoare.

Lui Haman i se părea extraordinar că cineva obişnuit cu frumuseţea rafinată a palatului din Susa putea să se entuziasmeze într-atât de acele floricele de pe coasta unui deal.

Tocmai era pe cale să-i răspundă regelui, când un cal îşi făcu loc între el şi Ahaşveroş, forţându-l să iasă de pe cărare. Enervat, Haman se uită să vadă cine era, iar enervarea i se prefăcu în mânie când îl recunoscu pe Mardonius, unchiul regelui. Mardonius îl ura pe Haman, iar sentimentul lui Haman era reciproc. În timpul domniei lui Darius, Mardonius fusese un om însemnat şi, chiar dacă Ahaşveroş nu-i retrăsese titlul, Haman făcea parte din cercul de apropiaţi ai regelui, pe când unchiul acestuia nu, iar Mardonius nutrea resentimente amare.

În timp ce Haman încerca să găsească loc pe cărare pentru calul său, Ahaşveroş întrebă cu răceală, „Ai probleme cu vederea, unchiule?”

Mardonius se încruntă. „Sigur că nu. De ce întrebi?” Se opri, apoi adăugă în silă, „Domnul meu”.

„Aproape că l-ai doborât pe purtătorul arcului meu”.

Ochii căprui-roşiatici ai lui Mardonius trecură scurt şi scăpărători peste chipul lui Haman. „Oh”, spuse. „Palestinianul”.

Haman scrâşni din dinţi.

„Îţi aşteaptă scuzele”, spuse Ahaşveroş.

Mardonius se zgâi la rege, nevenindu-i să creadă că acesta vorbea serios. Haman era conştient de tropăitul cailor lor şi de scârţâitul hamurilor şi carelor din urma lui. Se strădui să pară indiferent când îi întoarse privirea lui Mardonius.

Tăcerea se prelungise deja aproape prea mult când Mardonius se întoarse spre Haman şi îi spuse cu nepăsare, „Scuzele mele. Nu te-am văzut”.

Haman, care nu se considera în stare să-i răspundă, clătină din cap.

Xerxes avansase, ocupând un loc de cealaltă parte a regelui, iar acum spuse pe un ton conciliator, „Am vrut să-ţi vorbim, frate. Ne dai voie să mergem o vreme alături de tine?”

„Sigur”. Ochii lui Ahaşveroş îi întâlniră scurt pe ai lui Haman, care îşi lăsă calul să rămână mai în urmă. Vântul sufla în direcţia lui, oricum, şi putea auzi perfect conversaţia lor.

Mardonius trecu direct la subiect. „Eşti conştient că se râde de noi pe străzile Atenei?”

Regele nu păru deloc tulburat de aceste veşti. „Prietenii tăi atenieni din Susa au fost exilaţi cu forţa din ţara lor, iar acum caută o armată persană care să le redea puterea pierdută”. Ahaşveroş netezi coama lungă a calului său. „Eu nu am de gând să merg la război doar pentru a le face pe plac prietenilor tăi, unchiule”.

Xerxes interveni pătimaş, „Cum poţi să nu înţelegi că onoarea persană ne cere să spălăm pata de la Marathon? Aminteşte-ţi cum, după înfrângerea de la Marathon, Darius şi-a pus pajul să-i repete în fiecare zi înainte de cină, *Stăpâne*, *adu-ţi aminte de atenieni*. Este greu pentru mine, pentru noi”, îl incluse cu un gest şi pe Mardonius, „să-ţi înţelegem împotrivirea faţă de acest război!”

Haman îşi trase calul puţin mai aproape, vrând să se asigure că nu îi scapă răspunsul regelui.

„Mă gândesc de ceva vreme la situaţia cu grecii, frate”, spuse Ahaşveroş.

Mardonius îşi răsuci capul ca un lup care a simţit prada. „Aşa deci?”

Şi faţa lui Xerxes se mai lumină. „Ai avut succes în Egipt, domnul meu. Toţi sunt de acord că ai dus o campanie strălucită. De ce să nu dobândeşti victoria şi împotriva atenienilor?”

Mardonius se încruntă. Haman ştia că acesta nu putea suferi să-l audă pe Ahaşveroş numit strălucit, chiar dacă o asemenea linguşire ar fi putut lucra în avantajul lui. „Ai avut noroc în Egipt”, i-o reteză Mardonius.

Bâzâie ca muştele pe lângă un armăsar pursânge, se gândi Haman. *De ce-i mai îngăduie*? *De ce nu-şi mişcă coada să le împrăştie*? *Sau*, *mai bine chiar*, *să le strivească sub copite*?

„Norocul este întotdeauna binevenit, dar nu e înţelept să te bizui numai pe noroc”, replică Ahaşveroş. „Altfel, ai toate şansele să-ţi pierzi corăbiile sau armata, sau pe amândouă”.

Mardonius înţepeni. „Acesta este un atac la adresa mea?”

„Tu ai fost mareşal general în ultimul război cu atenienii şi ai pierdut trei sute de corăbii lângă Athos”.

Haman îşi îngădui un mic zâmbet. Era pe cale să vadă cum Mardonius primea ceea ce merita.

Mardonius protestă. „Am pierdut corăbiile acelea într-o furtună! A fost un ghinion!”

„Este luciu bine ştiut că de-a lungul acelei coaste vântul dinspre

Hellespont se poate preface în furtună şi că peninsula Athos se află în plină forţă a vântului. Nu se poate să fi dus lipsă de sfetnici bine informaţi asupra acelor locuri, unchiule, şi totuşi ţi-ai lăsat flota să fie prinsă lângă un ţărm stâncos în ape care mişună de rechini".

„Nimeni nu mi-a spus despre blestematul acela de vânt!" strigă Mardonius.

„Mai mult, n-ai luat măsurile adecvate pentru a-ţi proteja tabăra de pe uscat", continuă Ahaşveroş necruţător. „Triburile locale ţi-au atacat şi ucis mulţi oameni. Acesta n-a fost ghinion, unchiule. A fost o conducere proastă".

„Nu sunt obligat să stau aici şi să-ţi ascult calomniile", şuieră Mardonius printre dinţi, iar calul lui ţâşni înainte, trimiţând o ploaie de pietre în feţele cailor lui Ahaşveroş şi Xerxes.

Se lăsă o tăcere încordată.

„Este foarte mândru", spuse Xerxes, încercând să scuze ceea ce nu era scuzabil. „L-ai rănit în mândria lui, frate. Iar Mardonius n-a fost la Marathon. A fost cu adevărat un ghinion, şi nu o proastă judecată, faptul că am pierdut acea bătălie".

„Unde era cavaleria la Marathon, frate?"

Haman îl putu vedea pe Xerxes tensionându-se în tot trupul. „Fusese trimisă înconjur pe mare ca să încerce să ajungă la Atena, domnul meu", spuse acesta fără ezitare.

„Lăsând infanteria fără cai pe plaja de la Marathon?"

Era evident că îl ucidea pe Xerxes să o spună. „Da, domnul meu".

„O greşeală".

Xerxes se posomorî.

„Şi tot aceiaşi conducători doresc să conducă un nou atac contra grecilor".

„După cum ai spus-o, domnul meu, am învăţat din greşelile noastre".

„Dacă le cer oamenilor să meargă la război în numele Persiei, este de datoria mea să mă asigur că sunt conduşi cum se cuvine. N-am fost impresionat de conducerea din ultimul război cu Atena şi îţi spun acum, Xerxes, că nu voi da trupele persane pe mâna unor conducători incompetenţi".

„Doar nu ai de gând să numeşti babilonieni în fruntea persanilor!" ţipă Xerxes.

„Am avut conducători persani în campania din Egipt şi am fost

foarte mulţumit de performanţa lor".

„Dar... niciunul dintre *noi* n-a fost cu tine în Egipt", răbufni Xerxes.

„Nu", încuviinţă Ahaşveroş cu evidentă plăcere. „Nu aţi fost".

Haman privea faţa uluită cu care Xerxes îşi scruta fratele. „Nu poţi să înlocuieşti toţi conducătorii care au luptat contra Atenei!" spuse Xerxes. „În felul acesta, vei stârni o revoltă, frate".

„Probabil că ai dreptate", fu de acord regele. „Dar eu sunt răspunzător pentru oamenii mei şi nu voi lăsa o conducere deficitară să sporească numărul, deja mare, al văduvelor şi orfanilor pe care îi avem".

„Aşadar, vrei o revoltă la curte?"

„Aşadar, nu voi merge la război cu Atena", spuse Ahaşveroş.

„Ai vorbit serios când ai spus că n-ai de gând să continui războiul cu grecii?" întrebă Haman. Îşi reluase locul lângă rege după ce Xerxes îl ajunse din urmă pe Mardonius.

Traversau ultima dintre crestăturile podişului; înaintea lor, drumul se îngusta începându-şi încă o dată neabătuta urcare spre munţi. Se aflau încă la trei zile distanţă de Ecbatana.

„Da, vorbesc serios", replică Ahaşveroş. „Cel puţin deocamdată, oricum. Prea mulţi dintre conducătorii incompetenţi din ultimul război îmi sunt verişori. Xerxes are dreptate când spune că aş stârni o revoltă dacă aş încerca să-i înlocuiesc pe toţi. Şi nici nu sunt convins că acum este timpul să lărgim imperiul. Revolta egipteană a fost înăbuşită, dar mai sunt tulburări în nord, printre sciţi. Nu vreau să dedic o armată masivă grecilor, doar ca să mă trezesc ameninţat pe un alt front".

„Şi în Palestina este tulburare, domnul meu", spuse Haman, fericit că găsise o şansă să aducă în discuţie acest subiect. „Chiar înainte să plecăm din Susa, am primit vorbă de la ai mei că un preot din Ierusalim incită evreii la război împotriva edomiţilor".

O linie subţire apăra între sprâncenele lui Ahaşveroş. „Egiptenii au vreo legătură cu asta?"

„Nu, domnul meu", fu silit Haman să recunoască. Ştia că dacă ar putea dovedi implicarea egiptenilor, regele ar trece la acţiune. Din nefericire, nu avea astfel de dovezi.

„Disputa aceasta este legată de ţinutul din sudul Iudeei pe care l-au părăsit evreii. Poporul meu îşi paşte turmele acolo de mai bine de o sută de ani, iar acum preotul acesta a hotărât că evreii ar trebui să îşi ia pământul înapoi. Dar nu mai este pământul lor, domnul meu. Este al

nostru", spuse Haman

„«Părăsirea» aceasta a avut loc din cauza strămutării de sub Nebucadneţar?"

Haman ştia că lucrurile stăteau întocmai. Atunci când Nebucadneţar forţase jumătate din populaţia evreiască să mărşăluiască spre Babilon, fâşia din sudul Iudeii despre care vorbea el rămăsese pustie.

„Parţial", încuviinţă Haman în silă.

„Cine este acest preot?"

„Numele lui este Obadia".

„Mă voi interesa la satrap", spuse Ahaşveroş. „Nu vreau război în Palestina. Palestina este poarta spre Egipt".

„Nu edomiţii sunt cei ce vor război, domnul meu", se grăbi Haman să adauge.

„Înţeleg, Haman. Mă voi interesa despre aceasta".

Şi Haman fu nevoit să se mulţumească cu atât.

Capitolul Treisprezece

În sfârşit, Ecbatana. După zile întregi de călătorie prin trecători muntoase din ce în ce mai încărcate de precipitaţii, unde întrezări, la o înălţime ameţitoare, petice golaşe de stâncă, locuite doar de capre sălbatice, Estera începuse să creadă că Ecbatana nu era altceva decât o iluzie. În mod cert, nimeni nu putea construi un oraş în mijlocul unei asemenea pustietăţi! Dar, secole la rând, Ecbatana fusese capitala Mediei şi una dintre haltele cele mai însemnate pe una din principalele rute comerciale care legau Mesopotamia de Răsărit. Devenită acum reşedinţă de vară a regilor persani, era situată pe o câmpie vastă şi fertilă care se întindea la zece mii de picioare [cca. 3.000 metri – n.tr.] peste nivelul mării.

Cerul era limpede precum cristalul în după-amiaza în care caravana regelui ajunse, în sfârşit, la periferia Ecbatanei. Estera şi Luară şedeau în faţa carului lor şi se uitau curioase la străzile oraşului în timp ce treceau agale pe lângă ele. Casele erau construite din lemn şi cărămidă uscată la soare, ca în Susa, cu porticuri deschise, sprijinite de coloane de lemn. Pe măsură ce înaintau, însă, Estera observă că acestea deveneau mai spaţioase şi mai răzleţe. Erau dispuse, de fapt, în ceea ce părea a fi un parc întins, plin de diverse soiuri de copaci cu frunza veşnic verde şi flori de munte în culori luminoase.

„Acestea sunt casele nobililor de la curte", rosti Hatac în urechea

Esterei. „Palatul este prea mic pentru a găzdui şi pe alţii în afară de familia regală şi servitorii ei”.

Şi, într-adevăr, Estera văzu cum mulţi dintre bărbaţii călare dinaintea ei părăseau caravana şi se dispersau prin parc, probabil în drum spre propria casă. „Unde este palatul?” întrebă Estera, scrutând zarea.

„Îl vei vedea imediat”, replică Hatac.

Continuară să meargă pe drumul pietruit până când Estera crezu că vede, în sfârşit, silueta. unei clădiri înalte din depărtare.

„Acela din faţa noastră este palatul, Hatac?”

„Da”.

„Dar unde îi este zidul?”

„Mezii n-au văzut nevoia de-a avea un zid, doamna mea. Munţii le oferă destulă protecţie”.

Carul se apropie, iar Luară strigă plină de încântare, „Dar este frumos!”

Trecură de ultimii copaci care îl ascundeau vederii, şi Estera văzu pentru prima oară tot palatul. Era într-adevăr mult mai mic decât cel din Susa, iar faţada din lemn şi cărămidă era vopsită toată în alb. În loc de ferestre, cele mai multe dintre camerele de la al doilea cât aveau uşi boltite ce dădeau spre balcoane cu grilaje albe de lemn.

Hatac spuse. „Am mai fost aici o singură dată, cu Darius, dar am auzit de la cei ce au fost aici vara trecută cu regele Ahaşveroş că la Ecbatana curtea este mult mai relaxată decât în Susa”.

Estera se gândi la sufocantele protocoale ale Susei şi spuse cu fervoare, „Sună minunat”.

Ahaşveroş iubise Ecbatana de când se ştia. Încă de prima dată când venise aici, copil fiind, asociase climatul curat şi rece de aici şi balcoanele deschise cu libertatea. Mama lui îl însoţise de obicei pe Darius la Ecbatana, pe când Atossa, mama lui Xerxes, alesese să rămână în Susa. Ecbatana fusese singurul loc din întreaga sa copilărie asupra căruia nu căzuse umbra personalităţii geloase şi dominatoare a Atossei. Toate amintirile lui legate de Ecbatana erau fericite.

De îndată ce ajunse în apartamentul său, îşi concedie servitorii, deschise uşile de la balcon şi ieşi afară. Zvârlindu-şi capul pe spate, trase aer adânc în piept. Aproape că simţea tinereţea şi vigoarea strecurându-se în el odată cu aerul proaspăt de munte. În câteva zile, se gândi, avea să călărească până la herghelia imperială. Spre sfârşitul primăverii

trecute, îl dăduse pe Soleil la câteva dintre cele mai bune iepe. Mânjii ar trebui să fie cam de o lună acum şi ardea de nerăbdare să-i vadă.

Se uită în sus. Cerul era de un albastru profund de cobalt, culoare care nu se vedea niciodată pe cerul Babilonului sau al Susei. *O zi perfectă pentru curse*, se gândi. Aceste ultime câteva zile din lunga şi înceata călătorie îi păruseră fără capăt, iar acum că era aici, se simţea plin de energie. Voia să facă ceva, dar toată lumea trebăluia cu despachetatul şi instalarea. Se legănă uşor pe călcâie, prea plin de energie ca să stea liniştit.

Curtea de dedesubt vuia de servitori, care descărcau carele ce transportaseră obiectele din gospodărie. Se auzeau strigăte în aramaică, în timp ce scaunele şi mesele erau smulse din care şi stivuite pe spinările bărbaţilor spre a fi aduse în palat. Izul de sudoare bărbătească se ridica până la nările regelui.

Toţi ştiau că el era pe balcon, firește, dar urmau protocolul şi nu se uitau într-acolo. Se legănă din nou pe călcâie. Îi venea să fluiere.

Peste zgomotul din curte, auzi deschizându-se o uşă. Ahaşveroş îşi întoarse capul şi văzu că soţia lui ieşise pe balcon, lângă al său. În palatul de la Ecbatana, camera regelui se afla pe aceeaşi aripă a clădirii cu a reginei, fiind despărţită doar de camera lui de baie. În timp ce el o privea, Estera îşi ridică braţele deasupra capului, se ridică pe vârfuri şi se întinse înspre cerul albastru şi senin.

N-ar trebui să fie aici fără văl, se gândi el. Dar nimeni nu se uita şi îi înţelegea încântarea faţă de aerul proaspăt. „Îţi dezmorţeşti oasele?” spuse el.

Călcâiele ei atinseră din nou pământul şi îşi răsuci capul spre el. „Domnul meu! Nu te-am văzut. M-ai speriat”.

El îşi rezemă mâinile pe grilaj cât mai aproape de ea. „Şi, îţi place Ecbatana, Estera?”

Ea se deplasă până la grilajul din faţa lui. „Totul este minunat. Niciodată n-am mai văzut un asemenea cer!”

El îşi lărgi plămânii, trăgând încă o gură din aerul rece şi curat. Se simţea puţin ameţit, deşi nu băuse decât apă la masa de prânz.

Estera spuse, „Este atât de frumos încât mă ameţeşte”.

El se uită la faţa care era la vreo patru metri de a sa. Văzută în lumina nemiloasă a soarelui de după-amiază, pielea ei avea o nuanţă şi mai caldă decât de obicei, iar roşeaţa din obraji i se întinse, fără îndoială, până la podul nasului. Spuse, „Te-a ars soarele pe nas?”

Ea arăta ca un copil prins cu mâna în borcanul cu miere. „Am stat în faţa carului, domnul meu. Era prea sufocant să stau mereu înăuntru”.

Persanii nu găseau bronzul frumos, iar el era im persan get-beget. Dar pe Estera, bronzul i se păru fermecător. Adrenalina de a fi ajuns în sfârşit la Ecbatana îi zvâcnea în vene. Îşi privi soţia şi exuberanţa lui îşi găsi, deodată, un punct focal.

„Vin să te văd”, spuse.

Ieşi pe coridor până la camera soţiei lui şi deschise uşa. În încăpere se mai aflau doar eunucul şi servitoarea ei. Estera stătea pe balcon, uitându-se la el prin uşa deschisă. Regele spuse către servitori, „Puteţi pleca”.

Cei doi se întoarseră, făcură câte o plecăciune, apoi ieşiră agale din cameră.

Ahaşveroş se alătură soţiei sale pe balcon, ridicând o mână pentru a-şi trece arătătorul peste nasul ei ars de soare. Dar Estera se uita la uşa ce se închisese în urma servitorilor ei. Ridică ochii spre el şi spuse uşor indignată, „Ce faci, domnul meu? Ce vor crede Hatac şi Luară?”

El se aplecă şi îi şopti moale în ureche, „Vor crede că am de gând să fac dragoste cu soţia mea”.

Ea îl privi cu buzele întredeschise, fără un cuvânt.

El îi puse mâna pe şold şi o împinse uşor. „Înăuntru”, spuse.

Estera intră înaintea lui în dormitor. El deschise mai larg uşile dinspre balcon astfel încât aerul curat de munte să umple camera. Când se întoarse iarăşi spre ea, o găsi în picioare lângă pat, privindu-l. Ochii ei erau imenşi şi negri.

Traversă camera până în dreptul ei. Îi puse mâinile pe umeri. „Spune-mi pe nume”, îi ceru el.

„Ahaşveroş”, şopti ea.

El zâmbi.

Când i se îngădui să se întoarcă în camera Esterei, Luară se comportă ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic neobişnuit. Se ocupă tăcută de făcutul patului, iar la sfârşit îi spuse Esterei, „Vrei să-ţi împletesc părul, doamna mea?”

Estera roşi. Ahaşveroş insistase să îşi despletească părul şi Estera nu avu vreme decât să-l lege înapoi după ce se îmbrăcase.

„Da, mi-ar fi de ajutor”, replică ea cu glas scăzut.

Luară luă un pieptene şi se apucă de treabă. După o vreme spuse,

„Știi, doamna mea, tu și regele *sunteți* căsătoriți”.

Estera se întoarse și privi direct în ochii albaștri, isteți, ai servitoarei sale. Fața i se destinse într-un zâmbet. „Muran ar spune că sunt prostuță. Doar că… toată lumea știa ce făceam noi”.

„Doamna mea. Regele vine în camera ta aproape noapte de noapte. Crezi că noi ne gândim că vine să staţi de vorbă?”

De fapt, se gândi Estera, *stăm de vorbă*. După aceea. Găsea discuțiile aproape la fel de frumoase ca celălalt lucru.

„Îi va face bine să fie aici pe timpul verii”, spuse ea. „Poartă în cârcă multe poveri”.

Luară fu de acord. „Da, așa este. Tu trebuie să fii unul dintre puținii oameni din jurul lui care nu vor ceva de la el. Eşti bună pentru el, doamna mea. Și” – buzele i se arcuiră într-un mic zâmbet – „cred că și el este bun pentru tine”.

Mai spre seară, întinsă în patul ei solitar, Estera recapitulă conversația cu Luară. Astă-seară, se dădea o petrecere în cinstea sosirii la Ecbatana și știa că aceasta se întindea până târziu și că Ahașveroș nu ar fi venit în camera ei.

Spune-mi pe nume, îi ceruse el. Se întrebă câți oameni erau pe lume care îl puteau chema pe nume. Nu prea mulți, bănuia ea.

Atunci când era cu el, era fericită. Vraja prezenței lui fizice alunga toate grijile, temerile, îndoielile, nesiguranța și vinovăția care o asaltau în celelalte momente – care o asaltau acum. Ce căuta ea aici? Știa că Haman era apropiat de Ahașveroș, dar niciodată nu-l văzuse și nici nu îi vorbise. Ahașveroș nu pomenise niciodată în fața ei despre situația din Palestina și nu vedea cum ar fi putut aduce ea în discuție acest subiect într-un mod care să pară cât de cât firesc.

Fii glasul nostru înaintea regelui. Iată ce îi porunciseră Mardoheu și bătrânii comunității iudaice. După spusele unchiului ei, aceasta era și porunca lui Dumnezeu.

Cu atât mai rău pentru ea dacă nimeni nu-i spusese vreodată și cum anume trebuia să atingă acest scop dezirabil.

Capitolul Paisprezece

Regele avea febră.

„Oricine se udă leoarcă uitându-se la cai și apoi nu are înțelepciunea de a-și schimba hainele înainte să călărească într-o cursă și-o cere singur”, îi spuse Estera.

Ahașveroș zăcea în pat, sprijinit de două perne de catifea albastră

închis. Estera stătea în picioare lângă el, părând exasperată şi încercând să nu arate cât era de îngrijorată. Regele era roşu de febră şi avea ochii prea strălucitori. Haman, cealaltă persoană din cameră, închisese uşile dinspre balcon.

„Lasă uşile acelea de la balcon deschise", îi porunci Ahaşveroş cu glasul puţin răguşit de la gâtul inflamat. „Vreau să privesc cerul".

„Dar ai febră, domnul meu", protestă Haman. „Aerul rece nu-ţi face bine".

Roşeaţa febrilă din obrajii regelui păru că se adânceşte. „Am spus să deschizi uşile".

„Domnul meu". Accentul stricat de babilonian era domol. „Te rog, fii rezonabil".

Ahaşveroş se încruntă.

Estera înţelegea cât de mult însemna aerul proaspăt pentru Ahaşveroş şi îi spuse lui Haman, „Poate că am putea deschide o uşă. Dacă regele rămâne sub pături, îi va fi destul de cald".

Haman îi aruncă o privire enervată.

Se auzi o bătaie în uşă.

Haman spuse, „Trebuie să fie doctoral egiptean al soţiei mele, domnul meu". Reveni lângă Ahaşveroş, lăsând uşile bine închise în urma lui. „Are un remediu pentru febră care nu dă niciodată greş".

Ahaşveroş începea să se înfurie. „Nu vreau niciun medicament cu giist oribil, Haman. Vreau să deschizi uşile şi să mă laşi în pace".

Estera se uită în jos spre faţa suptă şi arţăgoasă a soţului ei. Chiar şi bolnav, era chipeş încă. „Voi deschide eu uşile, domnul meu, dacă îl vei primi pe doctor", spuse Estera blând.

Ahaşveroş îşi încleştă pumnul şi izbi odată cu el în saltea. Estera se gândi că neputinţa îl înfuria mai mult decât ideea de a vedea un doctor, îşi puse mâna pe fruntea lui şi îi netezi părul răvăşit. „Mâna ta e atât de rece", spuse Ahaşveroş.

„Şi fruntea ta atât de fierbinte", i-o întoarse ea. „Te rog, domnul meu, îl vei primi pe doctor?"

Se auzi sunet de voci la uşă, iar Haman şi Estera aşteptară. „Of, bine", mormăi Ahaşveroş.

Haman se duse la uşă şi reveni împreună cu un bărbat scund şi negricios, care ducea cu grijă o cupă de argint gravat. „Dacă vei bea asta, domnul meu, te vei simţi mult mai bine", îi spuse doctoral regelui.

Ahaşveroş dădu să se ridice în capul oaselor. Haman îi sări în

ajutor, dar regele îl îndepărtă cu un gest. Doctoral puse cupa în mâna ezitantă a regelui.

Estera tresări la auzul unor voci zgomotoase pe coridor. Uşa fu apoi izbită de perete şi un bărbat aproape că se rostogoli înăuntru. „Ahaşveroş!" ţipă el. „Nu bea licoarea aceea!"

Era Xerxes.

Esterei îi îngheţă sângele în vene.

„De ce nu?" spuse regele. Părea doar curios.

„Cineva mi-a spus că este posibil ca doctoral acesta să fi fost mituit ca să te otrăvească". Xerxes gâfâia, observă Estera, ca şi când ar fi alergat într-o suflare.

Faţa lui Ahaşveroş era de un calm desăvârşit. Doctorul cel mititel se albi de groază. „Şi cine se presupune că l-ar fi mituit?" întrebă regele.

Xerxes arătă spre Haman. „Trădătorul acesta de palestinian".

Estera se întinse să ia cupa din mâinile lui Ahaşveroş, dar acesta fu prea rapid pentru ea. Îngrozită, îl privi cum înclină cupa şi o goleşte.

„Ştiam eu că are un gust oribil", spuse el apoi.

Mâna Esterei se mai afla încă pe fruntea regelui, care o lăsă să îi ia cupa goală. Abia o putea ţine de cât de tare îi tremura.

Xerxes se zgâia la fratele lui, cu nările micşorate sub arcuirea arogantă a nasului său. „Ai înnebunit? Ţi-am spus că băutura ar putea fi otrăvită!"

Ochii lui Ahaşveroş sclipeau de febră în timp ce îi răspunse lui Xerxes, „Cele mai importante judecăţi pe care le face un om în viaţă sunt acelea despre oamenii în care se poate încrede. Gândeşte-te la aşa-zişii tăi prieteni, Xerxes. Sunt ei urmaşi ai Adevărului? Sau ai Minciunii?" Urmă o pauză încordată, timp în care cei doi fraţi se măsurară din priviri. „Băutura nu avea nimic", spuse Ahaşveroş. „Cine ţi-a spus că era otrăvită?"

În jurul gurii lui Xerxes se formă o linie albă. Arăta furios. „Nu mai contează", spuse, răsucindu-se pe călcâie şi ieşind ca o furtună din cameră.

Estera se uită la doctor. „Chiar este în regulă?"

Doctorul era la fel de alb ca cearşafurile înălbite. „Da, doamna mea", spuse el cu glas dogit. „Medicamentul este bun. Îi va face bine regelui".

Mânia lui Ahaşveroş parcă se potolise odată cu băutura. Strânse mâna tremurândă a Esterei pentru a o linişti şi i se adresă plin de voie

bună lui Haman, „Uite până unde merg unii doar ca să mă facă să iau un medicament”.

Ochii căprui-aurii ai edomitului sticleau de lacrimi când se uită la rege. Spuse cu glas înecat, „Mulţumesc, domnul meu. Te rog, încearcă să dormi puţin. Te vei simţi mai bine când te vei trezi”.

„Mă voi culca după ce deschizi uşile”.

„Da, domnul meu”. Haman făcu întocmai cum i se ceruse şi se întoarse lângă pat.

Estera trase învelitorile până la umeri peste Ahaşveroş şi le vârî sub el ca să-i fie cald. Ahaşveroş închise ochii. Ea se uită apoi la Haman şi îl surprinse privindu-l pe rege cu o expresie lipsită de precauţii.

Chiar îi pasă de Ahaşveroş! se gândi plină de uimire.

Apoi îşi aminti neînfricarea cu care regele înghiţise presupusa poţiune otrăvită. *Şi Ahaşveroş o ştie*. Îşi coborî privirea spre faţa îmbujorată de febră a soţului ei. „Cele mai importante judecăţi pe care le face un om în viaţă sunt acelea despre oamenii în care se poate încrede”, spusese el.

„Poţi să ne laşi acum, Haman”, spuse ea încet. „Îl voi veghea eu pe rege”.

După ce edomitul închise uşa în urma lui, Ahaşveroş îşi deschise ochii şi se uită la ea. „A fost totul un pic cam prea emoţionant. Tu eşti în regulă?”

Estera nu era în regulă. O supărau cele întâmplate. Îi puse prima dintre multele întrebări care îi stăteau pe limbă. „Cine i-o fi spus lui Xerxes că poţiunea era otrăvită? Şi de ce ar face cineva una ca asta?”

El se posomorî. „Dacă i-aş fi dat poţiunea lui Xerxes, ar fi dus-o să fie testată pe vreun sclav sau pe vreun animal. Între timp, cineva ar fi avut grijă să fie, într-adevăr, otrăvită”.

Estera simţi un fior de teamă trecând prin ea. „A fost lucrătura lui Xerxes, domnul meu?”

El spuse obosit, „Nu cred. Xerxes ar fi încântat să fiu ucis în luptă, dar este prea onorabil ca să aibă vreo legătură cu otrava. Cineva care voia să-l distrugă pe Haman a fost în spatele acestui lucru”.

„De ce ar vrea cineva să facă asta?”

„Pentru că Haman îmi este prieten şi ei nu vor să am prieteni”. Ahaşveroş îşi simţi ochii grei. „Poţiunea aceea mă face somnoros”.

„Atunci, culcă-te”, spuse ea moale. „Am să stau cu tine o vreme”.

Ochii i se închiseră de tot şi, în scurt timp, adormi. Estera rămase

lângă pat, ca şi când prin însăşi prezenţa ei l-ar fi putut ţine în siguranţă.

Era speriată de-a binelea. Nu fusese nicio otravă de data aceasta, dar poate că altă dată avea să fie. Toţi vechii curteni ai tatălui lui îl urau. Hatac, care reprezenta ochii Esterei asupra lumii, îi povestise despre specificul diverselor facţiuni de la curte care erau aliniate împotriva regelui şi ştia că Ahaşveroş nu avea mulţi oameni în care să se poată încrede. Îşi lăsase doi dintre cei mai apropiaţi prieteni din copilărie în Egipt, ca să menţină pacea în ţară. Pe celălalt prieten din copilărie, pe Cocs, îl făcuse purtătorul lăncii sale, iar Haman era purtătorul arcului său. Cocs şi Haman erau singurii doi bărbaţi în care putea avea încredere deplină, din tot puhoiul familiei regale ce umplea curtea şi dintre care majoritatea nu îl voiau decât pentru ce puteau scoate de la el. Începuse să bănuiască că, dincolo de grandoarea şi puterea pe care le avea, Ahaşveroş era un om singur.

Gândurile Esterei se îndreptară spre propria situaţie. Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă băutura aceea ar fi fost, într-adevăr, otrăvită şi Ahaşveroş ar fi murit?

fi fost liberă să plec acasă. *Nu sunt gravidă*, *aşa că nu se pune problema unui alt moştenitor decât Xerxes*. *Aş fi liberă să mă întorc la vechea mea viaţă*, *aşa cum am tânjit să fac încă din primul moment când am venit aici*.

Dacă Ahaşveroş ar muri.

Dar nu-şi dorea ca Ahaşveroş să moară.

Acesta era, probabil, gândul cel mai înfiorător dintre toate. Îşi repetase la nesfârşit că nu trebuia să se îndrăgostească de regele acesta, că nu trebuia să confunde îmbrăţişările drăgăstoase cu dragostea inimii.

Nu fi nesăbuită, *Estera*. *Regele nu vine la tine noapte de noapte pentru că te iubeşte*. *Vine pentru că are nevoie de un moştenitor*. *Şi odată ce vei avea un fiu*, *vei fi închisă aici pentru totdeauna*. *Cel mai bun lucru care ţi s-ar putea întâmpla ar fi să moară Ahaşveroş*. *Atunci*, *bunicul tău te-ar putea lua de aici şi*, *după o vreme*, *te-ai putea întoarce la Mardoheu*; *şi nimeni nu va băga de seamă*, *nimănui nu i-ar păsa*. *Poate că Avraam ar putea chiar să mai vrea să se însoare cu tine*.

Îl auzi pe Ahaşveroş foindu-se şi se întinse să îşi pună mâna peste a lui, să-l asigure că era încă acolo.

Ahaşveroş se simţi mai bine a doua zi, iar vara la Ecbatana o ţinu numai în zile frumoase, una după alta. Estera dispunea de propria trăsură acoperită în care putu să facă plimbări lungi în lungul şi-n latul

podişului. În toate locurile în care se duse în vara aceea grâul era cât caii de înalt şi prin el se amestecau nalbe sălbatice, clopoţei şi uriaşi ciulini purpurii. Macii creşteau cu miile, alcătuind un covor de culori – roşu şi roz şi portocaliu – în verdele ierbii. Estera simţea cum se destinde pe măsură ce aerul curat şi proaspăt de munte îi limpezea grijile. Vreme de câteva minunate săptămâni aproape că reuşi să fie fericită.

Singura persoană pentru care îşi făcea griji în perioada aceea, altminteri tihnită, era Hatac. Cu fiecare zi splendidă ce făcea loc alteia, el părea că se face tot mai tăcut şi mai închis în sine.

Îl observă îndeaproape într-o dimineaţă luminoasă, când soarele îşi trimitea strălucirea în apartamentul ei prin uşile deschise de la balcon. El stătea în picioare lângă uşile acelea, privindu-i pe bărbaţii din curte în timp ce se urcau în şa pentru o zi la pista de curse. Vocile profunde ale bărbaţilor şi zgomotul făcut pe pietriş de copitele potcovite pluteau nestingherite în aerul subţire de munte.

Faţa tânărului eunuc era o mască a nefericirii.

Estera privi în curte peste umărul lui Hatac. Ahaşveroş ieşise din palat şi tocmai sărea sprinten în spinarea unui murg musculos. În bătaia soarelui, jacheta lui stacojie de călărie strălucea, iar inelele de aur din urechile lui scânteiau. Ridică frâiele într-o mână şi se întoarse spre bărbatul care îşi avea calul lângă al său. Era Cocs, prietenul lui din copilărie, care râdea la vreo vorbă de duh de-a regelui.

Izul cailor se ridică până la nările Esterei. Apoi, Ahaşveroş îşi pomi calul la trap. Estera îi contemplă legănarea uşoară a şoldurilor în ritmul mişcărilor calului său. În două minute, curtea rămase pustie. Hatac se întoarse agale în cameră.

„Este chiar atât de rău?" îl întrebă Estera cu blândeţe.

Chipul său împietri. Pentru o clipă ce păru lungă, cei doi se priviră în tăcere, scăldaţi în lumina soarelui ce pătrundea prin uşa deschisă. Estera aşteptă, dar el continuă să tacă.

„Ştii să călăreşti, Hatac?" întrebă ea.

El dădu din cap afirmativ. În bătaia soarelui, părul îi era negru şi strălucitor ca aripa unui corb. „Sunt din tribul sargartienilor, doamna mea. Noi ne paştem turmele în munţi, la nord de aici. Călăresc de când eram ţânc".

„Atunci îi vor cere regelui să-ţi dea un cal", spuse Estera.

Chipul lui împietrit nu se schimbă. „Cei din poporul meu nu au cai ca aceştia, doamna mea. Noi călărim ponei miţoşi de munte. Eu nu

călăresc ca regele".

Estera văzu iarăşi şoldurile suple şi spatele zvelt al lui Ahaşveroş în timp ce acesta ieşea din curte. „Poţi învăţa să călăreşti cai ca aceştia, Hatac. Probabil că nu vei călări chiar atât de bine ca regele". Îşi ridică sprâncenele amuzată. „Dar nimeni altcineva n-o face".

Încordarea care îi subţia buzele într-o linie dreaptă se destinse uşor. „Aşa este. El face minuni pe un cal, doamna mea. Ştiai că a călărit unul dintre caii lui Xerxes ieri la cursă şi a câştigat? Cu un cal care nu mai câştigase niciodată înainte!"

Aceasta era o noutate pentru Estera – şi nu una întru totul binevenită, îşi încruntă sprâncenele. „Nu sunt sigură că a fost înţelept, Hatac. Xerxes îl detestă şi aşa prea mult".

„N-a avut de ales, doamna mea. Xerxes l-a provocat. Şi a câştigat! Xerxes turba de mânie".

„N-am ştiut că ai fost şi tu la pista de curse", spuse Estera.

Toată strălucirea de pe chipul lui pieri. „Mă mai duc din când în când, doamna mea. Când nu am nicio datorie de îndeplinit pentru tine".

Estera se uită la eunucul ei, la pomeţii lui înalţi, la sprâncenele subţiri şi negre, la nasul semeţ. Hatac avea optsprezece ani, o vârstă la care ar fi putut fi unul dintre tinerii ce călăreau împreună cu regele. Dar el nu avea să aibă vreodată oportunitatea de a face lucrurile pe care le făceau bărbaţii, iar inima Esterei sângera pentru el.

„Eşti tânăr şi puternic, şi nu văd de ce n-ai putea călări un cal mare". Vocea ei era în mod voit neezitantă. „În plus, eşti principalul meu purtător de cuvânt – Marele meu Vizir, la o adică". Zâmbi călduros. „Când ne vom întoarce în Susa, mi-ar fi de folos să ai la dispoziţie un cal".

La auzul acestor cuvinte, înfăţişarea nefericită îi dispăru. „Ai face bine să nu audă Hegai că mă numeşti Mare Vizir al tău, doamna mea", o avertiză el. „El crede că aceasta este slujba lui".

„Tu eşti mai mult decât Mare Vizir pentru mine, Hatac", spuse Estera. „Tu eşti prietenul meu". „Să-i dau eunucului tău un cal?" întrebă Ahaşveroş la cină în seara aceea. „Sigur că poate avea un cal, dacă aşa vrei tu. Dar ce rost are?"

Cei doi luau masa în mica sufragerie ce aparţinea de apartamentele regale. Ahaşveroş cina acolo cu Estera de trei ori pe săptămână. În celelalte seri, lua masa în sufrageria principală împreună cu bărbaţii de la curte.

„De asemenea, va avea nevoie de cineva care să-l instruiască",

continuă Estera. „Mi-a spus că a călărit când era copil, dar numai ponei de munte”.

„Este o mare diferenţă între un ponei de munte şi un cal nisean, Estera”. Ahaşveroş era îmbrăcat într-o jachetă albastră şi pantaloni negri şi purta doar un fileu simplu de am înjurai frunţii. Adoptase stilul median de vestimentaţie de când veniseră la Ecbatana.

Acum tăia în jumătate o halcă de pui, iar inelele de pe degete îi sclipeau în timp ce mânuia cuţitul. „Îi vom găsi un ponei frumuşel şi liniştit. Deşi tot nu-i văd rostul”.

„Îi trebuie un nisean”, insistă Estera. „Unul mare. Unul care sare şi fornăie. Genul acela de cal”.

El îşi puse jos cuţitul şi se uită la ea. „De ce?”

„Pentru că este eunuc, domnul meu, şi urăşte asta. Un cal ca acesta îl va ajuta să-şi regăsească demnitatea”.

El continuă să o privească fără să-i răspundă.

Ea îi susţinu privirea fără teamă. „Poate că ar putea învăţa să călărească la curse. Lui Hatac i-ar plăcea asta”.

„Se pare că te-ai gândit îndelung la eunucul acesta”, spuse Ahaşveroş.

„El nu este «eunucul acesta». Este Hatac”.

Ahaşveroş îşi ridică o sprânceană. Mâncă o bucată de pui.

Estera încercă să-i explice pe înţelesul lui. „Hatac provine din tribul sargartienilor, domnul meu, iar când avea unsprezece ani, tatăl tău a trecut prin pajiştile lor de vară. Tatăl lui Hatac era şeful tribului şi l-a invitat pe Darius în cortul său. Darius a acceptat. După cină, l-a complimentat pe tatăl lui Hatac pentru frumuseţea fiului său. Tatăl lui Hatac a pus să fie castrat şi l-a trimis la Susa în dar Marelui Rege”.

Sprâncenele lui Ahaşveroş se întâlniră abia perceptibil. Înghiţi puiul şi spuse, „Tatălui meu nu-i plăceau băieţii”.

Esterei îi venea să-l lovească. „Nu asta e ideea!”

El îşi ridică cupa de vin şi bău. Un paj înaintă spre el ca să i-o umple din nou. „Mai mult”, spuse el, „Hatac n-ar fi trebuit niciodată să-ţi spună povestea aceea. Nu este deloc potrivită pentru urechile unei femei”.

Un val de mânie străbătu trupul Esterei. Îşi întinse mâinile pe masa dinaintea ei şi se uită la el. „Chiar nu ai inimă?” îl întrebă ea rece. „Îţi este chiar atât de imposibil să-ţi imaginezi suferinţele acestui băiat? iată-te şezând acolo, nu doar rege, ci bărbat în toată regula! Tu ai o barbă

pe faţă. Sub centură, eşti întreg şi neştirbit. Cum te-ai simţi dacă ţi-ar fi luat acest lucru, domnul meu?"

El o privea uluit.

„Cum te-ai simţi dacă ai şti că nu vei mai putea niciodată să te culci cu o femeie?" întrebă ea.

Tăcere.

„Devastat", spuse el liniştit, după o vreme.

Tonul lui liniştit stinse furia Esterei aşa cum mânia n-ar fi putut-o face. Aceasta îşi puse mâinile în poală şi le împreună fără ca el să vadă, „îmi pare rău, domnul meu. Nu ştiu de ce strig la tine. Nimic din toate acestea nu este din vina ta".

El bău din cupa umplută încă o dată. „Aşadar, tu crezi că având un cal puternic, Hatac se va simţi mai puţin… mutilat".

Estera oftă. „Sună prostesc în formularea asta".

El clătină din cap. „Ba nu, Estera. Probabil că ai dreptate. Probabil că îl va ajuta". Mai bău o înghiţitură şi o privi peste marginea cupei. „Îi voi spune lui Cocs să-i găsească un mâncător de jăratec şi să-l înveţe cum să-l călărească".

Zâmbetul Esterei era radios. „*Îţi mulţumesc*, domnul meu. Eşti foarte bun".

Nu îi putea vedea decât ochii, iar expresia acestora era enigmatică. „Tu eşti cea bună", spuse el. „Mă uimeşte constant cât de conştientă eşti tu de oameni; chiar şi de servitorii care aşteaptă după tine. Îi vezi şi le vezi nevoile şi îţi pasă destul cât să faci ceva pentru ei". Clătină din cap. „Este uimitor".

Când îşi coborî cupa, Estera văzu că zâmbea.

Spuse, „Ce vorbe mi-au ajuns pe la urechi cum că ai fi câştigat ieri o cursă cu un cal de-al lui Xerxes?"

El oftă. „Am încercat să mă eschivez, dar el a insistat. Are un cal nou, vezi tu, şi s-a gândit că mă poate bate dacă nu concurez cu Soleil".

„Nu ţi-a trecut prin gând că poate ar fi fost mai înţelept să-l *laşi* pe Xerxes să câştige?"

Ochii lui scânteiară. „Ba mi-a trecut prin gând".

Estera îşi aruncă ochii în sus. „Of, bărbaţii!" spuse.

El chicoti.

Ea se făcu din nou serioasă. „Xerxes te detestă, domnul meu. Tare mi-e frică că într-o zi va încerca să-ţi facă rău".

„Are toate motivele să mă deteste", replică Ahaşveroş. „Toată

viaţa lui, tatăl meu l-a încurajat să creadă că el va fi următorul Mare Rege. A fost o lovitură grea pentru el când am fost numit eu în schimb".

„De aceea eşti atât de răbdător cu el? Te desconsideră ori de câte ori are ocazia, şi totuşi tu continui să-l tolerezi".

Ahaşveroş dădu aprobator din cap. „N-ar putea să-mi facă rău, Estera. Ai văzut cum m-a avertizat când a crezut că poţiunea aceea era otrăvită. Cu toate defectele lui, a fost educat să cinstească codul lui Ahuramazda: spune Adevărul şi urăşte Minciuna".

„Nu este cu mult mai tânăr decât tine, nu-i aşa?"

El clătină din cap. „Şase luni, atât".

„Dar *pare* mai tânăr".

„A fost răsfăţat toată viaţa lui".

Conversaţia era atât de destinsă, atât de familiară, încât Estera se simţi îmboldită să întrebe, „De ce Darius l-a preferat pe Xerxes în toţii anii aceia, doar ca să-l respingă la urmă?"

„Mă gândesc că a văzut că Xerxes era prea uşor de manevrat", replică Ahaşveroş.

„Şi ştia că în Babilon tu erai numit «al doilea Cirus»".

El ridică din umeri. „Poate".

Estera se aplecă puţin spre el. „Vrei, te rog, să încerci să fii atent în preajma lui, domnul meu? Este iute la mânie şi ar putea foarte uşor să facă ceva ce mai apoi ar regreta".

El îi zâmbi. „Mă voi strădui, Estera. Promit".

Capitolul Cincisprezece

Cu fiecare zi frumoasă care făcea loc alteia, Estera se trezea prinsă tot mai strâns în vraja lui Ahaşveroş. Simţea că aproape se preschimbă într-o altă persoană, iar acest lucru o deranja doar ocazional. Regele dormea în patul ei şi de trei ori pe săptămână lua cina cu ea în privat. Ce altă dovadă ar mai fi putut cere că îi păsa de ea?

Aşa crezuse până când, într-o după-amiază, pe la jumătatea lui august, îl văzu intrând călare în curtea palatului cu un băieţel cam de opt anişori pe cioltaral din faţa lui. Mergeau în fruntea unui detaşament din garda imperială; văzând părul copilului, care avea exact aceeaşi nuanţă de castaniu pal ca a regelui, inima Esterei fu străpunsă.

Pe când locuise în haremul din Susa, auzise ocazional zgomote de copii, dar aceştia îşi aveau propriile apartamente şi propriile îngrijitoare, iar vieţile lor rareori se intersectau cu viaţa femeilor din harem. Doar o singură dată le văzuse pe cele două favorite ale regelui,

pe Mardene şi pe Ilis, mamele copiilor săi.

Acum îl privea pe Ahaşveroş sărind sprinten de pe cal şi apoi ridicându-şi braţele după fiul lui. Băieţelul se agăţă de mâna tatălui său când începură să traverseze curtea, iar Ahaşveroş îşi plecă capul să-i spună ceva copilului. Estera îi privi până când cei doi dispărură pe intrarea boltită ce ducea în curtea grajdurilor, apoi se întoarse alene în camera ei.

„S-a întâmplat ceva, doamna mea?" Era Luară, care punea la loc câteva haine proaspăt spălate de-ale Esterei.

Estera clătină din cap şi nu răspunse.

Luară rămase în picioare lângă dulapul din cedru lustruit, cu două rânduri de cearşafuri stivuite în braţe. „Pari supărată".

Estera o privi cu ochi goi.

Luară echilibră rufele într-o singură mână şi veni să pipăie mâna Esterei. „Eşti rece ca gheaţa", spuse ea îngrijorată. „Vrei să aprind focul?"

Estera clătină din cap. „Lasă-mă puţin, Luară. Aş vrea să fiu singură".

„De acord", răspunse fata fără tragere de inimă. Se îndreptă spre uşă, privi în jur ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva, dar se abţinu. Uşa se închise uşor în urma ei.

Singură fiind, Estera rămase în picioare în mijlocul încăperii, cu mâinile încleştate în faţă.

Cât de des le vede pe femeile acelea?

Mâinile i se încleştară mai strâns. Simţea o durere în piept care o împiedica să respire. *Acolo se duce când nu este cu mine*?

Se străduí să se liniştească, să se ridice deasupra geloziei arzătoare ce i se dezlănţuia în inimă.

Încetează cu asta! se certă ea cu asprime. *A dormit în patul tău aproape noapte de noapte de când aţi venit la Ecbatana. Nu ai de ce să te plângi*.

Dar de dimineaţă începuse să sângereze; nu avea să fie niciun copil luna aceasta. Nu ştia dacă să fie fericită sau tristă pentru aceasta. Un copil ar înlănţui-o mai sigur decât ar putea vreodată o legătură fizică. Un fiu ar fi moştenitorul lui Ahaşveroş; următorul Mare Rege. El avea nevoie de un moştenitor legitim.

Dar ar mai veni în patul ei dacă ar rămâne însărcinată? Sau ar simţi că şi-a făcut datoria faţă de ţară şi s-ar întoarce la concubinele lui favorite?

N-am să pot suporta să meargă în harem, se gândi. *N-am să pot suporta asta*.

Inima i se strânse de durere. Cum de ajunsese aici? încercase din răsputeri să nu-l iubească. Cum este posibil să iubeşti o persoană în care nu ai deplină încredere? Nu înţelegea acest lucru, dar se părea că îl iubea cu adevărat.

Se uită afară, în curtea care adăpostea acum doar servitori. *Dumnezeu m-a abandonat*, se gândi. *Toţi m-au abandonat. Inima mea se frânge şi nimănui nu-i pasă*.

Estera fu scutită de tortura de a şi-l imagina pe Ahaşveroş în braţele unei alte femei când auzi că acesta urma să plece împreună cu un grup mare de bărbaţi într-o expediţie de vânătoare în munţii ce se întindeau la nord de Ecbatana. El o înştiinţă despre aceasta când se opri să vorbească cu ea înainte de a se duce să ia cina cu bărbaţii de la curte, în sufrageria palatului. Aveau să fie plecaţi timp de câteva săptămâni, spuse el.

Estera se strădui să nu-şi trădeze bucuria la auzul acestor veşti. „Ce veţi vâna? întrebă ea.

„Lei", spuse el. „Iar în munţi, spre nord, sunt şi tigri. N-am răpus niciodată un tigru".

„Lei şi tigri?" rosti ea cu glas stins. Dintr-odată, expediţia de vânătoare nu îi mai părea chiar atât de minunată.

„Şi urşi şi leoparzi". El arăta absolut încântat.

„Ai mai făcut asta?"

El râncji. „Da".

„Bine". Înghiţi. „Vei avea grijă?"

Ochii lui sclipiră răutăcioşi. „Cu grijă nu mai e distracţie, Estera".

Ea se uită la el, iar el râse şi o sărută pe obraz. „Mai bine mă duc în sufragerie, altfel cina va ţine toată noaptea şi trebuie să fiu în picioare dis-de-dimineaţă".

La această veste, Estera zâmbi radios.

Hatac dădu să-i deschidă uşa regelui, care se opri şi se uită la tânărul eunuc. „Înţeleg de la Cocs că eşti un călăreţ foarte decent, Hatac".

Hatac nu-şi putea ascunde surpriza sau plăcerea. „Foarte amabil din partea ta să spui asta, domnul meu".

„Ştii să foloseşti o suliţă?" întrebă Ahaşveroş.

„Da, domnul meu".

„Ţi-ar plăcea să vii cu mine în această expediţie de vânătoare?"

Hatac se făcu atât de palid, încât Estera se temu că avea să leşine.

„Poţi călări cu Cocs şi camarazii lui", continuă Ahaşveroş, clarificând faptul că Hatac avea să fie cu vânătorii, şi nu cu servitorii.

Culoarea inundă din nou faţa tânărului eunuc. „Mi-ar plăcea foarte mult să merg la vânătoare, domnul meu".

Ahaşveroş dădu aprobator din cap. „Ai face bine să rogi pe cineva din gardă să-ţi facă rost de arme".

„Da, domnul meu!"

Regele îi făcu semn lui Hatac că acum îi putea deschide uşa. După ce el ieşi, Hatac se întoarse spre Estera. „Este în regulă?" o întrebă temător. „Nu vei avea nevoie de mine, doamna mea?"

„Este în regulă", spuse ea.

El aruncă o privire rapidă spre uşă. „Probabil că ar trebui să merg la barăci acum".

„Da. Du-te şi fă-ţi rost de arme, Hatac".

După ce el plecă, Luară, care era într-un colţ al camerei, spuse, „A fost foarte drăguţ din partea regelui să facă aceasta, doamna mea".

Estera avea privirea aţintită spre uşă, pe care nu o putea vedea limpede din cauza lacrimilor ce îi umpleau ochii. „Da", spuse ea nesigură. „Aşa este".

„Dar gestul său nu a fost de dragul lui Hatac", continuă Luară.

Estera deschise ochii mari, apoi îi închise. Când fu sigură că îşi stăvilise lacrimile, se întoarse spre Luară. „Ce spui? Bineînţeles că a fost de dragul lui Hatac".

„Ba nu, doamna mea", replică Luară moale. „A făcut gestul acesta de dragul tău".

Când compania de vânătoare se întoarse în Ecbatana parcă adusese cu ea şi sfârşitul verii. Zăpada ce presăra vârfurile munţilor din nord în luna iunie se furişa acum spre versanţii mai joşi, iar nopţile erau prea friguroase pentru a lăsa deschise uşile de la balcon. Sosise vremea să se întoarcă în Susa.

Estera detesta gândul de a părăsi Ecbatana. Vara fusese ca un hiat în timp pentru ea. Susa reprezenta cruda realitate. Ahaşveroş avea să fie prins iarăşi în rigidele ritualuri ale poziţiei lui de rege, iar ea, închisă din nou în sufocanta existenţă de soţie persană. Gata cu călătoriile în trăsură pe frumoasele câmpuri însorite ale podişului. Gata cu picnicurile împreună cu Luară şi Hatac în firidele munţilor. Gata cu cinele tihnite împreună cu Ahaşveroş în mica sufragerie a palatului din Ecbatana. Se

întorcea la Susa.

La Susa şi la unchiul Mardoheu, şi la toate conflictele pe care le ignorase cu atâta succes în timpul verii aceleia magice la Ecbatana.

Estera nu mai vorbise cu unchiul ei de la nuntă, iar odată înapoiată în Susa, se trezi inventând scuze faţă de sine însăşi pentru a nu trimite după el. Apoi, într-o zi, Hatac îi aduse o cerere din partea lui Mardoheu însuşi, aşa că nu-l mai putu amâna multă vreme.

Se hotărî să se întâlnească cu unchiul ei în curtea cu trandafiri şi, în timp ce stătea pe bancă lângă fântâna din marmură albă, încercă să se gândească la ce i-ar putea spune. În sfârşit, uşa se deschise şi apăru Hatac. „A sosit Mardoheu pentru întâlnirea stabilită, doamna mea".

„Trimite-l înăuntru", replică Estera şi sări în picioare în întâmpinarea unchiului ei.

Acesta arăta neschimbat, se gândi ea, şi bucuria îi umplu deodată inima. Era aşa de bine să-l vadă!

Îl sărută pe obraz şi spuse, „Vino şi şezi lângă mine". Îi luă mâna şi îl conduse înapoi la bancă, unde se aşezară unul lângă altul. Îi zâmbi.

„Arăţi bine, Estera". Părea uşor surprins.

„*Mă simt* bine, unchiule Mardoheu. A fost frumos la Ecbatana. Susa este atât de fierbinte şi înăbuşitoare, prin comparaţie".

„Căldura de acum este nimic faţă de cum a fost acum o lună".

„Ştiu. Îmi aduc bine aminte cât de încinsă-i Susa pe timp de vară". Mardoheu se încruntă. „N-am venit până aici ca să vorbesc cu tine despre vreme", începu el să spună când uşa se deschise din nou şi pe ea intră Ahaşveroş.

Mardoheu se prăbuşi de pe bancă în genunchi pentru a se prosterna pe pardoseala de cărămidă. „Domnul meu", spuse el reverenţios.

„Poţi să te ridici", spuse Ahaşveroş în aramaica lui tărăgănată. Venise să stea lângă soţia lui.

„Domnul meu", spuse Estera când unchiul ei fu iarăşi în picioare, „acesta este Mardoheu, prietenul familiei mele care m-a prezentat la palat. El este unul dintre oficialii de la trezorerie".

„Sunt încântat să te cunosc, Mardoheu", spuse Ahaşveroş. „Dacă tu eşti responsabil pentru aducerea Esterei la palat, atunci îţi sunt tare îndatorat".

„A fost o onoare, domnul meu", murmură Mardoheu.

Ahaşveroş se întoarse spre Estera. „Ştiu că am spus că voi lua cina

cu tine, dar au venit pe neașteptate niște mesageri din Egipt și trebuie să cinez cu ei".

„Înțeleg perfect, domnul meu. Nu era necesar să vii personal să mă înștiințezi, puteai să trimiți un mesager".

Ahașveroș scutură din umeri. „Eram în trecere pe aici și l-am văzut pe Hatac la ușă".

Ea zâmbi. „Mi-e teamă că m-am înstăpânit peste grădina ta de trandafiri; este mult mai răcoare aici. Sper că nu plănuiai să o folosești?"

El îi întoarse zâmbetul. „Deloc. Ești oricând binevenită aici".

Adora să-l vadă pe Ahașveroș zâmbind. Își dorea să-l vadă mai des. „Sper că mesagerii nu aduc veşti tulburătoare".

„Și eu sper la fel", îi răspunse el uscat. Mai făcu un semn din cap spre Mardoheu și ieși înapoi pe ușă.

Când Estera se întoarse din nou spre unchiul ei, îl surprinse privind-o cu uimire. „Tu și regele parcă ați fi – căsătoriți!" răbufni el.

Ea își simți trupul încordându-se. „*Suntem* căsătoriți, unchiule Mardoheu. Acesta a fost planul tău, îți mai amintești?"

În clipa în care rosti aceste vorbe, le și regretă. Îi dăduse prilejul, iar el nu întârzie să profite de el. „Da, acesta a fost planul meu. Și mă bucur că ești în termeni atât de buni cu regele. Pare că îți spune ce-i în mintea lui. Ce ai putut afla despre strategia lui vizavi de Palestina?"

Estera își simți gâtul dureros de atâta încordare. Era exact genul acela de interogatoriu de care se temuse, exact întrebarea la care nu dorea să răspundă. Spuse precaută, „Nu are vreo strategie anume de care să am eu cunoștință. Singura lui grijă este ca Palestina să rămână pașnică. După cum știi, ea este singura cale terestră de acces spre Egipt, iar Egiptul este giuvaierul din coroana Imperiului Persan. Ahașveroș va trece la acțiune numai dacă izbucnește vreo luptă în Palestina și simte că trebuie făcut ceva pentru a proteja Egiptul".

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Mardoheu își privi nepoata. Estera îi întoarse privirea, încercând să pară de ajutor.

„Estera. Știam toate acestea înainte să te trimitem pe tine la palat. Ceea ce vrem să știm – avem nevoie să știm – este dacă Haman l-a convins pe rege să intervină de partea edomiților în caz că izbucnește vreun război".

„Nu mi-a pomenit niciodată despre așa ceva".

„L-ai întrebat?"

„Nu. Nu s-a ivit niciodată ocazia potrivită pentru o astfel de

întrebare”.

Mardoheu continuă să o privească, fără să spună nimic. Deodată, Estera fu inundată de o emoţie pe care nu o putu identifica imediat. Era atât de puternică, încât începu să tremure. Spuse, „Poţi fi încredinţat că Ahaşveroş va acţiona onorabil, unchiule Mardoheu. Este un om bun”.

Mardoheu clătină încet din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă cele auzite. „Om bun sau nu, este persan, nu iudeu. După cum tu însăţi ai spus-o, el va face doar ceea ce percepe el a fi cel mai bine pentru imperiu, iar această percepţie ar putea foarte bine să fie influenţată de Haman. Trebuie să afli dacă Ahaşveroş va fi în favoarea edomiţilor, iar dacă aşa stau lucrurile, trebuie să-l faci să se răzgândească”.

Estera realiză, în sfârşit, ce simţea. Era furioasă. Foarte, foarte furioasă. Se răsuci pe călcâie, se depărtă câţiva paşi, apoi se răsuci înapoi pentru a-l înfrunta pe unchiul ei. „Ştii ce se roagă Ahaşveroş înainte de fiecare masă?” întrebă ea rece.

„Nu”. Mardoheu era, în mod evident, nerăbdător cu această schimbare de subiect.

Estera mai făcu un pas spre el. „Iată care este rugăciunea lui: «Fie ca Ahuramazda să păzească ţara aceasta de invadatori, de foamete şi de Minciună.»”.

Mardoheu scutură din umeri. „Ştim cu toţii codul persan, Estera. «… Călăreşte bine, ţinteşte drept şi spune adevărul.» Nu-i tocmai complicat”.

Furia Esterei se făcea din ce în ce mai aprigă. „Nu, nu-i complicat, dar nici poruncile pe care le-a dat Dumnezeu lui Moise nu sunt complicate, unchiule Mardoheu”.

Acesta se mânie la rândul lui. „Nu înţeleg ce încerci să spui cu vorbele acestea blasfematoare. Nu poate exista comparaţie între rugăciunile unui persan şi cele ale unui iudeu!”

„Ce spun eu este *că eu* sunt o Minciună, unchiule Mardoheu. Întreaga mea căsătorie se bazează pe o Minciună. N-ai avut niciun drept să-mi ceri să fac asta. N-ai niciun drept să-mi mai ceri altceva. Eu *nu* am de gând să-mi spionez soţul pentru tine!”

Se priviră – duşmani încă o dată, din cele câteva dăţi din întreaga lor viaţă.

Mardoheu spuse aspru, „Nu te poţi ascunde de cine eşti, Estera”.

„Sunt soţia lui Ahaşveroş, şi asta este ceea ce trebuie să mă preocupe acum”.

„Eşti evreică!”

„Da, sunt evreică. În inima mea voi fi întotdeauna evreică. Rostesc în fiecare zi rugăciunea noastră cea mai de seamă, unchiule. *Ascultă*, *o*, *Israele*, *Domnul Dumnezeul nostru este Unul*. Ştiu asta. Niciodată nu voi urma religia persanilor.

„Dar nu trăiesc ca o evreică. Nu mănânc ca o evreică. Nu ţin niciuna dintre tradiţiile şi sărbătorile noastre. Şi n-am să le mai ţin vreodată, cât timp sunt căsătorită cu Ahaşveroş. Căsătoria în care tu m-ai împins!”

Mardoheu era livid. „Ascultă-mă bine, Estera. O fi adevărat că trăieşti ca o femeie persană, dar nu trebuie să uiţi niciodată că Dumnezeu te-a ales pentru o misiune sacră. Nu poţi – să nu îndrăzneşti – să-i întorci spatele”.

Estera era atât de mânioasă încât se gândi că ochii îi aruncă, mai mult ca sigur, flăcări. „M-a ales El cu adevărat, unchiule? Eşti foarte sigur de asta? Te-ai gândit vreodată că s-ar putea ca preţiosul tău vis să fi însemnat cu totul altceva? Sau că-i posibil să nu fi însemnat nimic?”

Mardoheu făcu un pas spre ea. „Ascultă-mă, puişor. Când Dumnezeu face cuiva un mare dar, El Se aşteaptă ca cel ce îl primeşte să-l folosească spre binele Lui. Dumnezeu ţi-a dat o mare frumuseţe, copila mea. Datorită acestei frumuseţi, regele te-a ales de soţie. Pot să înţeleg că este foarte posibil să fi căzut şi tu în mreaja lui Ahaşveroş – e un bărbat care ştie cum să satisfacă femeile…”

La aceste cuvinte, Estera îi întoarse spatele. Vocea lui continuă, „Dar tu nu eşti una din femeile cu mintea uşoară din haremul lui, Estera. Tu eşti evreică. Aparţii unui popor ales de Dumnezeu. Să nu laşi vreodată îmbrăţişările pline de plăcere ale unui bărbat să te facă să uiţi acest lucru”.

„Hatac!” strigă Estera.

Uşa se deschise şi intră Hatac. „Poţi să-l escortezi pe Mardoheu înapoi la postul său”.

„Da, doamna mea”.

„Gândeşte-te la ce ţi-am spus”, fură ultimele cuvinte ale lui Mardoheu în timp ce, cu chipul neîmblânzit, ieşea în urma lui Hatac pe uşă.

După ce plecă Mardoheu, Estera rămase vreme îndelungă privind apa vălurită a fântânii. Vorbele pe care i le spusese lui Mardoheu, care spumegaseră din ea precum focul dintr-un vulcan, erau vorbe pe care şi

le înfrânase foarte multă vreme. Vorbe pe care niciodată nu-şi îngăduise în mod conştient să le gândească.

Dar erau adevărate. Ea era o Minciună. îl înşelase pe soţul ei nespunându-i că era evreică, iar acum era încâlcită într-un laţ al falsităţii din care nu putea scăpa.

Cum ar putea să-i spună lui Ahaşveroş cine era ea? Lui, care venera Adevărul şi ura Minciuna, cum ar putea să-i spună că ea, pe care el o credea neatinsă de vreun interes politic, se căsătorise cu el din cauza planului unchiului ei de a ajunge la urechile regelui?

Scump Tată ceresc, se rugă Estera cu disperare, *am venit aici pentru că am crezut că asta voiai Tu de la mine*. *Trimite-mi un semn*. *Te rog*, *Te implor*, *spune-mi ce trebuie să fac*!

Capitolul şaisprezece

Zidul sudic al enclavei palatului consta în patru turnuri din cărămidă, înalte de şaizeci de picioare [cca. 18 metri – n.tr.], legate între ele de o perdea de zid. Sprijinite de faţada interioară a acestui zid erau barăcile gărzii imperiale.

Viaţa în barăci nu era luxoasă. Gărzile dormeau pe saltele întinse pe podele murdare, iar magnificele lor armuri atârnau de cârlige bătute cu ciocanul în pereţi simpli de lemn. Mâncarea era bună, însă, iar băutura din belşug. Ofiţerii lor trăiau în palat sau în propriile case din oraş, dar cei mai mulţi dintre soldaţii de rând aveau puţine lucruri de care să se plângă. Era mai bine aici faţă de locul de unde veniseră.

Aşa gândea unul dintre acei soldaţi de rând ai gărzii, pe nume Milis, în timp ce şedea în faţa barăcii sale, într-o după-amiază de luni, şi îşi lustruia coiful de bronz. Călărise împreună cu regele la începutul zilei, dar după-amiaza se anunţa una leneşă. Auzi strigăte în curtea grajdurilor, dând de ştire că se iscase o bătaie, iar gărzile din jurul lui se grăbiră să privească, însă Milis se mulţumi să stea la soare şi să se destindă.

Îşi ridică brusc capul când îl văzu pe însuşi comandantul gărzii imperiale ivindu-se între arcadele înalte ce separau barăcile de curtea palatului. Tereş nu avea obiceiul să viziteze barăcile. Milis fu încă şi mai uimit când îşi dădu seama că Tereş venea direct spre el. Sări în picioare, cu coiful încă agăţat de mâini. Era aproape singur în curte la acel moment; toţi ceilalţi fugiseră să vadă lupta.

„Milis", spuse comandantul. „Chiar omul pe care-l căutam".

„Domnul meu", salută Milis. Era uluit că Tereş îi ştia până şi

numele.

„Să mergem înăuntru o clipă”, spuse Tereș.

Inima lui Milis bătea cu putere în timp ce se aplecă să intre în șopronul care îi era casă. Înăuntru era un haos total. Nimeni nu își rulase salteaua în acea dimineață și peste tot pe podea zăceau împrăștiate căpestre și haine. „Eu… îmi pare rău pentru dezordine, domnul meu”, începu Milis.

Tereș făcu un gest de concediere. „Nu am venit în inspecție, Milis. Deși îți sugerez ca asta să le spui camarazilor tăi dacă vor întreba ce am vrut cu tine”.

Milis încercă să nu arate la fel de nedumerit pe cât se simțea. „Da, domnul meu”.

„Am venit pentru că locotenentul în subordinea căruia ești mi-a spus că ești un om bun. Loial gărzii. Supus. Ambițios”.

„Da, domnul meu”, replică Milis, mai nedumerit ca oricând.

„Am o treabă pentru tine”, spuse Tereș. Și se apucă să-i explice ce anume voia să îndeplinească.

Milis nu mâncă nimic la cină luni seara. Bău cam multă bere, însă, iar spre noapte capul îi vuia. Problema lui, din nefericire, era tot acolo.

Marți dimineață, regele nu ieși să călărească, așa că Milis îi ceru celui mai apropiat prieten al său din gardă, lui Artanes, să-l însoțească într-o vizită în oraș. Odată ajunși pe străzile lăturalnice și pline de praf ale Susei, Milis își trase prietenul într-o dugheană de vinuri părăsită și se strânseră la o masă pătată din lemn aflată într-un colț.

După ce rotofeiul stăpân al dughenei le aduse un urcior cu vin și două cupe, Milis spuse, „Tereș a venit să mă vadă ieri și mi-a încredințat o misiune specială”.

„Ție?” Artanes era surprins. „De ce ție?”

„Pentru că el crede că îi sunt loial”.

„Și care-i misiunea asta?”

„Vrea să-l omor pe rege”.

„Ce?”

„Mai încet”, sâsâi Milis și se uită în jurul dughenei pustii.

„Ce vorbești acolo?” șopti Artanes.

„Vrea să-i pun o pernă pe față când sunt de gardă. Vrea să fac asta vineri, în ziua Festivalului lui Mithra, când regele și toți nobilii de la curte se îmbată cu băutura tare a zeilor. Vrea să-mi aleg un coleg, ca să fim doi și să-l copleșim numeric”.

Artanes clătină din cap, ca şi când ar fi încercat să şi-l limpezească. „Este o glumă. Încerci să mă păcăleşti”.

Faţa osoasă a lui Milis se posomorî. Ochii adânciţi în orbite îi ardeau. „Nu-i o glumă, Artanes. N-aş glumi despre aşa ceva”.

„Nu”, spuse Artanes cu glas scăzut. „Presupun că nu”.

„Ce ne facem noi?”

„Aoz?”

„Doar n-ai de gând să refuzi să mă ajuţi?”

„Eu n-am să te ajut să-l omori pe rege!”

„Ssst”. Milis aruncă o privire fugară, hăituită, spre stăpânul dughenei, care aşeza mai multe cupe pe tejghea. Îşi coborî vocea până când Artanes fu nevoit să se aplece peste masă ca să-l audă. „Bineînţeles că n-am de gând să-l omor pe rege”.

„A zis şi *de ce* îl vrea mort pe Ahaşveroş?”

„A zis că Ahaşveroş refuză să meargă la război cu grecii. Că Persia-i umilită în ochii lumii. Că dacă Xerxes ar fi rege, el ar răzbuna înfrângerea de la Marathon”.

„Dacă Ahaşveroş ar fi fost comandantul nostru la Marathon, n-am fi pierdut”, spuse Artanes.

Riduri adânci brăzdau fruntea îngustă a lui Milis. „Nu cred că Tereş ştie că eu m-am transferat în gardă de la Nemuritori. Sau că am fost în Egipt cu Ahaşveroş. Mi-a ştiut numele de la locotenent, care m-a recomandat pe mine pentru că sunt loial şi supus”. Îşi învârti cupa cu vin, neatinsă, şi o parte din el se revărsă peste margine. „Şi ambiţios.

Mi-a făgăduit o locotenentă, Artanes. O mită frumuşică pentru un om ambiţios”.

Cele două gărzi băură din vinul roşu şi cald.

„Îţi dai seama că dacă nu facem noi treaba asta, comandantul va găsi pe altcineva care să o facă”, spuse Artanes.

Milis îşi frecă fruntea, ca şi când l-ar mai fi durut încă după berea din noaptea trecută. „Îmi place de Ahaşveroş. A venit în mijlocul nostru în timpul campaniei din Egipt. Mi-a şi vorbit într-un rând”.

„Trebuie să-l avertizăm”, spuse Artanes.

„Cum? Ce şanse avem eu sau tu să ne apropiem de Marele Rege?” „Câteodată suntem desemnaţi să călărim împreună cu el”.

„Da, şi vrei să ne croim drum direct până la el, sub privirile lui Tereş, şi să-i trântim vestea noastră?”

Artanes se încruntă. „Nu. Presupun că nu”.

Milis pocni o muscă ce bâzâia în jurul băltoacei de vin pe care o vărsase pe masă. „Dacă noi nu avem acces la rege, trebuie să vorbim cu cineva care are".

„Şi cine ar fi această persoană?" se interesă Artanes.

„Cred că Smerdis este alegerea cea mai bună. El este Mare Vizir. El va putea să-l avertizeze pe Ahaşveroş".

„Şi cum să ajungem la Smerdis?"

„Se întâlneşte joia cu personalul administrativ al palatului în curtea casei regale. îl putem vedea atunci".

„Încă un pahar de vin?" strigă stăpânul dughenei de la tejghea.

„Nu, mulţumim". Milis se ridică în picioare şi Artanes îl urnă încet.

„Îmi doresc să nu fi fost implicaţi în asta. Am o presimţire rea despre ce are să se întâmple".

„Mă duc singur la Smerdis, dacă asta-i ceea ce vrei". Faţa osoasă a lui Milis era hotărâtă.

„Nu. Vin cu tine". Artanes îşi îndreptă umerii. „Şi mie îmi place de Ahaşveroş", spuse.

Acum că se întorsese în Susa, Estera se trezi, deodată, foarte populară printre membrii familiei regale. La început, când începuseră să sosească cereri din partea lor de a o vedea, Estera consimţise din politeţe. Dar curând îşi dădu seama ce se petrecea. Numeroasele rude ale lui Ahaşveroş se gândeau că ea avea o oarecare putere asupra lui şi încercau să se folosească de influenţa ei pentru a obţine favoruri de la rege.

Estera fu dezgustată când realiză acest lucru şi îi porunci lui Hatac să refuze orice alte vizite. Erau ca nişte paraziţi, furnicarul acesta de rade zâmbitoare care trăiau din largheţea regelui şi nu făceau nimic pentru a o merita.

De asemenea, resimţea din plin dogoarea Susei şi, într-o clipă amiază, se hotărî să petreacă un ceas şi ceva în curtea cu trandafiri, care era locul cel mai răcoros din palat. Însă atunci când ea şi Hatac ajunseră în faţa uşilor închise ale curţii cu trandafiri, doi paji străjuiau intrarea. Estera le zâmbi băieţeilor şi spuse, „N-am ştiut că regele este în grădină".

Băieţii îi zâmbiră la rândul lor. Toţi pajii lui Ahaşveroş o iubeau pe Estera. „Este cu nobilul Sargon, doamna mea".

Sargon era unul dintre numeroşii fraţi ai regelui care încercaseră să o viziteze pe Estera. Ea ezită, auzi un glas ridicat, care nu era al lui Ahaşveroş, venind dinspre curte şi se hotărî să tragă, în schimb, un pui

de somn. Când se întoarseră în camera ei, Hatac spuse, „Vei avea nevoie de mine, doamna mea?”

„O vreme, nu, am de gând să dorm. Vrei să mergi la grajduri?”

„M-am gândit să exersez cu Shirez”.

„Eşti liber, Hatac. Luară este aici în caz că am nevoie de ceva”.

În clipa când uşa se închise în urma lui Hatac, Luară spuse amuzată, „De când a căpătat cicatricile acelea la vânătoarea de lei este alt om”.

„Ştiu”. Estera merse agale spre patul ei. „Mai mult de-atât, i-a fost otrăvit sângele şi aproape că a murit. Dar se pare că asta nu contează”. Se aşeză pe marginea patului. „Bărbaţii!”

Draperiile albe de mătase erau trase parţial peste ferestrele deschise, pentru a ţine afară soarele, astfel că în dormitor căldura era domoală. Luară spuse cu voce gâtuită, „Ştii, Hatac *este* bărbat, doamna mea. Nu l-au tăiat de tot când au făcut-o”.

Estera deveni instantaneu atentă. „Nu cred că înţeleg ce vrei să zici”.

Luară veni să îngenuncheze înaintea ei. „Vreau să zic că nu au luat tot”. Fata se uită plină de teamă în ochii Esterei. „Nu poate avea copii, dar este încă… capabil, doamna mea”.

„Capabil”, repetă Estera. Apoi, brusc, înţelese ce spunea Luară. „Vrei să zici că poate încă…”

„Da, doamna mea”.

„Te-ai…”

Luară îi susţinu, curajoasă, privirea. „O dată, doamna mea. Da”.

Esterei nici prin vis nu-i trecuse această posibilitate. Clipi, încercând să pătrundă înţelesul ei.

Ochii albaştri ai Luarei erau plini de teamă. „Eşti mânioasă pe noi?”

La aceasta, inima Esterei se umplu de milă. Îşi desfăcu mâinile şi o prinse pe Luară într-o îmbrăţişare strânsă. „Bineînţeles că nu sunt mânioasă. Cum te-ai putut gândi că v-aş pizmui oricăruia dintre voi dramul de fericire pe care l-aţi putea găsi în viaţa aceasta de prizonieri pe care o duceţi?”

„Nu este o viaţă de prizonieri”, spuse Luară, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. „Nu de când ne-ai luat în slujba ta. Nimeni nu se simte prizonier dacă poate fi cu cei pe care îi iubeşte”.

Fără a fi rugaţi, ochii Esterei se îndreptară spre coridor şi spre

uşa regelui, care se afla vizavi de a ei. „Asta aşa este".

„Doamna mea". Luară, încă în genunchi înaintea Esterei, îşi întoarse mâna în aşa fel încât o ţinea pe a Esterei între degetele-i robuste. „Nu s-a dus în harem. S-a dus în Ecbatana doar ca să vadă copiii şi n-a mai fost de când v-aţi întors în Susa. Am întrebat câteva fete care ar trebui să ştie şi iată ce mi-au spus ele. Ele spun că Mardene şi Ilis sunt furioase/4

Parcă ieşise din nou soarele după un lung şi cumplit răstimp de mohoreală şi ceaţă. Nu se dusese în harem. Îi fusese credincios. Zâmbi radios. „Îţi mulţumesc, Luară. Îţi mulţumesc că mi-ai spus".

„Dă-mi voie să te destind, doamna mea. Arăţi obosită; ar trebui să te odihneşti". Se aplecă să-i scoată Esterei papucii.

„Da, sunt obosită. Nu ştiu ce se petrece cu mine în ultima vreme. Căldura niciodată nu mă afecta în asemenea hal".

Luară ţinu ridicat cearşaful de mătase pentru ca Estera să se strecoare în pat. Spuse blând, „Poate că nu este doar căldura de vină, doamna mea".

Ochii Esterei îi întâlniră pe cei albaştri, înţelepţi, ai servitoarei sale. „Atunci ce te gândeşti că este?"

„Mă gândesc că poate eşti gravidă".

După ce Luară o părăsi, Estera se întinse pe spate şi contemplă mulţimea de nestemate colorate ascunse în lucrătura din zăbrele a baldachinului. Vorbele Luarei nu fuseseră o surpriză. Sângerarea Esterei era cu patru săptămâni în întârziere, iar ei nu îi întârzia niciodată.

Ar trebui să fiu atât de fericită, se gândi ea. *Primul meu copil. Ar trebui să explodez de nerăbdare să-i dau marea veste soţului meu, care ştiu că va fi foarte încântat să o audă*. Îşi duse braţul peste ochi, acoperind priveliştea pietrelor preţioase.

Dacă aş fi căsătorită cu Avraam, ar fi atât de diferit. Am fi amândoi entuziasmaţi; familiile noastre întregi ar fi pline de entuziasm. Am avea un copil, ca oricare alt cuplu care are un copil, şi ne-am întemeia o familie a noastră. Ar fi fost atât de simplu.

Dar nimic nu mai era simplu. Dacă era băiat, copilul ei avea să fie următorul Mare Rege al Persiei. Urzeala care o încolăcea s-ar face şi mai densă; prospectul evadării, mai imposibil.

Dacă Ahaşveroş ar afla că mama fiului său este evreică, şi nu o aristocrată persană, ce ar face? Ar îndepărta-o ca pe Vasti? Ar despărţi-

o pentru totdeauna de copilul ei?

Nu putea să se întâmple asta. Nu putea îngădui să se întâmple asta. Nu putea face, niciodată şi sub nicio formă, ceva care ar putea să-i smulgă copilul de lângă ea.

Ştia cam cum trebuia să se simtă o pasăre atunci când era prinsă în colivie. Nu conta în ce direcţia ar zbura, era prizonieră. Nu exista scăpare.

Unde era Tatăl ceresc acum? Veghea El? Chiar avea vreun plan pentru ea? Dacă avea, ea nu-l putea vedea. Tot ce putea vedea înaintea ei erau minciuni şi inimi frânte.

Camera era caldă, iar patul confortabil şi, în cele din urmă, aţipi. Ultimul gând înainte să adoarmă fu: *Dar pe Avraam nu l-am iubit niciodată aşa cum îl iubesc pe Ahaşveroş*.

Când îşi deschise ochii, regele se apropia de patul ei.

„Te simţi bine, Estera? Fata ta mi-a spus că tragi un pui de somn. Tu niciodată nu dormi ziua".

„Mă simt bine, domnul meu". Se trase în sus, ridicându-şi părul de pe gâtul fierbinte. „Eram doar obosită. Încă nu m-am acomodat cu căldura".

„Ţi-a plăcut în Ecbatana, nu-i aşa?"

„Foarte mult".

El se aşeză pe marginea patului. „Şi mie îmi place foarte mult acolo. Sunt mai puţini oameni şi mai puţine… complicaţii". Oftă. „Dar nu putem întoarce la nesfârşit spatele lumii. Din păcate".

Şi el arăta puţin obosit, se gândi ea. „Am vrut mai devreme să stau în curtea cu trandafiri, dar tu veniseşi acolo înaintea mea".

El spuse aprig, „Unul dintre prea mulţii fii ai tatălui meu a intrat iarăşi în bucluc şi eu trebuie să mă ocup de asta. Ca de obicei".

Avusese în glas o notă de profund dezgust atunci când rostise cuvintele „prea mulţii fii". Ea îi înţelegea perfect sentimentele. „Câţi fraţi ai de fapt, domnul meu?"

Ahaşveroş oftă exasperat. „Tatăl meu a avut doisprezece fii de la soţiile sale şi treizeci de la concubine. Toţi aceşti… «prinţi» au sânge regesc în vene şi se simt îndreptăţiţi la o poziţie de putere în imperiu. Nu se poate, însă, să fie toţi făcuţi satrapi şi guvernatori. Trebuie să mai fie şi locuri păstrate pentru alţi nobili persani, capabili. Aşa că cei care rămân în Susa îşi pierd vremea ciorovăindu-se şi cheltuind bani şi, în general, creând mai multe probleme decât merită".

Estera făcu un calcul rapid în minte. „Asta înseamnă patruzeci şi doi de fii!”

„Cu patruzeci prea mulţi”, spuse Ahaşveroş cu amărăciune.

Estera zise într-o doară, „Câţiva dintre ei au venit să mă vadă. Voiau să te influenţez”.

El se zgâi la ea, iar ochii cenuşii i se făcură, brusc, reci. „Nu mi-ai spus niciodată asta”.

Vocea lui avea o răceală distinctă. Estera se grăbi să adauge, „Imediat ce mi-am dat seama ce se petrecea, l-am pus pe Hatac să refuze orice alte vizite. Familia regală nu este treaba mea”.

El îi susţinu privirea încă o clipă, apoi ochii i se îmbunară şi zâmbi. „Bravo”. Lăsă să-i scape un oftat prelung, frustrat. „Cirus a avut o singură nevastă şi era plecat în campanii prea mult ca să mai aibă vreme de făcut o clică de trântori de viţă regală cu concubinele lui. Îmi doresc ca tatăl meu să-i fi urmat excelentul exemplu”.

Cuvintele Esterei se rostogoliră afară înainte să le mai poată opri. „De asta tu ai avut doar două concubine în toţi aceşti ani?”

El nu păru ofensat de întrebare. „Da. Cu cât regele are mai puţini copii nelegitimi, cu atât mai bine pentru ţară”.

Aruncă o privire pe fereastră ca pentru a judeca după lumină cât era ceasul, după care îşi zvârli din picioare cizmele din piele moale, se ridică şi începu să-şi scoată roba.

Estera spuse, „Este foarte cald. Am vrut să fac o baie înainte de cină”.

„Vei avea timp”, răspunse el netulburat.

Estera îl privi. Privi trupul tare, bărbătesc, care se ţea de sub gătelile de Mare Rege: umerii puternici, abdomenul plat şi şoldurile înguste, picioarele lungi şi musculoase de călăreţ. îl iubea atât de mult; dar chiar acum se simţea cătrănită şi puţin ostilă.

El se strecură sub cearşafuri lângă ea, dar ea se încordă.

El o simţi. „Este vreo problemă?”

Ea spuse, „Cred că deja ai prea mulţi copii nelegitimi, Ahaşveroş. Nu cred că ar trebui să mai ai şi alţii”.

El se ridică în capul oaselor. Se uită în jos spre ea. Odată cu hainele, îşi scosese şi fileul din aur, iar părul desfăcut i se revărsa peste frunte. Şi-l dădu peste cap. Ochii li se întâlniră şi se priviră.

„Estera”. Faţa i se lumină de un zâmbet: cald, intim, fericit. „Eşti geloasă!”

„Mi-ar plăcea să le iau pe femeile acelea două şi să le arunc peste zidul de sud”, răspunse ea îndârjită.

El se trânti pe spate lângă ea şi râse. Fu rândul ei să se ridice ca să-l poată privi de sus. „Nu-i amuzant”.

Era îmbujorat. „Eu cred că-i minunat”. Se întinse spre ea şi îi luă faţa în mâini. „Cred că ai dreptate, iubirea mea”, spuse. „Cred că, de acum încolo, mă voi strădui să fac copii legitimi”.

Iubirea mea. Îi spusese *iubirea mea*. În timp ce părul ei se învălmăşea în jurul lor, Estera se gândi ca prin ceaţă că probabil nu era momentul să-i spună că era foarte posibil să fi reuşit deja.

Capitolul şaptesprezece

Mai târziu în acea după-amiază de joi, Haman stătea în picioare lângă fereastra din antreul ce dădea în curtea regelui, uitându-se afară la portocalii ce alcătuiau un paravan de intimitate între aripa ce adăpostea apartamentele regale şi platforma de sud. Ahaşveroş întârziase la întâlnirea cu el, dar servitorii îi spuseseră că regele era cu regina şi nu putea fi deranjat.

Haman muta dintr-o mână în cealaltă sulul de pergament pe care îl avea cu el şi se zgâia orbeşte la copaci. Lumina zilei se micşora şi în curând avea să fie timpul pentru cină.

Ahaşveroş se dusese în apartamentul său de mai bine de un ceas şi încă nu ieşise. I se spusese că era cu regina. Trebuia să fie cu Haman.

Într-un târziu, se auziră voci pe coridorul dinspre apartamentul regelui.

A ieşit de la ea, *în sfârşit*, se gândi Haman cu amărăciune. *Poate că acum va avea timp pentru mine*.

Se îndepărtă de fereastră şi se postă sub discul de aur, simbolul lui Ahuramazda, ce atârna pe peretele opus intrării boltite dinspre coridor. Pe disc, în basorelief, era o sferă înaripată din care se ţeau capul şi umerii zeului. Simbolul acesta, în special, apărea în toate camerele private ale regelui. El însemna că Ahuramazda, care domnea în cer, veghea peste şi îl proteja pe rege, care era viceregele său pe pământ.

În sfârşit, cu mult peste ora de întâlnire stabilită, regele intră în salon.

„Haman”, rosti el cu plăcere, „îmi pare rău că am fost reţinut”.

Ca de obicei, Ahaşveroş era ferchezuit în mod imaculat. Părul, încă umed de la baie, îi era perfect ordonat. Faldurile robei cădeau cu o

precizie matematică. Dar ochii ageri ai lui Haman ar fi văzut din privirea lui uşor vlăguită ce se petrecuse mai devreme, chiar dacă nu ar fi fost înştiinţaţi.

Încă de când ochii îi căzuseră pentru prima oară asupra lui Ahaşveroş, gelozia îi devenise demonul lui intim. În Babilon, nutrise o gelozie înverşunată faţă de micul cerc ermetic al prietenilor din copilărie ai regelui. Invidiase amarnic naturaleţea cu care ei se raportau la el, frumoasa naturaleţe a prietenilor vechi care se cunosc dintotdeauna. Dar, cu timpul, ajunsese să vadă că vechii prieteni ai lui Ahaşveroş nu străpunseseră niciodată carapacea de reticenţă ce se interpunea între rege şi restul lumii. Cu toată camaraderia lor neîndoielnică, cu toată evidenta dragoste pe care i-o purtau lui Ahaşveroş, profunzimile sale lăuntrice le rămâneau inaccesibile. Această percepţie întreţinea dorinţa arzătoare a lui Haman de a fi persoana care a reuşit să se apropie cu adevărat de rege.

Niciodată până atunci nu fusese gelos pe o femeie. Niciodată până atunci nu-l pizmuise pe Ahaşveroş pentru plăcerea lui sexuală. Dar niciodată până atunci nu-l mai văzuse pe Ahaşveroş atât de fermecat. Haman începea să suspecteze că Estera s-ar putea dovedi un rival mai puternic decât se gândise el că putea fi vreodată o femeie.

Se duse acum să sărute obrazul regelui în semn de salut. Se dădu câţiva paşi înapoi şi spuse, „Te-am aşteptat mai bine de o oră, domnul meu". Îşi auzi tonul certăreţ şi tresări.

Ahaşveroş auzi şi el tonul acela şi ridică din sprâncene. Nu făcu, însă, decât să repete, „îmi pare rău".

Haman îşi forţă un zâmbet. „Îmi cer iertare dacă am părut ţâfnos, domnul meu. Doar că doresc fierbinte să-ţi vorbesc despre această verificare pe care am făcut-o la trezorerie".

Ahaşveroş spuse, „Nu am timp de ea acum, prietene. Vom parcurge verificarea ta într-o altă zi".

„Sigur că da, domnul meu". Vocea lui Haman era inexpresivă. Îşi îndesă degetele în curea, după care le scoase din nou.

Ahaşveroş spuse, „Am, însă, veşti bune pentru tine. A sosit mai devreme în Susa un mesager din partea satrapului Palestinei. El scrie că *este*, într-adevăr, un aşa-zis profet care încearcă să incite iudeii la arme împotriva edomiţilor în sudul ludeei. Ai avut dreptate în această privinţă. Însă profetul acesta n-a fost în stare să răscoale oamenii. Satrapul scrie că nu există niciun semn că iudeii ar pregăti vreo armată.

Oamenii din Ierusalim îşi văd de treabă, ca de obicei. Aşadar, vezi tu, prietene, nu ai de ce să te alarmezi. Poporul tău este în siguranţă".

Haman îşi coborî privirea pentru a-şi ascunde crunta dezamăgire. Fusese atât de sigur că satrapul avea să găsească dovezi în sprijinul unei răscoale a iudeilor! spuse cu o voie bună forţată, „Este, într-adevăr, o veste excelentă, domnul meu".

„M-am gândit eu că aşa vei zice". Ahaşveroş zâmbea. „Este o veste bună şi pentru mine. Vreau cu tot dinadinsul să nu fiu nevoit să trimit trape persane să stingă o dispută legată de graniţe în Palestina".

„Înţeleg, domnul meu".

Ahaşveroş spuse, în stilul său tacticos, „l-am invitat pe ofiţerii din garda imperială la cină astă-seară".

Haman prinse uşoara aluzie. „Atunci eu te las, domnul meu. Poate am putea trece peste verificarea aceasta mâine?"

Ahaşveroş clătină din cap. „Mâine, nu. Dar mai spre sfârşitul săptămânii, sigur că da".

Când ajunse la uşă, Haman se întoarse să facă o plecăciune de curtoazie. Ahaşveroş stătea în picioare lângă fereastra deschisă, iar strălucirea soarelui la asfinţit îi încadra părul auriu aidoma unei aure. Haman făcu o plecăciune ţeapănă şi plecă.

Era aproape ora cinei, joi seara, când Milis şi Artanes se întâlniră într-un colţ retras din curtea barăcilor. Nu era nimeni prin preajmă, dar, chiar şi aşa, îşi menţineau vocile la un murmur şoptit.

Milis îi spuse prietenului său, „l-am spus lui Smerdis despre complot azi-dimineaţă şi pare că nu se întâmplă nimic. Eu cred că Smerdis nu l-a avertizat pe rege".

„Şi eu cred la fel". Faţa lui Artanes era albă şi chinuită. „Şi dacă el *nu* are de gând să spună ceva? Dacă şi el e implicat în complot?"

Aceasta era cea mai mare frică a lui Milis. Dacă Smerdis i-ar fi spus regelui, Tereş ar fi fost arestat până acum.

Trei gărzi traversară în depărtare curtea barăcilor, vorbind şi râzând. Milis putea simţi sudoarea care i se revărsa în jos, pe piept. Spuse, „Dacă cei doi sunt amândoi implicaţi, vieţile noastre nu valorează nici cât un ban de aur".

Artanes privi sălbatic înjur. Curtea era aproape pustie, majoritatea gărzilor fiind plecate la masă. Spuse gâfâind, „Singura cale de a ne salva vieţile acum este să-l avertizăm noi înşine pe rege".

„Dar cum?" Milis închise ochii o clipă, încercând să se gândească.

„Cum putem *noi* ajunge la Ahaşveroş?”

„Trebuie să fie *cineva* care să ne poată ajuta!”

Se lăsă tăcere. Lui Milis îi trecu în viteză prin minte o amintire vagă.

„Te-ai gândit la cineva?” Glasul lui Artanes suna disperat.

„Posibil. Unul dintre bărbaţii care au venit în curtea casei regale azi-dimineaţă în timp ce ne aşteptam rândul în audienţă la Marele Vizir? L-am recunoscut pentru că eu eram de gardă în curtea haremului în ziua când a adus o candidată la mâna regelui”.

„Şi?”

„Candidata era Estera! Poate că omul acesta va putea ajunge la regină în numele nostru”.

„Cine era?”

„Numele lui este Mardoheu şi lucrează la trezorerie”.

„Să mergem la palat să vedem dacă îl putem prinde înainte să plece acasă”.

Milis încuviinţă din cap şi cele două gărzi începură să alerge.

Mardoheu era deja în curtea principală, lângă statuia lui Darius, când Milis şi Artanes l-au acostat. Cei trei se înghesuiră în umbra statuii şi, în timp ce o mulţime de oameni se grăbeau să plece de la slujbă spre casele lor din oraş, Milis îi povesti lui Mardoheu despre complotul împotriva lui Ahaşveroş şi despre nereuşita lor cu Smerdis.

Când sfârşi, Mardoheu spuse îndârjit, „Veniţi cu mine. Vom merge la regină”.

Cei trei bărbaţi îşi croiră drum în contra curentului înspre curtea din spatele palatului. Intrară prin curtea de serviciu, trecură pe sub uriaşul mozaic din ceramică emailată al Nemuritorilor şi prin oficiile trezoreriei şi ajunseră în curtea casei regale, unde gărzile avuseseră acea audienţă neizbândită cu Smerdis, în dimineaţa aceea. Din curtea casei regale, Mardoheu o coti spre nord, trecând printr-un şir de camere de lucru şi vestibule până când dădură peste un portic unde doi eunuci înalţi, cu robe albastre, făceau de gardă în faţa imensei uşi duble ce separa apartamentele private ale regelui de încăperile publice ale palatului.

„Găseşte-l pe Hatac şi spune-i că Mardoheu trebuie să vorbească numaidecât cu el”, i se adresă Mardoheu unuia dintre eunuci. „Este o chestiune de maximă urgenţă”.

Cele două santinele se uitară la Mardoheu cu feţe impasibile şi

nu-i răspunseră.

Vocea lui Mardoheu se ascuţi. „M-aţi auzit? Dacă vă este dragă cât de cât viaţa, unul dintre voi vă pleca într-o clipită să mi-l aducă pe Hatac".

După încă un moment de încordare, un eunuc se întoarse, dădu de perete una dintre uşile acelea masive şi dispăru pe ea.

Cele două gărzi şi Mardoheu aşteptară într-o tăcere tensionată, sub ochii eunucului rămas, până când se întoarse cel dintâi. Era urmat de Hatac.

„Îţi mulţumesc, Doamne", îl auzi Milis pe iudeu rostind dintr-o suflare.

Tânărul cu faţa netedă îşi mută privirea de la gărzi la Mardoheu. Expresia de pe chipul lui era imposibil de descifrat. „Ai trimis după mine, stăpâne?"

Mardoheu spuse, „Hatac, trebuie să o văd pe Estera".

„*Regina* se odihneşte acum. Aş putea să îţi stabilesc o audienţă?" Milis realiză că Hatac fusese ofensat de familiaritatea lui Mardoheu şi speră că evreul nu făcuse o greşeală fatală.

Mardoheu spuse, „Trebuie să o văd numaidecât. Este vorba despre rege şi este o chestiune de viaţă şi de moarte".

„O chestiune de viaţă şi de moarte?"

„După cum am spus. Nu poate aştepta, Hatac, crede-mă".

Hatac mai serată o dată faţa lui Mardoheu. „Prea bine. Dacă vei aştepta aici, stăpâne, îi voi cere reginei să te vadă".

Aşteptarea dură doar cincisprezece minute, dar lui Milis îi păru o veşnicie. În sfârşit, reapăru Hatac cu veşti bune. „Regina te va primi, Mardoheu. Gărzile acestea trebuie să aştepte aici".

Mardoheu se uită la Milis şi spuse, „îi voi explica problema reginei şi apoi vom trimite după voi".

Hatac şi Mardoheu dispărură pe uşă, iar Milis şi Artanes rămaseră să aştepte în portic cu cei doi eunuci impasibili. Milis se gândi la toate ceasurile pe care le petrecuse stând şi aşteptând când era de gardă. Niciunul dintre ceasurile acelea lungi nu se scurseseră atât de greu cum se scurgeau acum minutele. Se zgâia prin spaţiul deschis dintre coloanele de lemn ale porticului la cuprinsul *apanadei*, care se întindea dincolo de ele. Începu să numere coloanele din *apanada*.

Timpul trecea greu.

În sfârşit, uşa se deschise din nou şi reapăru Hatac. Spuse scurt,

„Veniţi cu mine”.

Milis şi Artanes păşiră în urma spatelui lung, elegant, al lui Hatac, prin masiva uşa dublă într-o anticameră şi apoi în ceea ce era, mai mult ca sigur, sufrageria privată a regelui. Dinspre această cameră se deschidea curtea largă, cu coloane, care constituia aleea privată a familiei regale.

Milis aruncă discret priviri curioase în jur, urmând înaintarea silenţioasă a lui Hatac prin curtea pustie. În nopţile în care făceau de gardă la uşa regelui, gărzile intrau în aripa dormitorului direct dinspre curtea cu trandafiri. Până atunci, Milis nu mai văzuse niciodată partea aceasta de palat.

Urcară câteva trepte înguste şi îşi dădu seama că ajunseseră în coridorul din aripa dormitorului. Când Hatac deschise uşa din stânga, şi nu pe cea din dreapta, Milis realiză că intrau în apartamentul reginei.

Prima persoană pe care o văzu Milis când păşi înăuntru fu regele.

„Domnul meu”. Se prăbuşi ca o piatră şi îl simţi şi pe Artanes prăbuşindu-se lângă el.

„Vă puteţi ridica”, spuse Ahaşveroş.

Ei reveniră în picioare.

„Care dintre voi este Milis?” întrebă regele.

„Eu sunt, domnul meu”. Milis făcu o jumătate de pas înainte. Cu colţul ochiului sesiză că Mardoheu şi o femeie fără văl şedeau pe unul dintre divane. *Regina*, se gândi.

Regele spuse, „Povesteşte-mi ce ţi-a spus Tereş”.

Milis trase aer adânc în piept pentru a se linişti şi se apucă să-i relateze întreaga conversaţie.

„Acum, spune-mi exact ce i-ai spus tu lui Smerdis azi-dimineaţă”.

Din nou, Milis răspunse.

Se făcu linişte.

Milis sesiză că regina făcu o mişcare, pe care însă şi-o stăpâni rapid. Ochii ei priveau ţintă la soţul ei.

„Aşa, deci”, spuse Ahaşveroş. Glasul îi era calm, faţa, liniştită, dar ochii îi erau ca două fărâme gemene de gheaţă.

Mardoheu luă încet cuvântul. „Smerdis te-ar fi avertizat dacă nu avea nimic de-a face cu acest complot, domnul meu”.

„Da, m-ar fi avertizat”, fu de acord Ahaşveroş.

„Au vrut să te înăbuşe în somn”, îngăimă regina, îngrozită.

Regele se hotărî. „Hatac, adu-mi-l pe Cocs”.

Eunucul ieşi din nou, iar cei cinci rămaşi în cameră aşteptară în tăcere. Regele se duse la fereastră şi rămase dus pe gânduri uitându-se afară, cu spatele la toţi ceilalţi. Mardoheu şedea pe divanul cu perne albastre şi se zgâia la vârfurile papucilor care se iţeau de sub roba lui curată, dar uzată.

Milis se uită pe furiş la regină şi văzu că aceasta se uita la spatele soţului ei. Liniştea regelui îi dădea fiori.

Mardoheu spuse, „Ţi-am spus, Estera, că Milis a venit la mine pentru că el a fost unul dintre cei de gardă în curtea haremului în ziua când eu şi cu tine am venit prima dată aici?"

Ea îşi desprinse privirea de la soţul ei şi se întoarse să se uite la Milis. Acesta îndrăzni să-i întoarcă privirea şi o găsi zâmbindu-i. Nu se putu abţine să nu-i zâmbească şi el. „A fost o mişcare deşteaptă, Milis, să-ţi aminteşti de Mardoheu. Ai procedat bine".

„Mul… Mulţumesc, doamna mea", spuse el.

Privi apoi cum ochii reginei se întoarseră spre rege, care nu se clintise.

Aşteptară în tăcere. În sfârşit, uşa se deschise şi pe ea intră tânărul nobil lat în umeri pe care Milis îl ştia că fiind unul dintre prietenii cei mai apropiaţi ai regelui. Ahaşveroş se întoarse cu faţa spre Cocs şi îi relată pe scurt, cu glas rece şi stăpânit, complotul.

„Vreau să iei o escortă formată din gărzi şi să mi-l aduci pe Tereş", sfârşi el.

Faţa lui Cocs era roşie de mânie. „Da, domnul meu".

Cocs plecă şi încăperea se cufundă din nou în tăcere. Pentru prima oară de când intrase acolo, Milis îl văzu pe Ahaşveroş privind spre soţia lui.

„Este prea mult pentru tine, Estera? Vrei să te retragi?"

Ea clătină din cap vehement. „Nu. Vreau să rămân".

„În regulă". Şi îşi reluă zgâitul pe fereastră.

Ea spuse, „Gărzile acestea sigur sunt flămânde, domnul meu. A trecut de mult vremea cinei. Poate că Hatac ar putea să le ducă în sufragerie şi să le dea ceva de mâncare".

Ahaşveroş consimţi.

Milis se simţi uşurat să-l urmeze pe eunuc afară din camera reginei. Nu dorea câtuşi de puţin să fie de faţă când Ahaşveroş îl confrunta pe comandantul lor.

Ar fi pututfi ucis. Acelaşi gând se repeta din nou şi din nou, la

nesfârşit, în mintea Esterei.

Ar fi putut fi ucis. Dacă Tereş ar fi abordat pe altcineva… dacă Milis nu s-ar fi gândit să vină la Mardoheu…

Se cutremură. Frigul pe care îl simţea nu avea nimic de-a face cu temperatura din cameră.

Dar de ce? De ce l-ar vrea Tereş mort?

Abia când Ahaşveroş şi Mardoheu se întoarseră amândoi spre ea, îşi dădu seama că gândise cu voce tare.

„Vom afla destul de curând". Furia glacială a lui Ahaşveroş era mai terifiantă decât ar fi fost mânia în clocot.

Mardoheu spuse, „Este vreo şansă ca aceste gărzi să fi minţit? Poate că au văzut în complotul acesta o cale de a obţine favoruri personale".

„Vom şti când îl voi întreba pe Tereş".

Privi înapoi pe fereastră.

Estera ar fi vrut să meargă la Ahaşveroş, să-şi încolăcească braţele în jurul lui, să-l mângâie cu dragostea ei. Dar ştia că nu trebuia să facă asta, chiar şi singuri de-ar fi fost. Ea nu-l putea mângâia. Conducătorul propriei gărzi tocmai încercase să-l omoare. Nimic din ce ar fi putut spune sau face ea n-ar schimba acest lucru.

Când uşa se deschise, în sfârşit, toate capetele se întoarseră într-acolo, dar Cocs intră singur.

„Unde este Tereş?" întrebă Ahaşveroş.

Cocs răspunse sumbru, „Domnul meu, când m-a văzut venind cu garda, s-a sinucis".

Capitolul Optsprezece

Estera, Ahaşveroş şi Mardoheu aşteptară din nou până când Cocs se duse să-l aducă pe Smerdis. Ahaşveroş o mai întrebă o dată pe Estera dacă voia să meargă la culcare, dar ea refuză. Nu voia să-l scape din ochi. Mardoheu o îndemnă şi el să se retragă, dar Ahaşveroş o privi în faţă şi îi spuse, „Dacă doreşti să rămâi, rămâi. Dar poţi pleca oricând".

„Îţi mulţumesc, domnul meu", şopti ea.

Cocs avu mai mult noroc cu Smerdis. Marele Vizir era leoarcă de sudoare şi plin de scuze când intră în cameră să dea ochii cu regele. El jură că nu avea nimic de-a face cu planul lui Tereş. Când regele îi chemă pe Milis şi pe Artanes să-l confrunte, el recunoscu că gărzile îi spuseseră despre complot, dar se apără spunând că nu îi crezuse.

Ahaşveroş porunci ca Smerdis să fie arestat.

„Vei avea şansa să te dezvinovăţeşti înaintea unui judecător”, spuse regele, iar Cocs scoase din încăpere un Mare Vizir plin de proteste, pietrificat.

Când uşa se închise în urma celor doi, Estera se simţi cuprinsă de o sfârşeală copleşitoare. Se gândi că dacă se ridica în picioare, era foarte posibil să leşine, aşa că rămase pe loc, iar Mardoheu spuse, „Este vinovat, domnul meu. I se citea pe faţă”.

„Sigur că este vinovat”. Chipul lui Ahaşveroş era o mască inexpresivă. „Mă întreb doar cine altcineva de la curte ar mai putea fi implicat în complotul acesta sordid”.

Alţii? *El crede că ar mai putea fi şi alţii*?

Estera îşi ţinu respiraţia în mod audibil. Când Ahaşveroş se întoarse spre ea, îl privi cu groază. „Crezi că mai sunt şi alţii, domnul meu?”

În glasul lui, se strecură o notă mai blândă. „Nimeni altcineva nu va încerca să mă omoare, Estera. Mulţumită unei gărzi loiale, complotul a fost descoperit la timp”.

„De data aceasta, da. Data viitoare s-ar putea să nu mai fi atât de norocos”.

„Am de gând să-l fac pe Cocs noul comandant al gărzii imperiale, aşa că nu este vreo şansă ca episodul acesta să se repete”. Se duse până la divan şi îşi întinse mâna spre ea. „Eşti epuizată. Este timpul să mergi la culcare”.

Estera îl lăsă să o ridice în picioare. „Nu cred că am să mai dorm vreodată”.

„Nonsens”. El îi puse un braţ pe după umeri. „Ai trecut printr-un moment dificil astă-seară, atât. Odată ajunsă în pat, ai să dormi bine”.

„Nu mă simt în siguranţă, Ahaşveroş”. Îşi ridică ochii spre el. „Nu cred că am să mă mai simt vreodată în siguranţă”.

„Voi porunci ca Milis şi Artanes să stea de pază în faţa uşii tale toată noaptea”, îi făgădui regele.

„Nu pentru mine mi-e teamă”.

Ahaşveroş începu să o conducă spre uşă. „Atunci mă voi alătura şi eu ţie, iar Milis şi Artanes ne pot păzi pe amândoi”.

„De acord”. La uşă, ea îşi ascunse faţa în umărul lui şi îi simţi parfumul. Braţul lui îşi înteţi strânsoarea; o sărută pe creştet. Apoi, deschise uşa şi spuse, „Hatac, condu-o pe regină în dormitul ei şi pune-i pe Milis şi pe Artanes de pază în faţa uşii”.

Hatac apucă braţul Esterei, iar Ahaşveroş se trase înapoi. Ea întoarse capul şi zâmbi nesigur înspre unchiul ei. „Noapte bună, Mardoheu. Şi îţi mulţumesc".

Mardoheu înţelese că era timpul să plece şi el. Estera nu era singura obosită; şi el era frânt.

Spuse, „Nu este un secret faptul că Tereş voia să porneşti la război cu Grecia, domnul meu".

„Ştiu". Ahaşveroş se duse la divan şi se aşeză, făcându-i semn lui Mardoheu să i se alăture. „Nu este un secret nici că era prieten cu unchiul meu, Mardonius".

„Crezi că Mardonius a fost implicat în complotul acesta?"

„Nu ştiu, iar din moment ce Tereş s-a sinucis, probabil că n-am să ştiu niciodată. Nu contează. Ştiu că trebuie să fiu cu ochii pe Mardonius. Tereş a fost periculos doar pentru că n-am ştiut de el".

„Urât lucru este trădarea, domnul meu", rosti Mardoheu sobru.

„Adevărat. Dar loialitatea este de aur şi sunt norocos să am în slujba mea mulţi oameni buni şi loiali". Pentru prima oară în seara aceea, Ahaşveroş zâmbi. „Îţi mulţumesc, Mardoheu, pentru că ai acţionat atât de prompt. Probabil că mi-ai salvat viaţa".

Era prima oară când Mardoheu simţea puterea extraordinarului farmec al împăratului. Erai gata să-ţi dai şi viaţa pentru Ahaşveroş când îţi zâmbea în felul acela.

Mardoheu răspunse ţâfnos, „Sunt fericit că te-am putut sluji, domnul meu".

„Acum îţi sunt îndatorat de două ori".

„De *două* ori, domnul meu?"

„Mi-ai adus-o pe Estera".

Mardoheu îşi plecă capul în semn de recunoaştere. Se gândi la felul în care se îmblânzise vocea regelui când vorbise cu soţia sa. Se gândi la sărutul pe care Ahaşveroş i-l dăduse Esterei pe creştet. Părea, până la urmă, că regelui îi păsa într-adevăr de ea. Mardoheu nu era sigur de sentimente lui legat de acest lucru.

De când îi spusese prima dată regelui despre complotul împotriva vieţii sale, Mardoheu avusese câteva ceasuri să descopere că era ceva mai mult în bărbatul acesta decât faţa aceea perfectă. Se făcuse livid, dar se comportase inteligent şi stăpânit. Nu ordonase execuţia sumară a lui Smerdis, aşa cum ar fi fost întru totul îndreptăţit să facă, potrivit legii persane. *Este un om bun*, îi spusese Estera. Se pare că era.

Dar nu era evreu.

Haman nu auzi despre atentatul la viaţa regelui decât a doua zi, când avea loc Festivalul lui Mithra. Judecătorii nu desfăşurau audieri cu ocazia sărbătorii aceleia, aşa că Smerdis fu ţinut în arest la domiciliu în timp ce restul curţii îşi continua celebrarea obişnuită.

Ahuramazda era zeul suprem al persanilor şi, sub Darius, fusese venerat aproape în exclusivitate. Ahaşveroş, însă, niciodată nu-l neglijase pe Mithra, zeul antic al cailor, pe care poporul lui îl venerase cu mult înainte să fi auzit de Ahuramazda, zeul cerului. Ahaşveroş ţinuse Festivalul lui Mithra în fiecare toamnă, an de an, pe când domnise în Babilon, astfel că Haman mai văzuse ceremonia înainte, dar acum era prima oară când ea se ţinea în Susa.

Prin tradiţie, festivalul avea două părţi. Mai întâi, cavaleria imperială punea în scenă o splendidă paradă înaintea regelui. Ahaşveroş o trecea în revistă din aripa de sud a palatului, aşezat fiind pe tronul său cu labe de leu aurite, la umbra unui baldachin brodat cu fir de aur. Lumina soarelui tomnatec se revărsa orbitoare, răsfrângându-se pe coifurile de bronz şi pe tecile săbiilor călăreţilor. Uniformele sclipitoare ale cailor aveau petice întunecate de sudoare în timp ce mergeau la trap în formaţie desăvârşită, fiecare regiment la comanda căpitanului său.

După ce trecu şi ultimul magnific călăreţ în haine roşii, avu loc cea de-a doua parte a festivalului: prezentarea cailor, în care şapte mânji de un an îi erau oferiţi regelui de către membrii tribului armenian în contul tributului oferit de ţara lor.

Armenienii, care străbătuseră o mie patru sute de mile [cca. 2.250 kilometri – n.tr.] din drumul împărătesc în patruzeci de zile, defilau în lungul şi în latul ciulii, fiecare ţinând câte un cal de căpăstru. Oamenii tribului păşeau semeţ, deloc intimidaţi nici de mulţimea de spectatori ce umplea curtea de sud, nici de prospectul de a-l întâlni pe Marele Rege.

Haman stătea în spatele tronului, în dreapta – o poziţie de onoare, demnă de titlul său de purtător al arcului regelui. Lângă el, în partea stângă a tronului, stătea Cocs, purtătorul lăncii regelui. Aliniat în spatele lui Haman şi al lui Cocs, era un contingent din garda imperială, fără comandantul lor.

Ochii lui Haman priveau ţintă spectacolul din faţa lui, dar mintea îi era în altă parte. *De ce n-au venit la mine gărzile acelea*? se gândi el,

privind cum primul armenian se urcă pe platformă şi se prosterne înaintea regelui. Mânzul pe care îl aducea el rămase în curte cu un paj, care îl ţinea de căpăstrul de aur.

Ahaşveroş îi spuse ceva omului, care se ridică în picioare şi se uită, cu un amestec de recunoştinţă şi mirare, la suveranul lui.

Este atât de perfect ca rege, se gândi Haman. *Până şi oamenii aceştia primitivi îl venerează*.

La o distanţă de câţiva metri, Cocs îşi muta greutatea corpului de pe un picior pe altul. Haman îi aruncă o privire rapidă. Era măcinat de gelozie pentru că Ahaşveroş apelase la Cocs, şi nu la el.

Cocs este soldat, îşi spuse Haman. *Din acest motiv a trimis Ahaşveroş după el*.

Dar îl durea. îl durea că cel care îl văzuse pe Ahaşveroş în această criză fusese Cocs. Haman era de părere că regele ar fi trebuit să trimită şi după el. Nu îi era de ajutor nici că cel care îl pusese în gardă pe Ahaşveroş fusese iudeul de la trezorerie. Regina fusese şi ea acolo, însă nu şi Haman.

Aural din coroana lui Ahaşveroş sclipi când se aplecă să îi spună ceva celui de-al doilea armenian care îngenunchease înaintea lui.

Stau lângă el la festival deseară, îşi spuse Haman. *Se va îmbăta cu haoma sacră a lui Mithra şi va râde la glumele mele şi îmi va spune poveşti amuzante – şi va fi iarăşi ca înainte*.

Ca înainte de a se căsători Ahaşveroş cu fata aceea.

Festivalul lui Mithra se ţinea în principala încăpere publică a palatului, curtea de serviciu. Regele şi distinşii săi oaspeţi cinau în salon, iar restul invitărilor stăteau la mesele aşezate în curtea mare, plină de coloane.

Haman nu-şi păstră prea multă vreme locul de lângă Ahaşveroş la festivalul din seara aceea. Regele fusese foarte încântat de caii armenieni, care erau mai mici şi mai rafinaţi decât niseenii înalţi de şaptesprezece palme, crescuţi de persani. Era pasionat de cum avea să experimenteze cu ei încrucişându-i cu rasa lui de cai pentru a vedea dacă putea adăuga rafinament şi viteză la mărimea niseană, iar Xerxes luă curând locul lui Haman ca să poată discuta acest vital subiect cu fratele său. Privindu-i, Haman se gândi cu uimire că nimeni nu şi-ar da vreodată seama, după purtarea regelui, că tocmai scăpase, ca prin urechile acului de la moarte.

Festivalul nu decurgea cum plănuise Haman. Pe tot parcursul

cinei, care lui Haman îi păru interminabilă, fu forţat să-i asculte pe cei doi fraţi discutând cu o precizie clinică diversele puncte genetice ale fiecărui armăsar şi ale fiecărei iepe din herghelia imperială. Era prima dată când Haman îl vedea pe Xerxes simţindu-se liber în compania fratelui său.

Abia când se termină mâncarea şi fu servită băutura tare a lui Mithra, făcută din lapte fermentat de iapă, îi trecu prin minte că era posibil ca Ahaşveroş să-l testeze pe Xerxes să vadă dacă fusese implicat în complotul de asasinare. Haman privi chipul absorbit, detaşat, al lui Xerxes şi îşi dădu seama că acesta este nevinovat. Unii oameni puteau fi capabili de o atare disimulare, nu însă şi Xerxes.

Absenţa lui Smerdis şi a lui Tereş generase o mulţime de comentarii incomode la debutul festivalului, dar evidenta voioşie a regelui schimbase curând toate acestea. Pe măsură ce se scurgea noaptea şi laptele de iapă făcea ocolul sălii, râsetele se făcură mai zgomotoase şi glasurile mai nedesluşite. Era o obligaţie morală să te îmbeţi la Festivalul lui Mithra, iar Haman măsura cu privirea mulţimea de oaspeţi îngrămădiţi în curtea de serviciu şi se gândea acru că fiecare persan de acolo făcea, în mod cert, tot ce-i stătea în putinţă pentru a se conforma tradiţiei.

Simţi o atingere pe braţ, întoarse capul şi îl văzu pe Ahaşveroş întinzându-se peste fratele său. Acesta îi spuse, „Vino şi şezi lângă mine. Xerxes, schimbă locurile cu Haman pentru o vreme”.

La început, Xerxes păru enervat, apoi scutură din umeri şi se ridică. Se împletici şi era cât pe-aci să cadă în genunchi, dacă nu l-ar fi prins Haman de braţ.

„Mă descurc”, anunţă Xerxes trufaş şi se prăbuşi pe scaunul pe care Haman îl trase pentru el. Îşi lăsă capul pe masă şi adormi pe loc.

Ahaşveroş râse. „Xerxes nu face faţă haomei”.

Haman spuse ţeapăn, „Se pare că a consumat o cantitate însemnată, domnul meu”. Privi la scena de beţie dinaintea lui. „Ca toţi ceilalţi din încăperea aceasta, de altfel”.

Ahaşveroş se lăsă pe speteaza jilţului lui de aur. „A picat bine Festivalul lui Mithra. Aveam nevoie să mă îmbăt astă-seară”.

„Într-adevăr, domnul meu”, răspunse Haman, fără să se sinchisească să-şi ascundă dezaprobarea. „Este şi aceasta o cale de a trata urâtul”.

Ahaşveroş păru amuzat. „Nu eşti de acord, nu-i aşa? Palestinienii

nu se îmbată niciodată, Haman?"

„Câteodată, domnul meu".

„Dar nu tu. Eu cred că tu eşti treaz şi pe verticală în orice ceas din zi şi din noapte şi în orice circumstanţe. Aşa este?"

Haman răspunse cu demnitate, „Ştiu că *asta* aşa este, domnul meu. Noi suntem întotdeauna loiali prietenilor noştri".

Regele se întinse şi îşi puse o mână pe braţul lui Haman. Haman îşi ţinu respiraţia.

„Ştiu că tu eşti loial, Haman. Şi de aceea, tu vei fi noul meu Mare Vizir".

Lui Haman, îi luă ceva vreme până pricepu. După care, rămase cu gura căscată.

Ahaşveroş îi văzu uluiala. îl bătu uşor pe braţ, apoi îşi întoarse mâna la cupă. „Am făcut o greşeală când i-am lăsat pe oamenii tatălui meu în funcţiile importante de la curte. Îi înlocuiesc cu oameni care îmi sunt loiali mie".

„Nu ştiu ce să zic, domnul meu". Era adevărat. Haman era şocat.

Ahaşveroş zâmbi şi îi înmână noului său Mare Vizir o cupă de haoma. „Bea în cinstea noii tale onori". Era un ordin.

Haman se luptă cu dezgustul şi luă o înghiţitură din lichidul scârbos. Nu se putu abţine să nu se cutremure.

Ahaşveroş râse, iar când Haman îşi termină, în sfârşit, cupa, regele îi mai înmână una, apoi încă una. Când veni timpul să se ducă, în cele din urmă, la culcare, Haman era deplin încredinţat că îl aştepta moartea.

Capitolul Nouăsprezece gând se trezi în dimineaţa următoare, Haman îşi dorea să fi murit *cu adevărat*. Nu credea că era posibil ca un cap să doară atât de tare cum îl durea al lui. Oare cum se descurcau persanii? Cum de puteau suporta o astfel de agonie? Nicio cantitate de efemeră voie bună nu merita să te simţi în halul acesta.

Se târî jos din pat, bău trei căni cu apă şi refuză să mănânce. Soţia lui, care nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare, era încredinţată că era bolnav. „Rămâi acasă astăzi, domnul meu", îl imploră ea. „Nu te simţi bine. Cu siguranţă regele se poate descurca fără tine o zi".

Haman o privi pe Zereş pieziş. „Nu sunt bolnav. Şi n-am de gând să le dau persanilor acelora vreun motiv să creadă că eu nu pot bea la fel de bine ca ei".

Zereş rămase cu gura căscată. „Ce să bei?"

Haman mormăi. „Nu vorbi atât de tare. Mă întorc mai târziu".

Păşind cu grijă, se îndreptă spre uşă. Ajuns acolo, se întoarse încet şi spuse, „Apropo, regele m-a numit pe mine noul său Mare Vizir". După care ieşi posomorât în lumina orbitoare a soarelui.

Haman înţelegea că judecata aceea nu era o necesitate; ca rege, Ahaşveroş era Magistratul Suprem în imperiu şi era dreptul lui conferit de lege să-i judece pe cei acuzaţi de crime împotriva statului sau a propriei persoane. Regele îi îngăduia lui Smerdis o înfăţişare înaintea unui judecător deoarece condamnarea acestuia într-un tribunal deschis avea să înăbuşe orice zvonuri că regele l-ar fi executat din motive politice. Haman era de acord cu decizia regelui.

Judecătorii imperiali persani erau cunoscuţi pentru incoruptibilitatea lor. Ei erau aleşi din sânul nobilimii persane şi îşi păstrau funcţia până la moarte. Puteau fi înlăturaţi doar pentru administrarea abuzivă a dreptăţii, iar acest lucru se întâmpla rar. Regii persani luau în serios facerea dreptăţii şi îi tratau cu asprime pe judecătorii care erau necinstiţi. Nimeni nu avea vreo şansă să uite soarta judecătorului pe care Darius îl găsise vinovat de primire de mită. După ce a fost executat, judecătorul cu pricina a fost jupuit, iar pielea tăiată în bucăţi, cu care a fost apoi tapiţat scaunul din care împărţea, altă dată, dreptatea. Darius se făcuse înţeles şi, de atunci încolo, nu mai existaseră cazuri de judecători mituiţi.

Curtea de serviciu era astăzi plină de nobili cu chipuri solemne, dintre care multe purtau semne inconfundabile ale beţiei din noaptea precedentă. Haman rămase la marginea mulţimii pentru a-şi putea face o ieşire nestingherită în caz că ar fi fost necesar. Îşi petrecuse jumătate de noapte vărsându-şi măruntaiele şi încă nu-şi simţea stomacul liniştit. Aproape că i se făcu greaţă când îl văzu pe bărbatul înalt, brunet, cu faţa slabă şi inteligentă, care stătea în picioare lângă scaunul judecătorului.

Iudeul de la trezorerie. Haman îşi miji ochii la amintirea tuturor dăţilor când trecuse pe lângă Mardoheu fără a şti că era iudeu. Abia ieri descoperise proveniența lui Mardoheu, când aflase despre complotul împotriva regelui. Gândul că cel ce îl salvase pe Ahaşveroş de la planul acela ucigaş era un iudeu îi producea multă amărăciune lui Haman.

Se făcu o mişcare lângă uşa principală a zidului de răsărit al curţii de serviciu şi pe ea intră Sisames, judecătorul care avea să audieze procesul lui Smerdis. Părul alb îi arăta venerabila vârstă, iar umerii încovoiaţi îi erau împodobiţi de jur-împrejur cu distinctiva eşarfă

stacojie a dreptăţii. Traversă curtea până la scaunul cu spătar înalt al judecătorului, apoi, cumpănind încet, se întoarse cu faţa spre uşiţa din zidul de apus. Un covor îngust de purpură ducea de la uşa aceea până la tronul gol al Marelui Rege.

Toţi cei prezenţi în curtea de serviciu se întoarseră odată cu judecătorul. Minutele se scurgeau. Haman se gândi la starea mizerabilă în care se afla şi se întrebă dacă regele era indispus.

În sfârşit, uşa pe care o fixau toţi cu privirea se deschise. În curte păşi un paj, care anunţă cu glas subţire şi limpede intrarea Marelui Rege. O clipă mai târziu, apăru Ahaşveroş, înveşmântat în ţinuta de judecată. Roba de deasupra, vopsită cu purpură scumpă, feniciană, avea brodate în fir de aur imagini cu un vultur. Tunica era şi ea purpurie, iar pantalonii albi ce se vedeau de sub robă erau, de asemenea, tiviţi cu purpuriu. Purta o coroană de aur, cercei de aur, brăţări de aur, iar în jurul taliei, o centură de aur care îi susţinea sabia scurtă, persană, ce-i atârna într-o parte. În mâna dreaptă, ducea un sceptru subţire de aur.

La intrarea regelui, toţi bărbaţii din încăpere se prăbuşiră la pământ. Rămaseră astfel până când el traversă covorul şi îşi ocupă locul pe tronul înalt, cu un leu din aur, de la dreapta judecătorului.

Bărbaţii se ridicară în picioare. Cu ajutorai taburetului său roşu, Sisames se urcă în scaunul judecătorului, de unde chemă prizonierul. Smerdis, purtând doar o tunică albă simplă, fu adus înăuntru de două gărzi şi se înfăţişă înaintea lui Sisames. Un funcţionar citi capetele de acuzare împotriva Marelui Vizir, iar Smerdis declară cu glas tare, sfidător, că acestea erau neadevărate. Atunci, Sisames îi chemă pe Milis şi pe Artanes să depună mărturie.

Haman îl privi pe Ahaşveroş în timp ce Milis relata întrevederea cu Tereş. Niciun semn de emoţie, cu excepţia unui interes politicos, nu se citea pe faţa regelui în timp ce asculta povestea trădării. De asemenea, regele nu trăda în niciun fel faptul că băuse cu o noapte înainte. Haman, care ştia cât de multă haoma consumase Ahaşveroş, era uluit.

Apoi, Sisames îl chemă pe Mardoheu, care îi relată judecătorului cum îl abordaseră cele două gărzi pentru că speraseră ca el să-i poată trimite vorbă reginei despre complot.

Haman fu îngrozit să audă că Estera fusese introdusă la curte de către un iudeu. El auzise că familia mamei ei era din Babilon. Unde începea acest iudeu în trecutul ei?

Iudeul vorbea aramaică cu accent de Susa, nu de Babilon. Mulţi evrei babilonieni emigraseră în Susa, firește, şi se infiltraseră în viaţa comercială a oraşului, la fel cum făcuseră în Babilon.

Sunt ca niște vulturi, se gândi Haman cu amărăciune. *Oriunde se duc*, *fac bani*, *scoţându-i din afaceri pe negustorii locali*. *Sunt veşnic nesătui*; *vor mereu mai mult*. *Uite cum vor să ne ia ţinutul din Palestina*!

Mardoheu îşi termină, în sfârşit, mărturia şi Sisames îl chemă apoi pe Cocs, care raportă, fără pic de emoţie în glas, sinuciderea lui Tereş. O undă de şoc traversă încăperea când curtenii adunaţi auziră vestea.

După ce Cocs se întoarse la locul lui, Sisames îi spuse lui Smerdis, care în tot acest timp stătuse în picioare înaintea judecătorului, „Ce răspunzi în faţa acestor acuzaţii, Mare Vizir?”

„Domnul meu Sisames”, spuse Smerdis, cu acelaşi glas tare şi sfidător cu care îşi declarase nevinovăţia. „Este adevărat că aceste două gărzi m-au abordat cu povestea lor despre complotul lui Tereş, dar ea era atât de ridicolă încât nu i-am crezut. Acesta este singurul motiv pentru care nu i-am raportat regelui cele spuse de ei, domnul meu. Pur şi simplu, nu am crezut că un plan atât de nebunesc, care se presupune că ar fi fost pus la cale de comandantul propriei gărzi a regelui, putea fi adevărat!”

„Te-ai gândit, Mare Vizir, ce motiv ar putea avea aceşti bărbaţi pentru a născoci o asemenea minciună?” întrebă Sisames.

Smerdis îşi întoarse capul spre Ahaşveroş. „M-am gândit că voiau să-l impresioneze pe rege cu loialitatea lor. Toată lumea ştie ce mult preţuieşte regele această virtute. N-am putut concepe că Tereş, un om pe care îl ştiam, ar putea complota împotriva vieţii regelui. Nu părea posibil”.

Sisames tuşi uşor, iar Smerdis îşi întoarse capul, fără tragere de inimă, spre judecător. Acesta spuse, „Nu te-ai gândit că viaţa regelui era prea valoroasă ca să-ţi asumi un asemenea risc? Nu te-ai gândit că dacă exista chiar şi o foarte mică şansă ca aceşti oameni să spună adevărul, tu trebuia să raportezi acuzaţia lor şi să laşi în seama regelui investigaţiile?”

Smerdis îşi răsfiră mâinile groase. „Domnul meu Sisames, pot să te asigur că nu nutresc niciun fel de animozitate faţă de rege! Pur şi simplu, n-am crezut că ei spuneau adevărul!”

Ridurile de pe faţa îmbătrânită a lui Sisames se adânciră. „Atunci,

dacă ai crezut că gărzile acestea minţeau, de ce n-ai ordonat arestarea lor?”

Pentru prima oară, vocea lui Smerdis îşi pierdu din volum. „Domnul meu, nu am vrut să văd numele lui Tereş ponegrit de această minciună”.

Sisames îngădui să se lase o scurtă tăcere. Când vorbi iarăşi, vocea lui părea doar curioasă. „Înţeleg. Erai gata să rişti viaţa regelui pentru a salva reputaţia prietenului tău?”

Smerdis aruncă o privire scurtă, hăituită, spre Ahaşveroş, a cărui expresie de interes politicos nu se schimbase. „Nu m-am gândit că viaţa regelui era în pericol”, repetă el încă o dată.

„Garda pe nume Milis să se apropie”, strigă Sisames.

Milis veni iarăşi în faţă, iar zgomotul cizmelor lui se auzi limpede în tăcerea încordată a încăperii.

„I-ai specificat Marelui Vizir că asasinarea era plănuită pentru vineri noaptea, în noaptea Festivalului lui Mithra?”

„Da, domnul meu”. Vocea lui Milis era fermă.

„I-ai spus acest lucru joi dimineaţa?”

„Da, domnul meu”.

„Iar joi seara, când ţi-a fost clar că Smerdis nu se dusese la rege, ce te-ai gândit?”

„M-am gândit, domnul meu, că Smerdis ar putea fi implicat în complotul lui Tereş. M-am gândit că propria mea viaţă, precum şi cea a prietenului meu, erau probabil în pericol alături de viaţa regelui”.

„Şi atunci te-ai dus la Mardoheu, pe care îl ştiai prieten cu regina?”

„Da, domnul meu”.

O tăcere deplină domnea în curtea de serviciu.

Sisames se ridică şi se întoarse spre Ahaşveroş. „Ai vrea să adaugi ceva la această mărturie, domnul meu?”

„Nu”, spuse Ahaşveroş.

Sisames se întoarse înapoi spre acuzat şi îşi dădu verdictul. „Smerdis, fiul lui Artafemes, te găsesc vinovat de trădare împotriva persoanei Marelui Rege şi te condamn la moarte prin decapitare, sentinţă care va fi adusă la îndeplinire astăzi, înainte de amiază”.

Smerdis se făcu alb ca varul. Îşi linse buzele, le deschise ca pentru a spune ceva, apoi le închise înapoi.

„Luaţi-l”, le spuse Sisames gărzilor.

În timp ce un Smerdis pe jumătate leşinat era scos afară, regele se ridică şi îi făcu semn lui Sisames să se apropie. „Îţi mulţumesc, domnule judecător, pentru înţelepciunea şi hotărârea ta". Vocea lui moale se auzi fără efort în toată sala.

Sisames replică, „Era în mod clar vinovat, domnul meu. Mă mir că nu l-ai condamnat tu însuţi".

„Nu eram atât de imparţial pe cât ar trebui să fie un judecător", spuse Ahaşveroş.

„Eşti un exemplu de dreptate pentru noi toţi, domnul meu", răspunse Sisames.

Ochii lui Ahaşveroş măsurară curtea de serviciu, căutând feţele bărbaţilor adunaţi acolo. Privirea i se opri asupra lui Elaman, care stătea în picioare lângă o coloană, la marginea mulţimii. „Elaman, vino aici".

Haman fu luat pe nepregătite de chemare, dar izbuti să meargă drept de-a lungul pardoselii, având grijă să nu-şi lase picioarele să atingă covorul de purpură al regelui. În privat, Ahaşveroş îi îngăduia să-l sărute pe obraz, dar protocolul public îi impunea să se prosterne. Asta făcu acum, rugându-se să nu verse pe pardoseala din ceramică.

Ahaşveroş îi spuse să se ridice, apoi coborî de pe platformă şi, punându-şi mâinile uşor pe umerii palestinianului, îl întoarse cu faţa spre curte. „Priviţi-l pe noul meu Mare Vizir!"

Haman fu sigur că îi auzea pe bărbaţii aceia ţinându-şi, şocaţi, respiraţia, de la un capăt la altul al sălii. Timbrul vocii regelui nu se schimbă. „Eu sunt Ahaşveroş, Marele Rege, fiul lui Darius, Marele Rege, ahemenid, persan, fiul unui persan". Se opri. „Iată cum îmi pedepsesc duşmanii şi cum îmi răsplătesc prietenii".

Când Haman simţi mâinile împărăteşti ridicându-se de pe umerii săi, se întoarse şi se mai prosternă o dată. Ahaşveroş păşi pe covorul de purpură ca să-şi facă ieşirea, şi fiecare bărbat din încăpere se prăbuşi la pământ şi aproape că încetă să respire până când el ieşi.

Capitolul Douăzeci

Estera şi Luară se aflau în salonul reginei, uitându-se la o expoziţie de inele. Estera nici nu voia, nici nu avea nevoie de alte inele noi, dar Ahaşveroş îi spusese că ţinea de datoria ei de regină să patroneze negustorii de bijuterii din Susa. Din nefericire, aceasta nu însemna şi că putea să meargă în dughenele lor; însemna doar că negustorii îşi aduceau mărfurile la ea. Pentru o clipă, îi trecu prin minte imaginea pieţei evreieşti unde obişnuia să facă cumpărături. Îşi aminti

cum ea şi Rahela le compătimiseră pe sărmanele femei persane care nu puteau ieşi în piaţă. Nici prin vis nu-i trecuse vreodată că, într-o zi, ea însăşi avea să fie una dintre acele sărmane fiinţe pentru care simţise atâta milă.

Îi înmână Luarei un inel şi zise, „încearcă-l pe acesta, să vedem cum arată".

Luară se supuse cu promptitudine, admirând bijuteria sclipitoare de pe degetul ei.

Esterei nu-i stătea mintea la inele. Mardoheu îi solicitase o întrevedere şi ştia că nu-l putea amâna pe unchiul ei. Ştia, de asemenea, ce avea să-i spună, şi nu voia să audă. Mardoheu avea să fie în agonie din cauza numirii lui Haman ca Mare Vizir şi va vrea ca Estera să facă ceva. Pur şi simplu nu voia sau nu putea înţelege că ea nu *putea* face nimic. Era imposibil ca ea să-l întrebe pe Ahaşveroş despre această numire. Mai întâi, el se căsătorise cu ea fiindcă ea nu avea interese politice şi, apoi, sigur avea să se întrebe de ce o interesa pe ea numirea lui Haman, când niciodată nu arătase vreun interes faţă de celelalte numiri pe care el le făcuse. Ea nu putea face nimic care să-l facă pe Ahaşveroş să se uite mai atent la trecutul ei.

Estera detesta să fie în conflict cu preaiubitul ei unchi. De fapt, se bucurase foarte mult că el fusese cu ea în timpul acelei nopţi lungi, îngrozitoare, când descoperiseră complotul împotriva lui Ahaşveroş. Dar Mardoheu nu înţelegea situaţia în care se afla ea.

Îl putea asigura că Palestina era pe pace. Profetul Obadia, de care Mardoheu se temuse că avea să incite iudeii la rebeliune, predica la surzi. Ahaşveroş voia pace; el nu avea să fie provocat să trimită trupe decât dacă ar fi avut loc o mişcare de revoltă. Dar nu părea probabilă vreo revoltă.

Acestea erau, toate, lucruri pe care Mardoheu probabil că le ştia deja şi Estera avea o bănuială că el nu avea să se mulţumească cu un răspuns atât de general. Dar acesta era tot ce îi putea oferi.

Se ridică, neliniştită, în picioare şi îi spuse Luarei, „Alege tu unul dintre inelele acestea, Luară. Probabil că n-am să-l port niciodată, oricum. Nu mă simt în apele mele; mă duc în curtea cu trandafiri să-mi recapăt liniştea".

„Sigur, doamna mea". Luarei îi făcea mult mai multă plăcere să se uite la inele decât Esterei.

Hatac aştepta la uşă, iar Estera îl urmă în timp ce el striga pe

coridor, „Faceţi loc pentru regină!”

Estera îi spuse lui Hatac că nu voia să fie deranjată şi se strecură în curtea cu trandafiri. Era toamnă, anotimpul ei preferat, sezonul acela scurt care făcea trecerea de la căldura verii la ploile reci de iarnă. Inspiră parfumul trandafirilor târzii, atât de bogat coloraţi şi înmiresmaţi în această perioadă a anului, şi se duse să se aşeze pe banca de lângă fântână. Soarele dădea o căldură plăcută, iar ea îşi ridică faţa spre el asemenea unei flori în căutarea luminii.

Muran i-ar fi spus că îşi ruina pielea. Dacă stăpâna ar fi aflat vreodată despre acele plimbări în trăsură, făcute împreună cu Luară şi Hatac în lungul şi în latul podişului din Ecbatana, ar fi fost îngrozită. Dar lui Ahaşveroş nu-i păsase atunci dacă nasul ei era ars de soare şi nu avea să-i pese nici acum.

Gândindu-se la soţul ei, o podidiră lacrimile. Părea că plângea din te miri ce în ultimele zile. Era din cauza copilului, îi spusese Luară.

Trebuia să-i spună lui Ahaşveroş despre copil. Voia să-i spună. Doar că… se simţea sfâşiată în două şi că dacă i-ar spune despre copil, aceasta ar sfâşia-o cu totul. Spunându-i, era forţată să facă o alegere finală: ori să fie evreică şi să-i spună cine era cu adevărat şi de ce fusese trimisă la el; ori să fie persană şi să continue să-l mintă pentru tot restul vieţii.

Frica ei cea mai adâncă era că dacă i-ar fi spus adevărul, l-ar fi pierdut şi pe Ahaşveroş, şi copilul. Dar dacă minţea… cum ar fi putut să-şi trăiască viaţa ştiind că era o fraudă? Cu teama că, într-o zi, soţul ei ar putea să afle?

Cum de mi s-a întâmplat asta? *Tată ceresc*, *eu sunt o simplă femeie*. *Cum îmi poţi cere să aleg între soţul şi copilul meu şi datoria mea faţă de Tine*? *Nu este drept*.

Zgomotul uşii ce se deschidea o făcu să tresare şi un val de mânie îi inundă trupul. Spusese răspicat că dorea să nu fie deranjată.

Hatac spuse, „Doamna mea, regele”, şi intră Ahaşveroş. Pentru o clipă, Estera îşi aminti ziua când îl văzuse pentru prima dată în chiar acelaşi loc, ziua în care el o alesese.

El spuse, „Fata ta mi-a spus că eşti aici”, şi veni să i se alăture pe bancă.

De obicei, pe Estera o irita să-l audă pe Ahaşveroş vorbind despre Luară cu sintagma /b/o *ei*. Îi atrăsese atenţia de nenumărate ori că Luară avea un nume, dar el nu părea să-şi amintească vreodată. Văzu,

însă, o linie vagă între sprâncenele lui, aşa că nu pomeni de omisiunea lui, ci se dădu puţin la o parte ca să-i facă loc lângă ea.

„S-a întâmplat ceva?" întrebă ea.

„Am avut o întrevedere cu Hegai. Se plânge că îl dispreţuieşti".

Estera era uluită. „Eu? Cum aş fi putut eu să-l dispreţuiesc, domnul meu? Abia dacă îl văd vreodată".

„Ştiu, Estera. Aceasta este problema". O petală de trandafir zăcea pe jos lângă bancă. El o ridică şi o netezi între degete în timp ce vorbea. „Vezi tu, Estera, rolul oficial al eunucului-şef este acela de mesager între regină şi restul lumii. Tu i-ai încredinţat lui Hatac slujba aceasta, iar Hegai este supărat. Pe drept cuvânt, aş adăuga eu".

Estera era surprinsă. „N-am vrut niciodată să rănesc sentimentele lui Hegai, domnul meu".

El zâmbi strâmb. „Nu doar că i-ai rănit sentimentele, Estera. L-ai despuiat de puterea lui".

Ea nu-şi dădea seama despre ce vorbea el. „Ce putere poate fi aceea de a face comisioane pentru *minei*".

„O regină poate avea mare putere, Estera". Se întoarse să o privească în ochi. „Cu atât mai mult, o regină care are parte de urechea regelui. Aşa ca tine".

La aceste ultime cuvinte, ea îşi simţi faţa îmbujorându-se de vinovăţie. *Urechea* lui. Acesta era întocmai cuvântul pe care îl folosea întotdeauna unchiul Mardoheu. Îşi coborî ochii şi întrebă, „Putere pentru ce?"

„Pentru a mă influenţa în politică", spuse el. „Pentru a dobândi o favoare pentru cineva".

Ea nu-i răspunse, nu îi putea răspunde. Se simţea mizerabil, îngrozitor de vinovată.

El spuse, „Eu ştiu că tu nu ai nicio dorinţă să faci acest lucru. Oricum, Hegai tot simte că slujba i-a fost uzurpată de Hatac".

Ea încă nu-l putea privi în ochi. „Îmi place de Hatac. Cu Hegai numi găsesc locul".

El se încruntă. „Te-a supărat cu ceva?"

Ea clătină din cap.

El aşteptă.

„Presupun că niciodată nu l-am iertat pe deplin pentru examinarea aceea", spuse ea într-un târziu.

„Care examinare?"

Întrebarea o indignă atât de tare, încât îl putu privi din nou în ochi. „Examinarea pe care mi-au făcut-o când am venit prima dată în harem. Tu ş/zz ce le fac fetelor care sunt aduse în haremul tău, domnul meu?”

Normal că ştie, se gândi ea. El, însă, avu destulă prudenţă să tacă şi ea continuă, „în toată viaţa mea n-am. fost mai umilită ca atunci. A fost îngrozitor”.

El oftă. „Îmi pare rău că ai fost umilită, Estera, dar şi Hegai se simte umilit. Şi cred că el are câştig de cauză”.

Ea îşi ridică bărbia. „Nu-l voi abandona pe Hatac”.

„Nici nu-ţi cer să-l abandonezi pe Hatac. Îţi cer să-l faci pe Hegai ofiţerul tău şef. Hatac îţi poate face, în continuare, comisioanele”.

Ea era nedumerită. „Dar dacă Hatac îmi face comisioanele, ce-i va rămânea lui Hegai de făcut?”

„El poate funcţiona pe post de mesager între tine şi ceilalţi membri ai curţii”.

„Eu nu comunic cu alţi membri ai curţii, domnul meu. Tot ce au vrut vreodată a fost să-mi ceară să-ţi cer favoruri, aşa că am încetat să-i mai văd. Ţi-am povestit asta”.

El se încruntă. „Trebuie să fie *ceva* ce poate face pentru tine, Estera!”

Ea îl privi o clipă în tăcere. „Ce făcea Hegai pentru mama ta?”

O linie albă apăru în jurul gurii lui Ahaşveroş. „Nu făcea nimic pentru mama mea. Mama lui Xerxes, Atossa, era adevărata regină, nu mama mea. Atossa era cea de care asculta Darius. Hegai funcţiona pe post de mesager între ea şi restul curţii. Dar el era, totodată, şi principalul mesager între ea şi tatăl meu”.

Estera auzise, firește, bârfe despre primele două soţii ale lui Darius. Artabama, mama lui Ahaşveroş, fusese frumoasă. De fapt, lumea întotdeauna spunea că el îi semăna. Dar Atossa, cea de-a doua soţie, fusese o descendentă directă a lui Cirus şi, odată ce s-a însurat cu ea, Darius o neglijase pe Artabama şi o lăsa pe Atossa să o brutalizeze fără milă. Muran îi spusese odată Esterei că unul dintre motivele rupturii dintre Darius şi Ahaşveroş era faptul că Ahaşveroş încerca întotdeauna să ia apărarea mamei sale.

Se gândi acum la cele spuse de el. „Ei bine, eu nu mă văd cu membrii curţii, deci n-am nevoie de Hegai pentru asta. Iar pe tine te văd tot timpul, domnul meu, atunci de ce aş avea nevoie de Hegai ca mesager

între noi?”

Urmă o tăcere lungă. În sfârşit, Ahaşveroş se întoarse pe bancă şi o privi drept în faţă. „Asta aşa este”, spuse, cu o notă ciudată în glas.

Mai multe păsări se cocoţaseră pe zidul înalt al grădinii şi se chemau zgomotos una pe alta. Dinspre fântâna din spatele lor se auzea susurul molcom al apei. Estera spuse moale, „S-a întâmplat ceva, Ahaşveroş?”

El clătină din cap ca trezit, brusc, din reverie. „Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Doar că… nu cred că am mai realizat până acum cât de apropiată ai ajuns să-mi fii”.

El tăcu din nou şi Estera aşteptă. Apoi, el spuse, „Din păcate, situaţia cu Hegai este doar o parte a dilemei cu care mă confrunt. Trebuie să iau în consideraţie problema întregului harem”. Era o notă abătută în glasul lui, notă pe care nu o mai auzise până atunci la el. Se uita în jos la petala de trandafir din mâinile sale, pe care acum o rupea în bucăţele.

„Este haremul o problemă?” întrebă ea într-o doară.

„Poate fi o mare problemă. Nemulţumirea din harem se poate revărsa cu uşurinţă în treburile politice ale statului. Eu nu sunt cel mai popular dintre regi, după cum a demonstrat mult prea limpede recentul complot al lui Tereş”.

Vocea lui, când rosti această ultimă frază, fu mult prea precaută, iar inima Esterei se frânse pentru el. Puse o mână liniştitoare peste degetele lui nervoase.

„Nu eşti popular pentru clica care sprijină războiul cu grecii, dar toţi ceilalţi te iubesc”.

El zâmbi strâmb. „Exagerezi, Estera”.

„Ba nu, Ahaşveroş, deloc”.

Îi simţea degetele calde sub ale ei şi rămaseră acolo împreună, în soare, duşi pe gânduri.

Ea spuse, „Dacă tu crezi că haremul ar putea fi o problemă, de ce nu trimiţi toate acele fete la casele lor?”

El îi aruncă o privire în care se amestecau amuzamentul şi exasperarea. „Nu cred că ar fi chiar atât de simplu”.

Esterei îi veni în minte imaginea haremului; numărul imens de camere şi băi şi grădini. „Cum oare ai reuşit să acumulezi atâtea concubine?” întrebă ea cu uimire sinceră.

El oftă. „Daruri. Când eram în Babilon, fiecare şef de trib din

triburile pe lângă care trecea drumul împărătesc mi-a trimis în dar o fată frumoasă. Nu puteam spune că nu le voiam, aşa că au ajuns în harem. Iar când am ajuns Mare Rege, satrapii au cutreierat pieţele de sclavi căutând fete pe care să mi le trimită".

Nota abătută îi reveni în glas.

„Ei bine", spuse Estera după o vreme, „îl voi lua pe Hegai în slujba mea şi voi încerca să găsesc ceva de făcut pentru el. Şi voi vorbi cu Muram despre fetele din harem – poate că ea va avea ceva idei despre cum am putea măcar să le reducem numărul".

Vocea lui deveni uşor mai vioaie când spuse, „Ştii, Estera, ai putea să-i porunceşti lui Hegai să răspândească vestea că vei fi extrem de supărată pe oricine îmi mai trimite alte concubine".

„Nu ştiu câtă greutate vor avea dorinţele mele, domnul meu, dar voi fi încântată să încerc".

„Ai fi surprinsă să afli ce multă greutate poate avea cuvântul tău", spuse el, strecurându-şi braţul pe după umărul ei pentru a o trage mai aproape.

Ea se sprijini pe el, simţind pe piele căldura plăcută a soarelui. „Ce bine ar fi dacă n-ai fi regele, dacă am fi doar doi oameni de rând căsătoriţi. Poate am avea o fermă de cai lângă Ecbatana. Ţi-ar plăcea asta".

Ea îi simţi gura atingându-i părul. „Tu trebuie să fii singura femeie din imperiu care nu vrea să fie căsătorită cu Marele Rege".

„Nu vreau să fiu căsătorită cu Marele Rege. Vreau să fiu căsătorită cu tine".

Ea îşi închise ochii şi ascultă bătaia inimii lui sub obrazul ei. Deodată, ca de nicăieri, îi veni o idee care i-ar fi putut rezolva una dintre probleme.

Avea să-i recomande lui Mardoheu să pună comunitatea de evrei din Susa să scrie o scrisoare regelui, asigurându-l că evreii nu doreau decât pace în Palestina. Mardoheu putea aduce o astfel de scrisoare în persoană, dublând asigurările. Nici nu era nevoie ca ea să fie implicată în vreun fel în toată treaba aceasta.

Ahaşveroş îşi puse gura pe urechea ei şi şopti, „Chiar te-ai căsători cu mine dacă aş fi un simplu fermier de cai din Ecbatana?"

„Da", şopti Estera, la rândul ei. „M-aş căsători".

Capitolul Douăzeci şi unu

Haman se înfurie când Ahaşveroş anulă, încă o dată, întâlnirea în

care ar fi trebuit să discute raportul trezoreriei. Acesta îi spusese lui Haman că trebuia să vorbească cu regina despre ceva ce avea legătură cu Hegai. Cu priviri ameninţătoare, înapoie pergamentele de la trezorerie în camera lui de lucru şi se hotărî să facă o plimbare în curţile publice ale palatului. Omagiul oficialilor cu ranguri inferioare avea să-i readucă liniştea, se gândi el.

Haman nu era îndreptăţit la niciun fel de deferenţă din partea familiei regale, dar oamenii de rând erau constrânşi să se plece înaintea Marelui Vizir atunci când acesta trecea pe lângă ei. Pentru Haman, ale cărui origini palestiniene îl înfieraseră ca un stigmat al străinului atât în Babilon, cât şi în Susa, această reverenţă era cu atât mai dulce.

Trecând cu un pretins scop în minte, prin curtea casei regale, se prefăcu că nu observă cum om după om se apleacă din talie. Trecu apoi în camerele trezoreriei şi oficialii de acolo se plecară şi ei fără rezerve. Haman era concentrat să pară că se ocupa de vreo treabă importantă, când, cu colţul ochiului, observă că cineva nu se plecase înaintea lui. Privi în direcţia aceea, surprins să găsească pe un membru al familiei regale într-o zonă atât de comună, şi văzu că bărbatul în picioare nu era nicidecum un membru al familiei regale, ci iudeul, Mardoheu.

Haman se opri.

Erau cinci bărbaţi în oficiu. Patru din ei se plecaseră. Mardoheu stătea în picioare şi îl privea drept în ochi.

„Se cuvine, potrivit protocolului, să te pleci înaintea Marelui Vizir", spuse Haman cu glasul de gheaţă.

„Eu nu mă plec înaintea unui edomit", replică Mardoheu printre dinţi.

Şi cu aceste simple cuvinte, Haman şi Mardoheu regresaseră la primitiva ură faţă de membrul unui trib inamic, animozitatea dintre ei clocotind la fel fierbinte şi aprigă ca deşertul care le era ţinut de baştină.

„Te vei pleca înaintea mea, iudeule", sâsâi Haman, cu ochii scântei de aur pe faţa lui fumegândă.

Mardoheu nu răspunse, dar aroganţa amuzată din privirea lui era atent calculată ca să-l înfurie. Spatele îi rămase drept ca o lance.

Tensiunea din încăpere era aproape tangibilă. Haman o simţi, simţi ochii tuturor aţintiţi asupra lui, asupra umilirii lui în faţa animalului acela de iudeu. I-o va face lui Mardoheu, îşi promise sieşi. Singura persoană din imperiu care avea mai multă putere decât el era regele. Mardoheu avea să regrete că îl sfidase pe Haman.

Haman se afla încă într-o stare vicioasă când ajunse acasă în seara aceea. Soţia lui, Zereş, îl văzu intrând în curte pe poartă şi îi ieşi în întâmpinare în camera din faţă. Îi citi imediat chipul. „Ce s-a întâmplat?”

El îi povesti despre Mardoheu. Zereş, care trăise în Edom înainte de a se căsători cu Haman, nu era surprinsă. „Toţi evreii sunt insuportabil de aroganţi. Tatăl meu spune că s-au făcut şi mai răi de când au reconstruit Templul”.

Haman se încruntă.

Ea îl bătu pe braţ. „Cina-i aproape gata”.

„Mă duc să mă spăl”, spuse Haman.

După ce termină cina şi Zereş se duse să vadă de copii, Haman luă o carafă de vin şi se duse să stea în cămăruţa alăturată, care îi aparţinea numai lui. Seara se răcorea repede şi, de aceea, porunci unui servitor să pună nişte cărbune în vasul pentru jăratic şi să-l aprindă. Apoi, se cufundă în scaunul lui capitonat, îşi propti picioarele pe un taburet şi închise ochii. Rămase nemişcat vreme îndelungată, cu vinul neatins pe măsuţa de alături, cu gândurile la trecut.

Îşi aducea aminte de prima dată când îl văzuse pe Ahaşveroş. Pe atunci, Haman deţinea o poziţie neînsemnată de scrib în casa satrapului din Babilon. Surprinzătoarea veste că Darius îşi numise fiul cel mai mare împărat peste Babilon nu-l înspăimântase pe satrap, care era deplin încrezător că el avea să continue să fie adevărata putere în timp ce fiul lui Darius simula un rol de rege.

Haman nu se sinchisise să privească intrarea împărătească a lui Ahaşveroş în capitala noii sale împărăţii. Babilon, oraşul acela mare, împrejmuit de ziduri, cu terase şi grădini opulente, cu clădiri din cărămidă masivă şi ţigle smălţuite, văzuse tradiţionala paradă destul de des, iar când Ahaşveroş urcase în carul lui de aur Bulevardul Procesiunii pe Poarta Ishtar, avusese parte de o primire politicoasă, dacă nu chiar rece, din partea populaţiei locale. Majoritatea oficialilor, asemenea lui Haman, rămăseseră acasă.

Tânărul rege urma să locuiască în palatul pe care Darius îl ridicase pe citadela din sud, la vest de palatul lui Nebucadneţar şi chiar în faţa masivului zid înconjurat de un şanţ de apă de la Imgut-Bel. De-abia în ziua intrării regelui aflase Haman despre numirea lui ca scrib-şef în casa noului rege. Era o onoare la care nu se aşteptase niciodată; era o onoare pe care poziţia lui neînsemnată nu o merita. Fusese de-a dreptul uluit.

Din tot Imperiul Persan, poziţia de scrib-şef era specifică Babilonului. Nicăieri în lume, scrisul nu era atât de folosit în afacerile cotidiene ale vieţii ca în Babilon, unde fiecare tranzacţie comercială importantă trebuia să fie validată printr-un contract scris. Scribul-şef era răspunzător peste toţi scribii publici şi peste toate declaraţiile şi inscripţiile publice. Era o slujbă cu o răspundere extrem de mare, cu un grad ridicat de expunere, drept pentru care lui Haman nu-i trebuise mult să îşi dea seama de ce aceasta fusese dată unui palestinian de rang inferior. Satrapul voise să-l insulte pe Ahaşveroş. Toţi cei de la curte realizau că numirea aceea era o insultă. Rămânea de văzut dacă şi noul rege realiza acest lucru.

Haman îşi amintea cu însufleţire starea de tulburare în care se aflase când Ahaşveroş îi intervievase pe bărbaţii numiţi de satrap în funcţiile din casa împărătească. Noul scrib-şei se alăturase şi el îmbulzelii oficialilor din curtea principală şi aştepta să îi fie strigat numele ca să poată intra în sala tronului, unde stătea Ahaşveroş cu mare pompă. Când, în sfârşit, veni rândul lui, Haman împinsese în lături draperia şi intră în sală, plecându-se atât de jos încât îşi atingea genunchii cu nasul.

„Poţi să te apropii", îi spusese regele, iar Haman îşi ridică privirea.

Vederea lui Ahaşveroş la optsprezece ani îl izbise ca o lovitură, atât de orbitor de pură era frumuseţea tânărului rege. Haman înaintase cu paşi nesiguri până când ajunsese în raza acelei neaşteptate străluciri.

Ahaşveroş îl privise grav. „Povesteşte-mi despre îndatoririle tale, Haman", îi spusese el.

Audienţa nu ţinuse mai mult de trei minute, dar, la ieşirea din sală, Haman jurase să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să-l protejeze pe Ahaşveroş de haita de babilonieni despre care ştia că aveau să încerce să-l tragă în jos pe tânărul rege.

Sentimentul acesta protector se făcuse tot mai puternic de-a lungul anilor, iar acum Ahaşveroş îl numise Mare Vizir, cea mai puternică funcţie din tot imperiul. *Atunci de ce*, se întrebă el, *mă simt atât de neîmplinit*?

Umbrele se aprofundară şi camera se întunecă de-a binelea. Haman rămase acolo, nederanjat de soţie sau de servitori, care ştiau că trebuie să-l lase în pace atunci când închidea uşa camerei sale private.

Îi veni în minte chipul lui Ahaşveroş, aşa cum fusese astăzi. La douăzeci şi şapte de ani, regele îşi pierduse înfăţişarea aceea

primăvăratică, care îl frapase într-atât pe Haman la prima lor întâlnire, şi se dovedise, fără umbră de îndoială, competent să conducă. Dar Haman încă mai simţea familiara nevoie de a-i purta de grijă.

Este atât de încrezător. *El vede doar binele din oameni*; *niciodată nu vede răul*. *Uită-te la Smerdis şi la Tereş – ar fi putut fi ucis*. *Iar acum*, *va fi recunoscător acelui iudeu pentru că l-a pus în gardă*.

Haman muncise din greu, ani de zile, ca să-l păzească pe Ahaşveroş de prieteni nedemni de încredere. În tot acest timp, nici măcar o singură dată nu i se păruse ciudat faptul că singurul prieten pe care îl socotea vrednic de încrederea lui Ahaşveroş era el însuşi.

În dimineaţa următoare, Ahaşveroş îl convocă pe Haman în micul salon de lângă curtea familiei regale pe care îl folosea pe post de cameră de lucru. Era pregătit să audă raportul trezoreriei.

Când Haman îşi încheie relatarea amănunţită despre descoperirea furturilor comise de trezorierul-şef din plăţile tributului, Ahaşveroş avea buzele strânse. Era îmbrăcat pentru călărie. Obloanele contra vântului erau deschise, iar din spatele rândului de copaci care îi ofereau regelui intimitate se putea auzi zgomotul cailor mânaţi înspre curtea sudică. Ahaşveroş îşi plesni pantalonii din piele cu o pereche de mănuşi şi se încruntă. Mâinile îi erau lipsite de inele, ca de fiecare dată când ieşea să călărească. Se îndreptă spre fereastră şi privi afară. Peste umăr, întrebă, „Cum ai descoperit frauda?”

„A fost simplu, domnul meu. Am comparat registrele cu cantitatea de aur care se găsea în acel moment în trezorerie. Nu se potriveau”.

Ahaşveroş se întoarse spre el. „Trebuie să-ţi fi luat mult timp să faci acest lucru”.

„Într-adevăr. Dar este una dintre căile cele mai sigure de a da în vileag corupţia, domnul meu”.

„Cum poţi fi sigur că Otanes este cel ce a luat aurul lipsă, şi nu unul dintre oficialii de rang inferior?”

„Dacă ar fi fost unul dintre oficialii de rang inferior, acesta ar fi modificat registrele în aşa fel încât să concorde cu aurul, domnul meu. Otanes nu putea face asta, fiindcă el nu ştie să scrie. În plus, trezorierul-şef este singura persoană cu acces nelimitat în trezorerie”. Haman scutură din umeri. „Sunt convins că el se credea în deplină siguranţă, domnul meu. Există o cantitate imensă de aur în trezorerie, iar şansele ca cineva să se sinchisească să inventarieze aurul existent erau foarte

mici".

„Crezi că l-a jefuit şi pe tatăl meu?"

„Sunt convins, domnul meu".

Ahaşveroş îşi pocni încă o dată mănuşile de pantaloni, dar cu mai multă putere de astă dată. Era furios. „Categoric, oficialii seniori de la curte îmi ţin ocupaţi judecătorii zilele acestea", spuse cu îndârjire.

„Regret nespus întristarea pe care ţi-o produc prin această veste, domnul meu".

„Eşti sigur că corupţia nu s-a răspândit mai departe de Otanes?"

Haman petrecuse un ceas, cu o seară înainte, încercând să găsească o cale de a-l implica pe Mardoheu în această acuzaţie. Spre dezgustul său, efortul nu îi fusese încununat de succes. „Sunt sigur, domnul meu", spuse el cu regret.

„Prea bine. Trimite o gardă să-l înştiinţeze pe Otanes despre acuzaţiile care i se aduc. Şi informează-l totodată şi pe Marele Judecător".

„Da, domnul meu".

Chipul încordat al lui Ahaşveroş se destinse într-un zâmbet. „Ca întotdeauna, trebuie să-ţi mulţumesc pentru slujirea ta credincioasă, prietene. Am ales omul potrivit să-mi fie Mare Vizir".

Un compliment din partea lui Ahaşveroş putea întotdeauna să îi dea aripi lui Haman. „Îţi mulţumesc, domnul meu".

Ahaşveroş îşi puse mănuşile şi se îndreptă spre uşă. Bătu o dată uşor şi pajul de cealaltă parte îi deschise fără întârziere. Regele ieşi să-şi întâmpine calul.

Câteva zile mai târziu, Mardoheu se duse în audienţă la Ahaşveroş pentru a-i prezenta o scrisoare din partea evreilor din Susa. Ahaşveroş ascultă cu un aer grav în timp ce Mardoheu îi citi cu glas tare vorbele meşteşugite. La sfârşit, spuse, „Mă bucur că iudeii din Susa doresc pace în Palestina. Important, însă, este ce doresc iudeii din Palestina".

„Şi ei doresc pace, domnul meu. Este adevărat că în Ierusalim se află un profet care incită la război împotriva Edomului, dar am auzit din surse sigure că poporul din Ierusalim nu i-a dat nicio atenţie".

„Satrapul îmi spune acelaşi luciu". Ahaşveroş îşi împleti degetele subţiri, pline de inele. „Ce mă întreb eu", spuse liniştit, „este de ce evreii din Susa au simţit nevoia să mă abordeze în această chestiune".

Mardoheu îl privi pe Ahaşveroş în ochi. *Există o doză bună de*

inteligență în ochii aceștia gri-deschis, se gândi și, sub impulsul momentului, se decise să fie onest.

„Îți voi spune de ce ne temem noi, domnul meu. Edom își dorește de mult un port cu ieșire la mare. A profitat de anii exilului evreilor, colonizând ținutul acestora din sudul Iudeei. Ar vrea cu dragă inimă să înainteze spre vest, traversând toată țara, spre mare. Nu le putem îngădui una ca asta".

Ahașveroș spuse, „Aveți vreun motiv să credeți că Edomul va încerca o astfel de mișcare?"

„Nu în acest moment, domnul meu".

„Și pe viitor?"

„Domnul meu, n-aș fi pe deplin onest cu tine dacă nu ți-aș spune că evreii din Susa sunt foarte îngrijorați de faptul că ai numit un edomit în funcția de Mare Vizir. Noi ne temem că, dacă, dintr-un motiv sau altul, ar izbucni vreun conflict în Iudeea, vei auzi un singur punct de vedere asupra problemei".

Ahașveroș își desfăcu mâinile și rubinul unuia dintre inele aruncă o scânteiere. Spuse, „Și dacă ți-aș spune că există și o voce evreiască aproape de urechea mea?"

Inima lui Mardoheu tresări. *Estera i-a spus cine este*! Era singura explicație la care se putea gândi pentru extraordinara afirmație a regelui. Văzu că Ahașveroș aștepta răspunsul lui, așa că reuși să îngaime cu glas răgușit, „Aș întreba cui aparține vocea aceea, domnul meu".

„Ție, Mardoheu", spuse regele cu blândețe. „Te numesc pe tine trezorierul-șef al imperiului în locul lui Otanes".

Lui Haman nu-i venea să-și creadă urechilor când auzi vestea. Era prea năucit și ca să se simtă jignit.

Eu mi-am dedicat luni din viață încercând să dovedesc că Otanes deturna aurul din trezorerie și iată care este răsplata mea: *poziția lui Otanes va fi dată unui iudeu*.

Nu mai era nimic de făcut. Haman avea prea multă minte ca să creadă că el îl putea trage la socoteală pe rege pentru această numire. Oricât de binevoitor ar fi fost, Ahașveroș păstra o distanță în jurul său, un spațiu în care nimeni nu îndrăznea să pășească. Dorința cea mai înfocată din viața lui Haman era să fie persoana căreia i se îngăduia să pătrundă în acel spațiu.

Niciodată nu îi reușise acest lucru, dar până acum avusese mângâierea de a ști că nimeni altcineva nu era mai apropiat de

Ahaşveroş decât el.

În Mardoheu, Haman mirosea un rival periculos.

Mardoheu era prieten cu regina, iar Ahaşveroş părea vrăjit de noua sa soţie. Haman nu putea vedea într-o femeie un adversar în toată regula; în schimb, se temea de iudeu.

Datorită acestei conexiuni cu regina, Mardoheu avea acces la apartamentele regale.

Mardoheu fusese responsabil de aducerea la lumină a complotului pus la cale de Tereş împotriva regelui.

Mai rău decât toate, Ahaşveroş îl plăcea. Altfel, nu l-ar fi făcut niciodată trezorier-şef.

Vreme de nouă ani lungi şi lăţi, admiraţia şi gelozia sălăşluiseră într-o coexistenţă stânjenitoare în inima lui Haman. Odată cu numirea lui Mardoheu, delicata balanţă a acelor emoţii începu să încline în direcţia greşită.

Capitolul Douăzeci şi doi

Estera fu buimăcită când Ahaşveroş îi relată despre numirea lui Mardoheu. Unchiul ei urma să fie trezorier-şef! Era aproape la fel de incredibil ca felul în care ajunsese ea regină.

„Pari surprinsă", spuse Ahaşveroş.

„Chiar sunt. N-am ştiut că ai o asemenea admiraţie faţă de Mardoheu. Nu-l prea cunoşti, la urma urmei".

„Ştiu ceea ce contează. Ştiu că este loial. Şi i-am întrebat pe câţiva dintre ceilalţi bărbaţi de la trezorerie. Toţi vorbesc elogios despre el. M-am săturat ca funcţiile de vază să ajungă la membri ai familiei regale care sunt şi incompetenţi, şi neloiali pe deasupra. Mardoheu este exact genul de om de care am nevoie acum".

Se aflau în patul Esterei, în dormitorul ei, locul unde, spre uimirea întregii curţi, Ahaşveroş continua să doarmă cu regularitate. Se retrăgeau devreme pentru că el trebuia să fie în picioare înainte de ivirea zorilor. Ziua de mâine era mia din zilele sfinte ale lui Ahuramazda, deci avea să călărească spre munţi împreună cu magii, la altarul zeului.

Ahaşveroş se culcă devreme, cum făcea de obicei, dar Estera mai rămase trează, mintea fiindu-i ocupată cu această nouă turnură a lucrurilor. Era fericită pentru unchiul ei, bineînţeles. Merita să fie recunoscut pentru onestitatea şi competenţa lui. Dar ce avea să însemne această numire pentru ea? Dacă Mardoheu se afla acum într-o poziţie apropiată de Ahaşveroş, care mai era rolul ei? Dacă chiar fusese planul

lui Dumnezeu ca ea să ajungă regină, fusese astfel pentru, ca Mardoheu să obţină această poziţie înaltă? Cu siguranţă, el era acum într-o poziţie mult mai bună decât ea pentru a afla toate ştirile de natură politică, pentru a putea ţine partea evreilor înaintea regelui în problemele ce ţineau de Palestina. Aşadar, unde era ea în toate acestea?

Întins alături, cu spatele la ea, Ahaşveroş respira adânc, încet şi regulat. Unchiul Mardoheu sforăia atât de tare încât uneori Esterei îi fusese greu să adoarmă. Ahaşveroş, însă, dormea atât de liniştit încât respiraţia i se auzea doar dacă asculta de aproape. Îşi întinse mâna şi o puse uşor pe spatele lui cald. Îi putea simţi muşchii de călăreţ sub inul subţire al robei lui de noapte.

Îl iubea atât de mult. Detesta să fie nevoită să-l mintă. El, care ura minciuna mai mult decât orice pe lume, îşi dăruise preţioasa dragoste unei femei care era o Minciună.

Căci ea credea că el o iubea. O simţea în el. Cu ea, el putea să-şi lase garda jos, să fie doar omul Ahaşveroş, nu Marele Rege Ahaşveroş. Dacă ar afla că ea îl minţise în tot acest timp… se cutremură. Rana ar fi de nesuportat pentru el. El nu-şi dăruia uşor iubirea sau încrederea, iar ei i le dăruise pe amândouă. Şi ea era o Minciună.

Dacă i-ar spune cine era chiar acum, poate că îl putea face să înţeleagă. Se gândi o vreme la aceasta, imaginându-şi scena, încercând pe rând diferitele cuvinte pe care le-ar putea folosi, dar de fiecare dată sfârşea în aceeaşi fundătură. Cum putea să-i spună adevărul fără să-l implice pe unchiul ei? Ahaşveroş ştia că Mardoheu o prezentase lui Hegai. Legătura dintre ei nu putea fi mai limpede.

Lacrimile începură să i se rostogolească încet pe obraji când îşi dădu seama că era la fel de înlănţuită ca întotdeauna. Înlănţuită de nevoia de a menţine credibilitatea unchiului ei şi înlănţuită încă şi mai strâns de dragostea ei pentru Ahaşveroş.

Cel mai tare se temea ca nu cumva Ahaşveroş să afle identitatea ei de la altcineva. Dacă Haman, de pildă, ar scociorî trecutul lui Mardoheu şi ar găsi că avusese o nepoată pe nume Estera, care dispăruse…

Estera închise ochii strâns şi se rugă: *Tată ceresc*, *Te rog*, *Te rog nu lăsa să se întâmple asta*. *Dacă adevărul trebuie să iasă la iveală*, *fie să iasă de la mine*. *Ahaşveroş ar fi devastat să-l audă de la altcineva*. *Te rog*, *Tată*. *Ai milă de fiica Ta*. *Am încercat să fac voia Ta*. *Am fost supusă unchiului meu*, *care m-a trimis aici să fac lucrarea Ta*. *Nu mă părăsi*, *Te*

implor. *Nu-l lăsa pe Ahașveroș să afle cine sunt*.

Vlăguită de emoţii, Estera adormi într-un târziu, iar când se trezi, Ahaşveroş plecase. Era încă în pat, ciugulindu-şi micul dejun, când intră iarăşi Luară. „Ia tava asta de aici, Luară", spuse ea iritată. „Mi se face rău numai uitându-mă la ea".

Luară ridică tava şi spuse în felul ei calm, atât de apreciat de Estera, „Te simţi în stare să-l vezi pe Hegai? Cere de ceva vreme o audienţă la tine".

Credincioasă promisiunii făcute lui Ahaşveroş, Estera încercase să-l implice pe eunucul-şef într-un mod mai activ în treburile ei. Hatac se arătase înţelegător când Estera îi explicase angajamentul pe care şi-l luase. Se vedea o mare diferenţă în Hatac în ultima vreme. Pur şi simplu, tânărul era fericit, mult prea fericit ca să-l pizmuiască pe Hegai pentru locul lui sub soare.

Estera îi spuse Luarei să-l primească pe eunucul-şef, care intră cu umbletul lui impozant. Când ajunse la pat, făcu o plecăciune.

„Bună dimineaţa, Hegai", spuse Estera.

„Bună dimineaţa, doamna mea. Nădăjduiesc că te simţi bine". Ochii lui şfichiuiră ageri chipul ei palid, iar Estera nu avu nicio îndoială că-i ghicise motivul palorii.

„Foarte bine, mulţumesc", răspunse ea.

„Aduc o cerere din partea trezorierului-şef, doamna mea. Ar vrea să te vadă astăzi".

După o lungă noapte albă, Estera nu avea dispoziţia necesară pentru a-i ţine piept unchiului ei. „Nu astăzi, Hegai. Amână-l pe altă dată, te rog".

„Sigur, doamna mea". Hegai îi aruncă încă o dată privirea aceea ageră. „Îi voi spune că eşti indispusă".

„Îţi mulţumesc".

„Nu mai am alte mesaje pentru tine, doamna mea", spuse Hegai dezaprobator.

Estera oftă. „Ştiu că sunt o tristă dezamăgire pentru tine, Hegai, dar adevărul este că sunt pe deplin mulţumită să las treburile imperiului în seama regelui. El este mai mult decât competent, ştii".

Ochii ascuţiţi ai lui Hegai se mutară de la Estera la jumătatea neocupată a patului ei imens. Se mai vedea încă o adâncitură pe perna pe care se odihnise capul lui Ahaşveroş. Hegai se uită din nou la Estera, observă părul dezlegat care i se revărsa peste umeri şi spuse franc, „Te-

am primit în harem, doamna mea, gândindu-mă că te vei potrivi cu regele. Dacă aş fi ştiut cât de bine aveai să i te potriveşti, te-aş fi trimis acasă".

Estera îşi ţuguie buzele într-un zâmbet de tristă recunoaştere.

În liniştea bruscă, putură auzi râsetele înăbuşite ale băieţilor înălţându-se până la ei prin oblonul pe care îl deschisese Luară ca să prindă soarele de dimineaţă. „Pajii", spuse Estera cu un zâmbet. „Astăzi au o zi liberă".

Hegai se încruntă.

Estera se îndreptă de spate. „Dacă tot suntem sinceri unul cu altul în dimineaţa aceasta, Hegai, dă-mi voie să-ţi aduc la cunoştinţă o problemă pe care regele nu prea ştie cum să o rezolve". Inspiră adânc. „Haremul".

Hegai îşi strânse buzele pline.

Ea spuse, „Problema este că regele nu mai vrea să aibă de-a face cu el".

Hegai se încordă. „Unica raţiune de a fi a haremului este să-i producă plăcere regelui, doamna mea. Nu mai are niciun rost dacă el nu-l vizitează niciodată".

Estera îşi dădu după ureche o şuviţă lungă de păr şi spuse cu patimă, „îmi vine să plâng când mă gândesc la toţi băieţii aceia mutilaţi, la toate fetele acelea vândute sclave, pentru a satisface dorinţele unui singur bărbat".

Hegai arăta năucit. „Acesta este motivul pentru care regele stă departe de el?"

„Nu. Aceasta este observaţia mea proprie, Hegai. Motivul regelui este mai demn de un om de stat. El nu doreşte să împovăreze imperiul cu zeci de prinţi nelegitimi. *Paraziţi de sânge regesc*, mi se pare că i-a numit".

„Am câştigat!" Vocea era aproape de fereastra Esterei.

Hegai se mânie. „Băieţii aceia n-ar trebui să se joace lângă dormitorul tău".

„Nu mă deranjează. De fapt, chiar îmi face plăcere să-i aud. Acum, Hegai, am nevoie să te gândeşti la această problemă. Ce putem face pentru a le da ocupanţilor haremului un scop în viaţă?"

„Nu au niciun scop în viaţă dacă regele nu-i vizitează niciodată. După cum tu însăţi ai subliniat, doamna mea, accesul la o altă viaţă le-a fost răpit cu desăvârşire".

„Cu fetele nu va fi chiar atât de dificil", gândi Estera cu voce tare, ca şi când el n-ar fi vorbit. „Dacă oferim un preţ de mireasă destul de ridicat, sunt sigură că vom reuşi să le găsim soţi celor mai tinere. Femeile mai în vârstă au şanse mai mici să se mărite, dar, pe de altă parte, femeile mai în vârstă sunt mai mulţumite cu poziţiile pe care le-au câştigat în structura haremului".

Hegai se holbă la ea îngrozit. „Ai de gând să desfiinţezi haremul?"

„Nu", spuse Estera cu regret. „Mi-ar plăcea, fireşte, dar regele ar obiecta faţă de o mişcare atât de drastică".

„Sunt uşurat să aud asta", i-o întoarse el ironic.

„Dacă aş avea de gând să destram haremul, nu ţi-aş cere acum să mă ajuţi să găsesc metode de a-i da sentimentul unui scop, Hegai".

El strâmbă din nas. „Te descurci destul de bine şi fără sfaturile mele, doamna mea. Ai scăpat de femei. Acum, cum rămâne cu eunucii?"

Estera îşi fixa cu privirea degetul arătător, cu care desena cercuri concentrice pe cuvertura de mătase trasă peste ea până la talie. Spuse, „Mă gândeam că poate eunucii ar putea alcătui o unitate specială de pază – ştii tu, ceva asemănător gărzii imperiale, doar că va fi compusă în întregime din eunuci".

Tăcerea din încăpere era absolută. „Vorbeşti serios?" întrebă Hegai, într-un târziu.

„Ei bine". Estera îşi ridică privirea spre el, după care reveni la degetul ei, „Da".

„Regele nu are nevoie de încă o unitate de pază".

„Nu, dar aceasta ar putea fi garda reginei, Hegai. Eunucii ar putea avea propriile uniforme speciale şi ar putea executa propriile exerciţii speciale. Ar putea mărşălui în toate procesiunile, cu propriile arme, proprii caii…"

Din nou tăcere. Estera îşi puse mâna întinsă pe cuvertură şi se uită la el. „Ce zici?"

„Nu ştiu", spuse Hegai încet.

„Le va da ceva de făcut, vezi tu, ceva de care să fie mândri".

„Regele a fost de acord cu ideea aceasta?"

„Nu i-am spus încă despre ea. M-am gândit să te întreb mai întâi pe tine dacă o consideri o idee bună".

Hegai păru flatat.

„Deci, crezi că este o idee bună?"

„Ar putea fi", spuse Hegai.

„Crezi că ar trebui să-i vorbesc regelui despre ea?”

„Da”, spuse Hegai hotărât. „Cred că da”.

După ce plecă Hegai, Luară se întoarse ca să o îmbrace de zi pe Estera.

Capitolul Douăzeci şi trei

Era dimineaţa audienţei publice pe care Ahaşveroş o ţinea lună de lună. Şedinţa aceasta se dorea a fi un timp în care cetăţenii imperiului aveau şansa să vorbească direct cu Marele Rege. Tradiţia începuse cu Cirus, dar, în timpul domniei lui Darius, evoluase în ceva mai mult ritualic decât într-un real forum. Doar câţiva petiţionari aveau voie să se apropie de Darius; ceilalţi erau pasaţi vreunui judecător sau unui alt oficial al curţii. Darius nu stătuse niciodată mai mult de o oră la audienţa publică.

Ahaşveroş, ale cărui audienţe publice din Babilon fuseseră supraaglomerate, era de fiecare dată surprins de numărul mic de oameni care se înfăţişau în Susa. La început, se gândise că probabil lucrurile stăteau astfel pentru că Darius făcuse atâtea îmbunătăţiri în vieţile oamenilor de rând, încât aceştia nu prea aveau de ce să se plângă. Ahaşveroş nu-l avusese la inimă pe tatăl lui, dar recunoştea întotdeauna valoarea realizărilor acestuia.

După o vreme, însă, începu să simtă că alta era explicaţia pentru penuria de petiţionari. Niciun grup mare de oameni nu putea fi atât de mulţumit.

În dimineaţa aceea, Ahaşveroş aştepta petiţionarii în salonul mare al palatului. Ca de obicei, şedea pe tronul împărătesc, care era din aur, cu patru picioare de leu şi avea un baldachin încrustat cu nestemate sprijinit de stâlpi de aur. În spatele tronului, la aceste audienţe, stătea un servitor ce ţinea pământuful de alungat muştele, făcut din coada unui taur sălbatic. Un alt servitor, la dreapta tronului, ţinea un şervet şi un vas. În faţa servitorilor, la dreapta şi la stânga tronului, stăteau purtătorul arcului regelui şi purtătorul lăncii regelui. Înaintea tronului, erau poziţionaţi doi servitori cu tămâie care indicau prin prezenţa lor până unde puteau să se apropie petiţionarii.

Ahaşveroş însuşi era îmbrăcat ca de obicei pentru aceste audienţe. Purta robele regale din purpură imperială scumpă. Brăţările şi gulerul, ambele de aur, întregeau efectul; o centură de aur îi susţinea sabia, iar în mâna dreapta ţinea un sceptru de aur.

Ahaşveroş fusese crescut cu acest protocol, şi nu văzuse niciun

motiv pentru care să facă vreo schimbare. Aşadar, acum se uita peste mâna de oameni ce aşteptau să-l vadă, cu capetele plecate, cu mâinile la vedere pentru a arăta că nu exista niciun pericol de asasinare, şi era uimit că erau aşa puţini.

Haman anunţă primul petiţionar: „Domnul meu, Akis Negustorul imploră să se apropie".

Ahaşveroş făcu un semn aprobator.

Un bărbat înalt, numai piele şi os, cu faţa îngustă şi trăsături severe se apropie de tron. Se prosternă imediat ce ajunse în dreptul purtătorilor de tămâie.

„Ridică-te", îi spuse Ahaşveroş.

„Domnul meu". Bărbatul se ridică, aruncă o privire rapidă spre rege şi se cufundă, brusc, în tăcere.

„Ai ceva ce doreşti să-mi spui?" întrebă Ahaşveroş cu o voce care, spera el, era încurajatoare.

„Da, domnul meu". Akis, era evident, încerca să se adune. Îşi drese glasul. „Am venit în numele negustorilor din Susa ca să îţi cerem să întreprinzi vreo acţiune împotriva briganzilor de pe drumul dintre Susa şi Persepolis. Ani de-a rândul, le-am plătit tribut pentru a trece pe acolo nestingheriţi, dar în ultima vreme au prins curaj şi ne jefuiesc caravanele chiar dacă îi plătim tocmai ca să nu facă aceasta".

Era un lucru despre care Ahaşveroş nu avea cunoştinţă. Se încruntă. „Vorbeşti despre drumul împărătesc dintre Susa şi Persepolis?"

„Da, domnul meu. Briganzii aceştia au acaparat înălţimile Porţilor Persane, şi nimeni nu poate trece de ei. Am avut doi oameni ucişi acolo luna trecută, domnul meu. De aceea am venit la Marele Rege să-i implor ajutorul".

Doi oameni ucişi? încruntarea lui Ahaşveroş se adânci. „De câtă vreme se întâmplă asta?"

„Doar de câteva luni încoace au început să atace caravanele".

„Da, dar de câtă vreme le plătiţi tribut?"

„Dintotdeauna, domnul meu. Ei sunt mardieni şi ştii şi tu cum sunt mardienii, domnul meu. Nu le pasă de nimic altceva decât de propria lăcomie".

„Darius ştia de problema aceasta?"

Răspunsul veni prompt. „Domnul meu, Darius însuşi plătea tribut pentru trecerea pe Porţile Persane".

Ahaşveroş era surprins să audă aceasta. „N-am ştiut”.

„Ai fost plecat mulţi ani în Babilon, domnul meu. Nu te-aş fi tulburat, domnul meu, dar negustorii din Susa nu vor putea să-şi trimită caravanele pe drumul acela decât dacă se face ceva împotriva acestor tâlhari. Iar dacă nu putem folosi drumul acela, afacerile noastre vor fi grav lovite”.

Ahaşveroş se hotărî pe loc. „Toţi supuşii mei ar trebui să poată folosi drumurile împărăteşti fără teamă – şi fără a fi nevoiţi să plătească mită. Voi avea grijă ca problema aceasta să fie rezolvată”.

Negustorului îi luă o clipă să realizeze că cererea lui fusese acceptată. Se lumină la faţă. „Mul-mulţumesc, domnul meu”.

„Mă bucur că mi-ai adus în atenţie această problemă. Dacă vei aştepta până la sfârşitul acestei audienţe, voi avea grijă să fii despăgubit pentru bunurile care ţi-au fost furate”.

Negustorul făcu ochii mari. „*Îţi mulţumesc*, domnul meu”.

Ahaşveroş dădu din cap şi se uită la Haman, care chemă următorul petiţionar.

În seara aceea, la cină, Ahaşveroş îi povesti Esterei despre întrevederea cu Akis Negustorul. „Va trebui să trimit un regiment din cavalerie la Porţile Persane ca să-i alunge pe mardieni”, conchise el. „Nu pot tolera această situaţie”.

Luau masa în micuţa sufragerie din apartamentele regale. Ahaşveroş aştepta cu nerăbdare aceste dineuri intime cu soţia sa; adesea, îi împărtăşea chiar unele din problemele sale. Îi plăcea să audă comentariile ei; avea o gândire limpede şi putea conta pe ea că îi spunea ceea ce gândea cu adevărat, nu ceea ce credea ea că ar fi vrut el să audă.

Îi spuse, „Nu-mi vine să cred că tatăl meu chiar le plătea tribut!”

Estera îşi sorbi apa, privindu-l peste cupă cu ochii ei mari, frumoşi. „Sigur sunt periculoşi, mardienii aceştia. Nu prea cred că Darius era genul care să-i plătească dacă ar fi avut de ales”.

Ahaşveroş râse scurt. îl surprinse perfect pe tatăl lui în acele câteva cuvinte. „Asta aşa este, categoric”.

Estera îşi puse apa înapoi pe masă, iar pajul se grăbi să-i umple iarăşi cupa.

„Îţi mulţumesc, Nikki”, spuse ea cu un zâmbet. Băieţelul se lumină la faţă şi zâmbi la rându-i.

Ahaşveroş începea încet să se obişnuiască cu felul în care soţia lui trata servitorii. Se uită la chipul strălucitor al micuţului Nikki, apoi din

nou spre Estera, care acum mânca nişte carne de miel. Se simţi uşurat să vadă că apetitul ei părea să-şi revină. Aştepta de câteva săptămâni bune ca ea să-i spună despre copil. Nu-şi putea imagina de ce îl păstra secret faţă de el.

Mintea îi reveni asupra şedinţei de dimineaţă. „Nu pot pricepe de ce participă atât de puţini oameni din Susa la audienţa publică. În Babilon, era de fiecare dată supraaglomerat".

„Probabil că le este teamă să vină". Estera îşi tamponă buzele cu un şervet.

El o privi uluit. „Teamă? De ce să le fie teamă?"

Ochii ei sclipiră amuzaţi. „Te-am văzut la paradă azi dimineaţă, domnul meu, îmbrăcat din cap până în picioare numai în purpură şi aur. Aproape că m-ai speriat".

El se încruntă. Ce voia să spună? Sigur că se îmbrăca adecvat pentru o audienţă.

Ea continuă, „Apoi, probabil că stai pe tronul tău de aur, înconjurat de toate accesoriile tale împărăteşti".

Se uită la el căutând confirmare. „Bineînţeles", spuse el cu demnitate. „Doar au venit să vadă un rege, nu un cioban".

Ea dădu încet din cap. „Nu crezi că, în aceste circumstanţe, un om de rând ar găsi oarecum intimidantă ideea de a se apropia de tine?"

El începu să se simtă puţin iritat. „Tatăl meu aşa îşi ţinea întotdeauna audienţa publică".

„Am auzit. Şi câţi oameni veneau la Darius?"

Îi plăcea când Estera era sinceră, dar cel mai mult îi plăcea când era de acord cu el. „Am ţinut audienţe formale pe când eram în Babilon şi au avut, toate, o participare bună", o informă el.

Estera mai mâncă o felie de carne de miel şi se uită la el. „Pun pariu că nu erau la fel de formale ca cea de azi-dimineaţă".

„Nu eram Mare Rege pe atunci", se grăbi el să riposteze.

„Aşa este. Acum eşti Mare Rege şi supuşii te venerează atât de mult încât nu se simt în largul lor să vină la tine cu problemele lor".

Ştia că ea avea dreptate, ceea ce îl irită puţin. „Te aştepţi să-i primesc picior peste picior în jurul unui foc de tabără?"

Estera chicoti. „Tare mi-ar plăcea să văd asta".

Dinspre Nikki se auzi un râset înfundat. Ahaşveroş îl ignoră.

Estera se aplecă spre el, în lumina lumânării care îi sublinia strălucirea palidă a pielii. „Nu te critic, domnul meu. Doar încerc să-ţi

explic de ce cred eu că participă atât de puţini oameni la audienţa publică”.

El sorbi din vin şi căzu pe gânduri.

„Probabil că ai dreptate”, admise el după o vreme.

„Vrei cu adevărat să participe mai multă lume? La o adică, ai lucruri mai importante cu care să-ţi baţi capul decât certurile triviale dintre un morar şi fiul său”.

„Nu-mi place să mă gândesc că supuşilor mei le este teamă să vină la mine”.

„Poate că Darius avea nevoie de toate însemnele regeşti ca să arate a rege. Tu nu ai”. Îi zâmbi călduros. „Chiar dacă ai sta picior peste picior în jurul unui foc de tabără, domnul meu, nimeni nu te-ar lua drept altceva decât ceea ce eşti”.

El îi zâmbi destins. îl făcuse să se simtă mai bine. Întotdeauna avea acest efect asupra lui. O privi tăind un măr şi se gândi că arăta chiar delicios. Ea îi văzu privirea şi îi înmână o felie, pe care el o mâncă cu plăcere.

Apoi ea spuse, „Ideea aceasta cu garda reginei pare să le fi prins bine eunucilor mai tineri. Am vorbit azi cu Hegai şi părea chiar entuziast. Toţi sunt foarte emoţionaţi de alegerea unei uniforme”.

„Sunt conştienţi că va trebui să dobândească ceva abilităţi militare?”

„O, da”.

„Iar cei mai bătrâni?”

„Cei mai bătrâni sunt cei mai mulţumiţi aşa cum sunt – la fel ca şi femeile mai în vârstă”.

El clătină din cap cu uimire. „Un harem mulţumit. N-ai idee cât de imposibil pare acest lucru”.

„Nu spun că toată lumea-i mulţumită, domnul meu”.

Habar nu avea ea ce miracol săvârşise. „O *majoritate* mulţumită este ceva extraordinar”.

„Ei bine, încă mai trebuie să le găsim soţi multora dintre fetele mai tinere. Dar lucrăm noi la asta”.

„Noi?”

„Hegai, Muran şi cu mine”.

„Excelent”, şi îşi întinse mâna după încă o felie din mărul nevestei sale.

Capitolul Douăzeci şi patru

Ahaşveroş nu mai călătorise pe drumul împărătesc ce pornea din Susa, peste munţi, spre Persepolis de când era copil. Şi-l amintea un drum ca toate celelalte drumuri împărăteşti din imperiu, pavat peste tot, mai puţin în părţile cele mai abrupte, cu un strat bătătorit de pietriş. Pe vreme bună, caravanele puteau călători zilnic de la o haltă la alta, transportându-şi mărfurile dintr-o parte a imperiului în cealaltă şi înapoi.

Darius se mândrise întotdeauna cu siguranţa din interiorul imperiului său. În timpul domniei lui, cetăţenii obişnuiţi puteau călători pe drumurile împărăteşti fără teamă de bandiţi şi, chiar şi atunci când era transportat argint în cantităţi mari, o gardă de zece oameni era considerată a fi o escortă suficientă. Iată de ce Ahaşveroş fusese atât de surprins să descopere că tatăl său le îngăduise mardienilor să perceapă tribut în schimbul unei treceri sigure pe Porţile Persane.

Porţile Persane era numele dat pasului invincibil care se afla pe drumul împărătesc spre Persepolis. Ahaşveroş îşi aducea aminte de un defileu strâmt tăiat în munte şi înconjurat din ambele părţi de pereţi stâncoşi. Nu era nevoie de un grup mare de oameni pe înălţimile acelor pereţi stâncoşi pentru ca drumul să devină de netrecut.

Ahaşveroş studie hărţile de care dispunea despre zona aceea şi vorbi cu mai mulţi oameni care cunoşteau drumul. Când se hotărî cum avea să decurgă acţiunea sa, îl chemă pe comandantul unuia dintre regimentele de elită ale cavaleriei pentru a-i da ordine. Numele comandantului era Cambyses.

Cambyses era surprins de convocare. Tocmai încheiase un tur plin de succes în fruntea cavaleriei la Sardis. Se întorsese de curând la curte şi nu-l întâlnise niciodată pe Ahaşveroş. Se îmbrăcă cu grijă în uniforma cavaleriei, alcătuită dintr-o tunică brodată cu mâneci lungi şi din pantaloni din piele, şi se înfăţişă oarecum emoţionat în micul salon în care regele îşi desfăşura afacerile.

Regele arăta foarte liniştit în scaunul lui cu o sculptură sofisticată, în robele sale albe, imaculate, care cădeau în falduri perfecte. Purta un fileu subţire din aur în jurul frunţii, iar căderea mătăsoasă a părului îi strălucea în lumina lămpii ce atârna de tavan.

Regele trecu direct la subiect. „Am descoperit că mardienii le pretind supuşilor mei tribut în schimbul trecerii pe Porţile Persane. Am mai descoperit şi că tatăl meu le îngăduia acest lucru. Eu, însă, nu agreez faptul că drumurile mele nu sunt deschise tuturor supuşilor mei.

Problema aceasta trebuie rezolvată".

Inima lui Cambyses se strânse. Se uită cât putu de liniştit la regele lui, care era o fiinţă frumoasă, cu siguranţă, dar despre care cavaleristul se îndoia că ştia prea multe despre logistica războaielor din munţi. Spera cu ardoare că Ahaşveroş nu avea de gând să-i ceară să elibereze trecătoarea cu un singur regiment de oameni!

Îşi dădu toate silinţele să explice realitatea situaţiei. „Este adevărat că Darius le plătea tribut mardienilor, dar o făcea pentru că trecătoarea este o capcană a morţii, domnul meu. Mardienii ocupă înălţimile din partea aceea a drumului împărătesc de ani de zile. Credemă, este mult mai simplu să le plătim tribut decât să încercăm să-i alungăm". Adaugă apoi, cu întârziere, „Domnul meu".

Ahaşveroş spuse, „Se pare, însă, că mardienii s-au lăcomit în ultima vreme. Unul dintre negustori mi-a spus că au luat tributul în bani plătit de negustori, după care le-au atacat şi jefuit şi caravanele".

Cambyses se încruntă la auzul acestor veşti. „N-am ştiut acest lucru. Au atacat şi detaşamentele împărăteşti?"

„Nu încă. Oricum, nu-mi place ideea de a plăti tribut vulturilor". Vocea regelui era desăvârşit de plăcută. „Lucrul acesta trebuie să înceteze".

Cambyses blestemă în şoaptă. De asta îi fusese frică. „Vei pierde mulţi oameni dacă încerci să capturezi pasul acela, domnul meu", spuse el sumbru.

„Poate că nu". Faţa lui Ahaşveroş era perfect senină. Cambyses îşi simţi muşchii gâtului şi ai umerilor încordându-se în aşteptarea temutelor cuvinte. Regele spuse, „Vreau să-ţi iei regimentul şi să cercetezi pasul acela pentru mine, comandante. Vezi dacă îţi poţi face o idee despre câţi oameni au mardienii acolo".

Cercetează pasul. Cambyses începu să se simtă oarecum mai bine. „Nu sunt doar la Porţile Persane, domnul meu. Au ocupat şi păsurile care duc înspre acesta".

Mâinile graţioase ale lui Ahaşveroş se odihneau pe braţele scaunului. Acum ridică două degete, iar inelele de pe ele aruncară sclipiri. „Află exact unde sunt", spuse.

„Da, domnul meu".

„Şi adu-mi câţiva păstori care îşi pasc turmele în munţii de lângă drumul împărătesc".

„Păstori, domnul meu?"

„Întocmai”.

Groaza pe care Cambyses o simţea de când regele pomenise pentru prima dată de Porţile Persane se risipi brusc. „Da, domnul meu”, spuse, cu o voce oarecum vioaie.

„Adu-i cu tine înapoi aici”.

„Da, domnul meu”.

„Nu vreau să încerci să capturezi trecătoarea, comandante. Mă înţelegi? Plăteşte-le mardienilor tributul cerut. Nu trebuie să fie vreo luptă. Vezi doar dacă poţi descoperi numărul mardienilor. Şi adu-mi câţiva păstori localnici”.

Cambyses nu-şi putu ascunde de tot rânjetul. „Înţeleg, domnul meu”.

Ahaşveroş îi făcu semn să plece. „Cel mai bine pentru tine ar fi să pleci cât mai repede. Deja se adună zăpadă în munţi”.

„Da, domnul meu”, spuse Cambyses pentru a treia oară.

După ce cavaleristul părăsi biroul regelui, îl găsi Mardonius aşteptându-l afară în curte.

„Despre ce aţi vorbit?” întrebă unchiul regelui.

Cambyses, care era rudă cu Mardonius dinspre partea mamei, îi povesti despre misiunea încredinţată lui. La sfârşit, Mardonius spuse, „Vin cu tine”.

Aceasta nu era o veste bună. Cambyses, care se aflase în cavaleria ce fusese evacuată de la Marathon, simpatiza setea de răzbunare faţă de greci a lui Mardonius, dar nu avea o părere prea înaltă despre calităţile de comandant ale lui Mardonius. Spuse precaut, „Eşti binevenit, firește, verişoare, dar nu cred că vei găsi interesantă această ieşire. Am ordine specifice din partea regelui de a nu mă angaja în luptă”.

Mardonius îl privi de sus, peste nasul arogant. „Te-am auzit, Cambyses, şi am spus că am să vin şi eu”.

Fiindcă unchiul regelui îl întrecea atât în rangul nobiliar, cât şi în gradul militar, conducătorul cavaleriei nu putu decât să consimtă.

Estera ştia că nu mai putea amâna să-i spună lui Ahaşveroş despre copil. Acum că începuse din nou să mănânce, stomacul i se umflase până acolo încât se observa. Stătea în roba de noapte în faţa oglinzii din dormitorul ei în timp ce Luară îi pieptăna părul.

Am să-i spun deseară, se gândi. Părul i se revărsa peste umeri ca o mătase neagră, strălucitoare. Îi zâmbi Luarei şi îi spuse, „Îţi aminteşti cum arăta când am venit prima dată în harem?”

Luară îi zâmbi la rându-i, dar, când puse pieptenele jos, o privi pe Estera, preocupată, drept în ochi.

„S-a întâmplat ceva, doamna mea? Pari tristă".

Estera oftă. „Uneori poţi fi aproape prea perceptivă, draga mea prietenă".

„Îmi pare rău, doamna mea. N-am vrut să-mi vâr nasul în sufletul tău".

Estera clătină din cap. „Tu niciodată nu-ţi vâri nasul, Luară".

„Te pot ajuta în vreun fel?"

„Nu, voi fi în regulă. Pe cuvânt".

Luară se duse să aranjeze cuverturile pe pat, apoi se uită întrebătoare la Estera, care stătea încă la masa de îmbrăcat. Estera clătină din cap. „Sunt în regulă. Poţi pleca, Luară".

Când uşa se închise în urma servitoarei, Estera se ridică şi se îndreptă spre fereastra bine închisă împotriva frigului. Îşi ridică ochii spre cer şi mâinile în vechea atitudine evreiască de rugăciune. Apoi recită *Shema*, rugăciunea fundamentală pentru întreaga credinţă ebraică: „*Ascultă*, *Israele*: *Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn*. *Să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta*, *cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta*".

„Cred asta", şopti ea. „Scump Tată ceresc, chiar cred asta. Şi întotdeauna mă voi ruga Ţie în inima mea. Dar nu văd cum voi putea vreodată să mă închin Ţie în public din nou. Am venit aici la porunca unchiului meu şi cred acum că Mardoheu a avut dreptate să mă trimită. Datorită mie, a ajuns destul de apropiat de Ahaşveroş ca să-l poată influenţa în privinţa evreilor. Eu nu pot face niciun lucru care ar periclita această poziţie a unchiului meu. Dacă îi spun lui Ahaşveroş că sunt evreică, cu siguranţă va face legătura între mine şi Mardoheu. Ar fi atât de mânios, Tată. Minciuna mea l-ar răni mult mai adânc decât l-a rănit vreodată lipsa de loialitate a lui Vasti. Iar eu n-am să fac asta. N-am să o fac".

Estera auzi zăngănitul suliţelor în timp ce gărzile de corp ale regelui se poziţionau de cealaltă parte a uşii ei şi se duse să se bage în pat, trăgându-şi cuverturile peste ea până la talie. Ahaşveroş intră, închizând uşa după el. Veni spre ea pe covorul gros, fără ca papucii lui de casă să facă vreun zgomot.

Era îmbrăcat într-o robă de noapte dintr-un material fin de un alb imaculat, în care rămăsese după ce fusese dezbrăcat ceremonios în

dormitorul lui de către nobilii de rang înalt cărora le venise rândul să îndeplinească acest ritual de noapte. Se băgă în pat lângă Estera, care îi spuse moale, „Arăţi obosit".

El îi aruncă o privire jalnică din nişte ochi care erau, în mod cert, mai grei decât de obicei. Fără să răspundă, se întinse pe pat şi căscă tare. „Sigur îmbătrânesc. Două petreceri târzii una după alta şi soţia îmi spune că arăt obosit".

„Petrecerile acelea trebuie să fie foarte plăcute. Ar trebui să fie, ca să compenseze evidenta stare jalnică în care te găseşti a doua zi".

„Obosit şi jalnic", spuse el. „Mai mult ca sigur că îmbătrânesc *foarte* tare".

Ea încercă să zâmbească, dar nu prea reuşi.

„Îmi dau seama că va trebui să muncesc noaptea asta ca să dovedesc că bărbăţia mea este neştirbită".

„Deja mi-ai dovedit bărbăţia ta", spuse Estera. „Voi avea un copil".

O spusese. Pur şi simplu. Nu-i venea să creadă că o spusese. Aştepta, cu sufletul la gură, răspunsul lui.

El se întinse spre ea, împletindu-şi degetele într-ale ei. „Mă întrebam când aveai de gând să-mi spui şi mie".

„Ştiai?" în vocea ei se citea dezamăgire. Dintre toate răspunsurile pe care şi le imaginase, acesta nu se număra deloc printre ele. Se ridică într-un cot şi îl privi drept în faţă, uşor jignită. „De unde ştii? Ţi-a spus cineva?"

„Mai am copii. Cunosc semnele". El îi luă mâna şi i-o duse la gură.

Detesta gelozia care îi pârjolea inima ori de câte ori se gândea la copiii lui. Nu pe copii era geloasă, îşi spuse ea. Sigur nu era atât de josnică încât să fie geloasă pe copii! Nu le putea suporta pe mamele lor.

„Adevărat", spuse ea cu glas stins.

„Copilul acesta va fi special, oricum", spuse el. Încă îi ţinea mâna la gură şi îi simţea buzele sărutându-i palma.

„Ştiu. Dacă este băiat, va fi următorul Mare Rege".

„Nu la asta m-am referit". Îi luă mâna şi i-o aşeză pe pieptul lui. Părul i se răsfirase în jurul capului, la fel de mătăsos şi fin precum aşternuturile egiptene pe care se odihnea. Îi zâmbi, iar pe faţa lui nu se zărea nici urmă din oboseala pe care o observase când intrase în încăpere. „Copilul acesta va fi al tău. Al tău şi al meu. Iată ce îl face special".

Urâtul sentiment de gelozie dispăru. „Şi eu simt la fel", şopti ea.

El o trase de mână. „Vino la mine”.

Ea alunecă mai aproape de el şi i se cuibări la piept. Braţele lui o încercuiră.

„Te iubesc”, şopti ea. „Te-aş iubi şi dacă ai fi un bandit mardian”. El chicoti.

„Tu m-ai iubi dacă aş fi altcineva?” întrebă ea precaută.

„Mmmm”, spuse el.

Ea îşi muşcă buza. Îi dăduse oare Dumnezeu momentul acela? Ar trebui, la o adică…

„Dacă tot vorbim despre a fi altcineva”, spuse el. „A trebuit să dizolv astăzi căsătoria lui Enshan”. Enshan era unul dintre fraţii săi vitregi.

Estera rămase complet nemişcată, simţindu-i sub obraz mătasea robei. „Of. De ce?”

„Familia soţiei sale îl făcuse să creadă că moşia familiei lor era lângă Ecbatana şi că aceasta avea să fie parte din zestrea ei. Dar până la urmă s-a dovedit că îl înşelaseră; terenul aparţine unei alte ramuri a familiei”.

„Sunt sigură că Enshan are destule pământuri”, murmură ea.

„Nu asta este ideea, Estera. Familia fetei l-a făcut să creadă, fără dubiu, că ea avea să-i aducă acele terenuri de lângă Ecbatana. Din acest motiv s-a căsătorit cu ea”.

Estera îi simţea respiraţia înfoindu-i uşor părul în creştetul capului. Aproape că îi era teamă să-i pună următoarea întrebare. „Nu ţine la ea, atunci?”

„De fapt, cred că începuse să-i placă destul de mult. Dar el spune că nu-şi permite să pice de prost, iar eu sunt de acord cu el”.

„Poate că fata nu ştia despre înşelăciunea rudelor lor?”

„Nu asta este ideea”, repetă el. „Ideea este că acel contract de căsătorie s-a bazat pe o Minciună. Nicio căsătorie nu poate înflori în astfel de circumstanţe”.

„Înţeleg”, şopti Estera.

Vocea lui se schimbă, deveni mai blândă, accentuându-şi astfel tărăgănarea. Mâinile lui se plimbau mângâietoare de-a lungul spatelui ei. „Chiar m-ai iubi dacă aş fi un bandit mardian?”

Estera îşi ascunse faţa în umărul lui şi închise ochii. „Da”, zise. „Chiar te-aş iubi”.

Cambyses mângâie grumazul calului său şi măsură cu privirea

rândurile de bărbaţi răspândiţi în urma lui de-a lungul versanţilor înzăpeziţi ai văii muntelui aceluia înalt. Apoi se întoarse să privească ce le stătea înainte. La nici zece picioare [cca. 3 metri – n.tr.] de locul în care se afla calul lui, valea se îngusta, pereţii stâncoşi din ambele părţi se ridicau abrupţi spre ceruri şi drumul nu mai era decât un defileu pietros tăiat prin munte. Acelea erau Porţile Persane.

Îşi ridică ochii spre bărbaţii ce stăteau pe piscurile stâncoase de ambele părţi ale trecătoarei, într-o poziţie numai bună de azvârlit pietre peste orice suflet neştiutor care s-ar fi aventurat în canion fără permisiunea lor. Îşi miji ochii spre cerul cenuşiu de iarnă şi buzele i se mişcară socotindu-le numărul.

Mardonius dădu pinteni calului vrând să ajungă lângă Cambyses. „Lipitori", mormăi el, cu privirea aţintită tot spre bărbaţii de pe stânci. „Mare ruşine pentru cavaleria regală să trebuiască să plătească tribut bandiţilor în schimbul dreptului de a călători pe un dram împărătesc".

Cambyses replică, „O facem de ani de zile. Darius spunea că-i mai ieftin să plăteşti tribut decât să pierzi oameni şi cai într-o luptă zadarnică".

W * «/ i

Capitolul Douăzeci şi cinci

„Asta era pe vremea când aveam nevoie de toate forţele pentru războiul cu grecii. Din moment ce Ahaşveroş îşi arată la tot pasul intenţia de a umili Persia întorcând spatele războiului cu grecii, ar putea măcar să elibereze drumurile!"

Cambyses sfârşi numărătoarea şi spuse, „Regele mi-a dat instrucţiuni clare să le plătesc mardienilor tributul obişnuit pentru folosirea trecătorilor pentru a putea cerceta drumul în siguranţă şi să mă întorc cu o estimare a numărului lor". Se întoarse spre verişorul lui. „Am avut impresia clară că pune ceva la cale împotriva bandiţilor".

Informaţia aceasta nu îi căzu bine lui Mardonius. Îşi ţuguie buzele. „Nepotul meu a întreprins o singură expediţie militară norocoasă în Egipt şi acum îşi închipuie că este mare general. În toţi anii în care ceilalţi dintre noi ne luptam cu grecii, el a stat în Babilon şi s-a jucat de-a regele. Când vine vorba de chestiuni militare, nu ştie nimic".

„N-ai cum să negi că a avut succes în Egipt".

Ochii roşii-maronii ai lui Mardonius sticliră batjocoritori. „Până şi un copil ar fi putut pacifica Egiptul".

Cambyses nu avea o părere la fel de dispreţuitoare despre Egipt,

dar se abţinu să-i spună acest lucru lui Mardonius. Deodată, se făcu mişcare în trecătoare şi Cambyses zări un cal şi un călăreţ venind în galop spre ei. „Ah", spuse, „vine colectorul tributului".

„Lipitori", repetă Mardonius cu dispreţ.

Calul, un ponei robust, se opri pe când se afla încă la vreo douăzeci de picioare [cca. 6 metri – n.tr.] de ei. Călăreţul, un bărbat cu pielea tuciurie şi zâmbetul ca un cuţit, spuse, „Vă va costa douăzeci de monede de aur ca să treceţi prin trecătoare".

„*Douăzeci de monede*!" Cambyses era livid. „Taxa voastră obişnuită este de zece".

Zâmbetul omului nu slăbi o clipă. „Marele Rege este bogat, iar noi suntem săraci. El se poate lipsi de douăzeci de monede".

Cambyses, care văzuse deja ce avea nevoie să ştie, spuse îndârjit, „Poate că îşi poate permite, dar n-are de gând să le plătească. Compania mea face cale-ntoarsă spre Susa".

„Cum doreşti". Faţa întunecată a omului avea o expresie de infinit dispreţ. „Veţi plăti pentru trecătorile de pe drumul de întoarcere, oricum".

„Am plătit deja pentru a folosi acele trecători".

„Şi le-aţi folosit. Dacă vreţi să le mai folosiţi o dată, trebuie să plătiţi din nou".

„Am plătit destul cât să le folosim de două ori!"

Sprâncenele negre, stufoase se ridicară pline de uimire. „Am spus noi că preţul acoperea două treceri?"

„V-am dat preţul obişnuit pentru două treceri".

„Probabil colectorul de taxe a omis să vă spună că preţul a crescut".

Cambyses era atât de mânios încât de-abia putea vorbi. „Nu vă mai dau un ban în plus".

„Atunci nu puteţi folosi trecătorile noastre". Nepăsător, mardianul se scobi în dinţi.

Insulta aceasta fu ultima picătură pentru Mardonius. „Lipitoare jegoasă şi plină de muci, pieri din faţa mea înainte să-mi pângăresc sabia cu sângele tău!" Mâna lui pluti ameninţător, deschizându-se şi închizându-se, pe deasupra armei din teacă. Pentru prima oară de când se întâlniseră, mardianul păru nesigur.

„L-ai auzit pe domnul", mârâi Cambyses. „Cară-te de-aici".

După o clipă de şovăire, mardianul îşi întoarse poneiul şi plecă în

galop pe unde venise.

„Lepădătură", zise Cambyses.

„Au nevoie să li se dea o lecţie", spuse Mardonius.

Cambyses încuviinţă, încă mânios. Expiră pe nas, încercând parcă să-şi alunge furia rămasă, şi spuse, „Să mergem".

Mardonius se zgâi plin de uimire la Cambyses, care dădu să-şi întoarcă calul. „Doar nu te întorci?"

„Ba bine că mă întorc. Am obţinut informaţiile pe care mi s-a spus să le obţin".

„Dar cum rămâne cu mardienii ăştia? Nu-i poţi lăsa să creadă că ne-au înfrânt!"

„Trebuie să mă supun ordinelor", zise Cambyses.

Mardonius îşi smuci brusc calul în aşa fel încât să stea faţă în faţă cu regimentul, care era unul dintre cele mai de elită din toată cavaleria. „Să fim oare noi, nişte aliemenizi, înfrânţi de o hoardă de mardieni jegoşi?" strigă el.

Nu era nevoie de mai mult pentru a zgândări focul aprigei mândrii de clan. Bărbaţii auziseră schimbul de cuvinte dintre conducătorii lor şi acel proscris şi erau scandalizaţi. Strigau înapoi la Mardonius acum, unii ridicându-şi pumnii, alţii ridicându-şi săbiile.

„Să trecem prin trecătoare şi să le-o îndesăm în faţă! „ţipă unul.

Alţii preluară strigătul de luptă şi, înainte să apuce Cambyses să-i oprească, călăreţii începură să galopeze spre intrarea în defileul acela perfid. Mardonius galopă împreună cu ei, strigând la fel de tare ca ceilalţi. Cambyses se strădui să-şi stăpânească calul şi să se ferească din calea atacului pentru a putea pune la adăpost vieţile păstorilor, care călătoriseră în coada cavaleriei.

Călăreţii trecuseră pe jumătate defileul când peste ei se pogorâră primele pietre nimicitoare. Nu exista precizie în felul de a azvârli al mardienilor, dar ploaia haotică, zdrobitoare, de pietre le curmă înaintarea şi prefăcu pe loc trecătoarea în haos. Cavaleriştii erau cu totul lipsiţi de protecţie; animale şi călăreţi se prăbuşeau sub salva neînduplecată de granit. Ţipetele oamenilor şi animalelor se ridicau în văzduh, dar pietrele continuau să plouă. Cambyses privea cu groază scena din faţa lui, învălmăşeala de copite şi membre însângerate, sfârtecate, biciuite ce sufoca trecătoarea, şi se simţi mai îngreţoşat decât se simţise vreodată în luptă.

„Domn al cerului, oare ce-am să-i spun regelui?" îi trebuiră lui

Cambyses săptămâni în şir ca să se întoarcă în Susa cu rămăşiţele regimentului său, care altă dată fusese o mândrie, dar care acum de-abia se târa în urma lui. Regele îl primi în camera sa de lucru, chiar locul în care îi dăduse ordinele de a nu intra în trecătoare. Cambyses îşi dădu toate silinţele să-şi păstreze vocea egală în timp ce relată ce păţise unul dintre regimentele cele mai de elită din cavaleria regelui. Sfârşi spunând, „Mardonius i-a stârnit, domnul meu. Au atacat înainte să apuc să-i opresc".

Chipul regelui arăta sumbru şi îndârjit. „Câţi oameni ai pierdut?"

Cambyses scrâşni din dinţi şi îi răspunse. Tăcerea lui Ahaşveroş era mai mult decât intimidantă acum. Îi dădea fiori. În cele din urmă, acesta zise, „Nu ţi-am spus să-l iei pe Mardonius".

Cambyses era acum cât se poate de conştient că aceea fusese cea mai mare greşeală a sa. Încercă să explice. „El mi-a cerut să vină, iar eu nu m-am simţit în măsură să-l refuz, domnul meu. Este mareşal general, la urma urmei".

Din partea regelui, din nou tăcere.

Cambyses spuse oarecum disperat, „Mardonius a supravieţuit atacului, domnul meu. Este rănit, dar am reuşit să-l aducem înapoi în Susa".

Din expresia de pe chipul regelui, Cambyses înţelese că Ahaşveroş ar fi fost mult mai fericit să audă despre moartea unchiului său.

„Îmi pare rău, domnul meu", spuse el. „Am făcut tot ce am putut, îmi pare rău că nu a fost de ajuns".

„A acţionat cu totul împotriva ordinelor mele". Ahaşveroş era furios, iar Cambyses nu-l putea învinovăţi.

„I-am spus acest lucru, domnul meu. I-am spus că am primit ordine să cercetez trecătoarea fără a-i provoca pe mardieni". Mai adăugă încă o dată, deşi ştia că în van din moment ce cariera lui era acum praf şi pulbere. „Îmi pare rău".

Ahaşveroş se ridică şi îşi luă pălăria de pe biroul elegant în spatele căruia şezuse. Gura i se strânse într-o linie subţire când spuse, „Mulţumită acestui dezastru, am un motiv să-l deposedez pe Mardonius de rangul său militar. Mare păcat că au trebuit să moară atâţia pentru atâta lucru".

„Da, domnul meu". Cambyses îşi plecă capul.

„Dar mi-ai adus câţiva păstori?"

„Da, domnul meu”. Cambyses îşi ridică capul. „Ţi-am adus vreo zece păstori care îşi pasc turmele în mod regulat în munţii ce flanchează drumul împărătesc. Şi m-am asigurat că nu sunt mardieni”.

Între sprâncenele lui Ahaşveroş se făcu o linie ascuţită. „Mardienii n-au nevoie să pască oi. Au găsit o cale mai uşoară de a-şi câştiga traiul”.

„S-au făcut incredibil de aroganţi, domnul meu. Ca să-mi pot înapoia răniţii la Susa, am fost nevoit să plătesc o sută de monede de aur”.

Ochii lui Ahaşveroş se măriră de uimire. Spuse, „Ei bine, de-acum vor avea de-a face cu mine”.

La aceste cuvinte, rostite pe tonul acela liniştit, pe Cambyses îl trecu un fior pe şira spinării. Deodată, fără vreun motiv logic, fii convins că regele avea să meargă până la capăt. Chiar şi Darius se dăduse înapoi din calea mardienilor, dar Ahaşveroş avea să-i înfrângă.

„Mi-ar fi plăcut să te însoţesc”, spuse el pe negândite.

O pereche de ochi gri-verzui îl priviră gânditori preţ de un minut. După aceea, Ahaşveroş spuse, „De ce nu m-ai însoţi?”

Ţintuit de privirea aceea, Cambyses îşi simţi respiraţia tot mai gâfâită. Spuse cu greu, „Te-am dezamăgit, domnul meu. N-am crezut că vei mai avea încredere în mine”.

Ahaşveroş privi pălăria din mâinile sale. „Greşeala ta a constat în faptul că i-ai îngăduit unchiului meu să te însoţească, nu în felul în care ai condus restul misiunii ce ţi-a fost încredinţată”.

Cambyses înghiţi în sec. Palmele îi erau ude de transpiraţie. Regele întrebă, „Ai învăţat din acea greşeală, Cambyses?”

„Da, domnul meu”.

„Atunci, nu cred că mai avem ce discuta pe acest subiect”. Ahaşveroş îşi potrivi pe cap *cidaris-vH*. Înalt. „Te poţi întoarce la îndatoririle tale”.

„Eu…” Cambyses inspiră adânc şi încercă din nou. „Îţi mulţumesc, domnul meu”.

Ahaşveroş făcu un gest aprobator. Tânărul căpitan se prosternă reverenţios şi se retrase.

În ziua următoare, Ahaşveroş ieşi să călărească, iar la întoarcere, îi făcu o vizită neanunţată unchiului său în casa acestuia din Susa. Mardonius era în pat, dar servitorii lui îl primiră pe rege.

Ahaşveroş rămase în picioare în umbră la uşa camerei unchiului

său, încercând să-şi stăpânească furia. Omul acesta îi fusese duşman încă de când era copil, iar acum Ahaşveroş era pe cale să-l distrugă. Următoarele câteva minute aveau să-l facă să se simtă foarte bine.

Mardonius şedea rezemat de pernele sale, dar arăta îngrozitor. Când îl văzu pe rege în pragul uşii, spuse cu voce aspră, „iartă-mă dacă nu te pot saluta cum se cuvine, domnul meu".

Ahaşveroş traversă podeaua până la patul unchiului său. Obloanele erau închise pentru căldură şi fusese aprinsă lampa de deasupra capului. Aceasta se balansă uşor în lanţul ei din tavan când regele trecu pe sub ea. Ajuns lângă Mardonius, spuse, cu glasul neobişnuit de tăios, „Alţii n-au fost la fel de norocoşi. Au murit la Porţile Persane din cauza ta".

Faţa lui Mardonius era plină de răni şi trasă de durere, dar ochii îi scânteiau sfidători. „Te înşeli. Mardienii i-au ucis, nu eu".

Ahaşveroş fu cuprins de un val de nespus dispreţ. *Este ca un vierme sub piciorul meu*, se gândi. „De ce ar fi nevoie, mă întreb, ca tu să admiţi că un anumit lucru s-a întâmplat din vina ta? Ca tu să-ţi asumi responsabilitatea pentru propriile acţiuni?"

„Viaţa mea n-a fost atât de uşoară ca a ta, nepoate. Tatăl meu te-a adorat aproape din ziua în care te-ai născut. Nimic nu era prea bun pentru nepotul său cu sânge împărătesc. N-a avut nicio consideraţie pentru mine, propriul lui fiu. Toate erau pentru tine, frumosul Ahaşveroş".

Brusc, căldura dispreţului şi dezgustului îl părăsi pe Ahaşveroş, lăsându-l calm şi stăpân pe sine. „Propriul meu tată în mod cert nu m-a adorat. Darius avea o părere mult mai înaltă despre tine şi despre Xerxes decât despre mine. El te-a numit mareşal general, Mardonius. Ţi-a încredinţat comanda a jumătate din armata lui. Iar tu ai lucrat ca un cârpaci – aşa cum faci cu tot ce îţi pică în mâini".

Pumnii unchiului său se încleştară pe cuvertura patului, iar faţa i se schimonosi de furie. „Darius a fost un soldat mult mai priceput decât vei fi tu vreodată şi a avut încredere în mine. Tu eşti cârpaciul, Ahaşveroş. Tu te temi să-i ataci pe greci. Tu ai făcut din Persia obiectul batjocurii lumii întregi".

Pe cât de tare se înfierbânta unchiul lui, pe atât de calm devenea Ahaşveroş. „N-am vrut să-i atac pe greci câtă vreme în fruntea armatei noastre se află încă incompetenţii comandanţi numiţi de tatăl meu. Oricum, am de gând să mă descotorosesc de cel mai incompetent dintre

toţi. Eşti demis din funcţia de mareşal general, Mardonius. De fapt, eşti demis şi din armată, şi de la curte".

„Cum?" Mardonius se holba la el nevenindu-i să creadă. Când realiză că Ahaşveroş vorbea serios, ţipă, „Nu-mi poţi face asta!"

Ahaşveroş ridică din sprâncene. „Tocmai am făcut-o".

„Am adepţii mei", ameninţă Mardonius. „Ei n-au să suporte una ca asta".

„Adepţii tăi constau în nişte exilaţi greci care urăsc Atena şi vor să se folosească de Persia pentru a-şi obţine răzbunarea. Ceilalţi amici buni ai tăi, Smerdis şi Tereş, sunt morţi. N-ai niciun adept, unchiule".

„Dacă plec de la curte, îl iau pe Xerxes cu mine", ameninţă Mardonius.

„Decizia aceasta îi aparţine lui".

Mardonius izbi cu pumnul în pat. „Pe toţi zeii! De ce te-a numit Darius pe tine? *De cel*".

„Pentru că, în ciuda greşelilor sale ca părinte, Darius a fost un rege. Imediat ce ţi se vindecă rănile, unchiule, te vei muta din Susa".

Mardonius îşi deschise gura pentru un nou protest, dar îl privi pe Ahaşveroş în ochi şi tăcu.

„Foarte înţelept", spuse Ahaşveroş, prăvălindu-şi cuvintele ca pe nişte bucăţi mari de gheaţă. Se întoarse şi merse spre uşă, se opri o clipă, apoi o deschise cu podul palmei. Fără să privească în urmă, regele ieşi.

Capitolul Douăzeci şi şase

Ahaşveroş se mişcă repede după ce îl confruntă pe Mardonius. Avu întrevederi cu păstorii aduşi în Susa de Cambyses şi petrecu ceasuri îndelungate în discuţii cu comandanţii săi militari. La urmă, după ce se asigură că toate erau la locul lor, porunci ca Nemuritorii, alături de garda imperială, să se pregătească pentru un marş în munţi, spre păsurile ce duceau la Porţile Persane.

Intensa implicare a regelui în problemele militare îl făcu pe Haman să se simtă uitat. Haman era gelos pe timpul pe care regele îl petrecea cu Cocs. Era gelos pe timpul pe care regele îl petrecea cu regina. Cel mai tare, însă, era gelos pe timpul pe care regele îl petrecea cu Mardoheu, căci cei doi examinau împreună costurile campaniei. Haman încercă de nenumărate ori să obţină o audienţă la rege, dar Ahaşveroş continua să-l amâne. Când, în sfârşit, fu chemat în camera de lucru a regelui, era hotărât să-l facă pe Ahaşveroş să înţeleagă că Haman era persoana în care putea avea încredere; că Haman era persoana care

urmărea întotdeauna interesele regelui; că Haman era cel mai adevărat prieten al său.

Ahaşveroş şedea în spatele elegantului său birou când intră Haman.

Avea nişte hârtii în faţă, ceea ce îl surprinse pe Haman, fiindcă regele nu ştia să citească. Când se apropie, însă, Haman văzu că hârtiile conţineau desene şi numere. *Treburi militare*, bănui el înverşunat.

Se opri în faţa biroului. Ahaşveroş era îmbrăcat în haine de călărie şi îşi ridică privirea pentru a-i oferi lui Haman un scurt zâmbet. „Ştiu că ai tot încercat să mă vezi, vechiul meu prieten, dar am fost ocupat. În două zile, plecăm în munţi şi mai sunt încă multe de făcut. Ar fi, însă, câteva lucruri pe care trebuie să le discut cu tine înainte să plec".

„Şi eu am ceva de discutat cu tine, domnul meu", i-o întoarse Haman.

Ahaşveroş îşi împreună mâinile lipsite de inele şi spuse curtenitor, „Te ascult".

„Vreau să-ţi vorbesc despre ceva ce are directă legătură cu campania împotriva mardienilor, domnul meu".

O sprânceană ridicată îl invită să continue.

„Ştiu că te-au preocupat aspectele militare şi financiare ale campaniei, domnul meu, dar pe mine mă preocupă aspectele istorice".

„Istorice?" repetă ca un ecou Ahaşveroş, în mod clar tulburat.

„Da, domnul meu. Reputaţia unui rege supravieţuieşte numai prin evidenţele concrete pe care le lasă în urmă. Ştiu că persanii nu sunt la fel de preocupaţi de registrele scrise ca babilonienii, dar în această problemă cred că trebuie să fii atent la viitor".

Regele spuse nerăbdător, „Haman, despre ce vorbeşti?"

Haman se trase mai aproape. „Ţine de datoria mea în calitate de Mare Vizir să te informez, domnul meu, că atunci când un rege persan trece la acţiune contra propriilor supuşi, trebuie să emită o proclamaţie enunţând motivele pentru o astfel de acţiune. Aceasta este legea, domnul meu. Nu poţi acţiona pe cale legală împotriva mardienilor fără a face acest lucru".

Ahaşveroş se încruntă. „Eu n-am auzit niciodată de o asemenea lege. Tatăl meu în mod sigur n-a emis câte o proclamaţie de fiecare dată când s-a dus la război!"

„Este prima oară când te aud citându-l pe Darius ca model, domnul meu", ripostă Haman.

Un zâmbet jalnic trecu ca o părere pe chipul lui Ahaşveroş. „Aşa este. Dar cine ar citi o asemenea proclamaţie, Haman? Ce rost ar avea ea?”

Haman se aplecă spre el, insistând să-l convingă. „Va ajunge în registrele împărăteşti, domnul meu. Crede-mă când îţi spun că *este* importantă. Va oglindi maniera ta de a domni şi le va arăta generaţiilor viitoare că ai fost un rege drept şi cinstit”. Se îndreptă de spate. „Mă preocupă doar persoana *ta* în această chestiune, domnul meu. N-aş vrea ca excelentele tale intenţii să fie răstălmăcite, în această situaţie sau în oricare alta”.

Ahaşveroş flutură din mână. „Bine, bine. Dacă tu socoteşti că este atât de importantă, vom avea o proclamaţie. O poţi scrie chiar tu”.

„Voi fi fericit să fac aceasta, domnul meu. Ce doreşti să scriu?”

Ahaşveroş se gândi o clipă. „Scrie că motivul pentru care acţionez împotriva mardienilor este să scap imperiul de o ceată de lipitori. Formularea exactă o las în seama ta”.

Haman se simţi jignit de faptul că Ahaşveroş voia, în mod clar, să se descotorosească de el ca să se poată întoarce la treburile lui militare. Spuse formal, „Prea bine, domnul meu. O voi întocmi şi ţi-o voi aduce mâine spre aprobare”.

„Cât despre asta…” Ahaşveroş deschise capacul unei cutii de lemn cu o sculptură sofisticată care se afla pe colţul biroului şi scoase un obiect cilindric. Haman cunoştea bine acel obiect. Era sigiliul împărătesc, făcut din lapislaz şi acoperit la ambele capete cu folie de aur. Pictura de pe sigiliu îl înfăţişa pe Ahaşveroş stând în picioare lângă un car de luptă şi aruncând săgeţi înspre un leu care era ridicat în două labe ca un demon pe jumătate uman. Doi curmali încadrau scena, iar pe cer, între ei, apărea simbolul lui Ahuramazda. Numele şi titlul regelui, „Ahaşveroş, Mare Rege”, erau inscripţionate în persană, elamită şi babiloniană.

Ahaşveroş spuse, „Unul dintre motivele pentru care am dorit să te văd a fost acela de a pune sigiliul meu direct în păstrarea ta. Afacerile imperiului nu se pot opri, pur şi simplu, cât sunt eu în munţi. Tu ştii cel mai bine cum gândesc, Haman, şi dacă va trebui luată vreo decizie, ştiu că tu o vei lua astfel încât să-mi fie pe plac”. Zâmbi. „Prima ta acţiune în numele meu poate fi aceea de a ataşa sigiliul meu proclamaţiei acesteia pe care ţi-o doreşti cu atâta înverşunare”.

Inima lui Haman dădu să-i iasă din piept de mândrie în faţa

acestui semn al cinstei şi încrederii pe care i le acorda Ahaşveroş. Îi tremură mâna când luă preţiosul sigiliu din degetele subţiri ale regelui.

„Mul-mulţumesc, domnul meu. Mă voi ruga să te întorci cu bine".

„Îţi mulţumesc, Haman".

Urmă o pauză, în care Ahaşveroş îşi plecă ochii spre birou. Când vorbi din nou, vocea îi era aspră şi profesională. „Ar mai fi un lucru pe care aş vrea să-l scrii şi să-l pecetluieşti cu sigiliul meu".

„Da, domnul meu?"

„Scrie că, în cazul în care nu mă întorc din această campanie, îl numesc pe Xerxes moştenitorul meu".

Haman rămase cu gura căscată. „Pe *Xerxes*, domnul meu?"

Chipul lui Ahaşveroş era imposibil de citit. „Trebuie să sperăm că a mai crescut puţin în ultimii câţiva ani".

„Dar… cum rămâne cu fiul reginei?"

„Nu pot numi un copil să fie Mare Rege. Ar fi un dezastru pentru imperiu. Darius a fost capabil să lase deoparte propriile afecţiuni şi să numească moştenitor pe acela pe care l-a crezut cel mai potrivit pentru imperiu, iar eu trebuie să fac la fel. Trebuie să fie Xerxes".

Haman se zgâia la el, consternat.

Ahaşveroş zâmbi. „Haide, Haman, nu te posomorî. Am toate intenţiile să mă întorc în Susa. Dau această dispoziţie doar pentru că ţine de datoria mea să prevăd toate situaţiile posibile. Acum, dă-mi sărutul de despărţire şi lasă-mă să plec. Mă aşteaptă Cocs în curtea grajdurilor".

Haman se apropie de rege şi atinse cu buzele pielea rece a pometţilor lui Ahaşveroş. Dădu să se retragă, un pas, doi paşi, trei paşi. La uşă, spuse, „Nu-ţi face griji, domnul meu. Voi avea grijă de îndatoririle tale şi îţi voi păzi imperiul".

Ahaşveroş zâmbi. „Ştiu că aşa vei face".

Afară, pe coridor, aşteptându-şi rândul să-l vadă pe rege, era Mardoheu. Haman îşi simţi sângele scurgându-i-se din obraji în timp ce-l privi pe iudeu. Pumnii i se încleştară involuntar, dar Mardoheu trecu pe lângă el de parcă ar fi fost invizibil şi dispăru în biroul lui Ahaşveroş.

Toată satisfacţia lui Haman pieri când uşa se închise în urma iudeului, în timp ce străbătea coridorul, nu se gândea că pe el îl numise regele Mare Vizir şi că lui îi încredinţase sigiliul împărătesc; nu se gândea că lui îi aparţinea cea mai înaltă funcţie din ţară, după aceea de rege, sau că, în timp ce Ahaşveroş era plecat în campanie, el, Haman, avea să fie, de fapt, Marele Rege al Persiei. Adevărul este că pe Haman

nu-l interesa felul acela de putere care îi atrăgea pe majoritatea oamenilor.

Ceea ce voia Haman era relativ simplu: el voia să fie cea mai importantă persoană din viaţa lui Ahaşveroş. Puterea politică era importantă pentru el doar ca semn al cinstei pe care i-o acorda regele; altfel, ea nu însemna nimic. În mintea lui Haman clocotea teama că rivalul său, Mardoheu, încerca să se insinueze în afecţiunile lui Ahaşveroş – şi că era posibil să-i reuşească.

În toţi anii aceştia, *am stat lângă el*, fumegă Haman. *I-am fost prieten în Babilon*, *pe când era un tinerel neîncercat. Întotdeauna i-am urmărit interesele*, *punându-le mai presus de ale mele*. *Şi cum mă răsplăteşte el acum*? *îşi oferă prietenia şi încrederea unui iudeu*!

Continuând să meargă în josul coridorului, Haman tremura din tot corpul ca scuturat de o febră fatală.

Ca toţi ceilalţi din palat, Estera fusese şocată să audă despre oamenii sfărâmaţi în bucăţi de mardieni şi înţelegea pe deplin furia lui Ahaşveroş faţă de Mardonius, deşi o înfricoşa puţin. Cu ea se purta întotdeauna atât de diferit.

O, dacă ar putea scăpa de groaza că Ahaşveroş ar putea afla cine era ea! Da, el o iubea, dar credea că persoana pe care o iubea era fiica unei babilonience, nu a unei evreice. Imaginea lui Vasti era greu de alungat din mintea ei. Ahaşveroş era capabil de o mare gentileţe, dar, în definitiv, era rege. Nu putea suporta să fie tras pe sfoară.

Află apoi că Ahaşveroş plănuia să conducă el însuşi următorul atac împotriva mardienilor şi se panică. În mod sigur, prezenţa lui nu era necesară. Avea mii şi mii de soldaţi; de ce nu puteau îndeplini ei această misiune, fără el? De ce nu-l putea trimite pe Cocs? De ce trebuia să meargă el însuşi?

Când îşi vărsă toate aceste întrebări înaintea lui, el o bătu uşor pe braţ şi îi spuse să nu se îngrijoreze. El nu era Mardonius şi, în mod cert, nu avea să-şi irosească oamenii conducându-i într-o situaţie imposibilă. Aveau să fie în siguranţă, el avea să fie în siguranţă, iar ea nu avea de ce să-şi facă griji. După aceea, se îngropă în pregătiri pentru campania ce se apropia, simţind, evident, că nu mai era nimic de spus pe subiectul vreunui posibil pericol pentru viaţa sa.

Dar Estera avea o frică terifiantă că Dumnezeu avea să i-l ia pe Ahaşveroş, drept pedeapsă pentru că îşi părăsise religia. Se rugase din ce în ce mai puţin în ultima vreme. Îi venea greu să se roage; rugăciunea

îi amintea de viaţa ei dublă, iar ea încerca să-şi abată gândurile de la aceasta. Îşi dădea toate silinţele să trăiască în prezent, acolo unde era fericită. Gândurile despre viitor o umpleau de teamă şi îngrijorare. Era mai bine să nu-şi lase mintea să o apuce în direcţia aceea.

Dar Estera cunoştea Scriptura şi cunoştea numeroasele exemple în care Dumnezeu îi pedepsise pe cei care nu I se mai închinau. Dăduse spre nimicire cetăţi întregi, în câteva cazuri. Un singur om era o nimica toată pentru El.

Dacă o astfel de pedeapsă era pe cale să se abată asupra ei şi asupra soţului ei nevinovat?

El încetase să mai vină în patul ei din cauză că era întotdeauna atât de târziu încât, spunea el, nu voise să o deranjeze. Dar somnul ei era agitat, iar în vis i se înfăţişau imagini de coşmar în care Ahaşveroş zăcea mort pe stâncile reci. Stătea întinsă în patul ei solitar, strigând în inima ei, TVzz *pot trăi fără tine*, *Ahaşveroş*. *Nu pot*. *Nu pot*.

În seara dinainte de plecarea armatei, Ahaşveroş îi trimise un mesaj spunând că venea la ea în noaptea aceea. Estera aştepta în dormitorul ei, încercând să-şi adune curajul. *Sunt fiică de soldat*, se gândi. *Trebuie să fiu curajoasă*. *Ahaşveroş aşteaptă asta de la mine*. *Nu-l pot trimite departe cu imaginea unei neveste înlăcrimate în minte*.

Cărbunele din alamar arsese de tot şi camera era rece când uşa dormitorului se deschise, în sfârşit, şi intră Ahaşveroş. Estera stătea în capul oaselor în patul cu baldachin, cu învelitorile trase până la bărbie, şi îl privea fără un cuvânt în timp ce închidea încet uşa după el.

El spuse, „Mi-a fost teamă să nu te fi culcat deja. Am petrecut mai mult timp cu Cocs decât plănuisem”.

Ea îl privea tăcută.

El traversă pardoseala, se aşeză pe pat lângă ea şi îi luă mâna într-a lui. „Trebuie să-ţi spun ceva, iubirea mea. Vreau să auzi acest lucru de la mine, şi nu de la altcineva”.

Inima Esterei începu să bubuie. Ahaşveroş avea pielea strânsă pe obraji, aşa cum se întâmpla întotdeauna când era îngrijorat. „Ce este?” şopti ea.

„I-am lăsat lui Haman instrucţiuni ca, în eventualitatea morţii mele, Xerxes să fie moştenitorul meu”.

Estera simţi un nod în stomac la acele cuvinte. *Şi-a numit moştenitorul*. *Crede că va muri*.

Îl privi cu ochii măriţi de o groază mută.

El interpretă greşit motivul tăcerii ei. „Îmi pare rău, Estera, dar nu l-am putut numi pe copilul nostru. Singura cale sigură de a dezbina un imperiu este să aşezi un copil pe tron. Sunt sigur că înţelegi asta". Se aplecă spre ea, strângându-i mâna mai tare. „Estera? Tu ai întotdeauna mintea limpede. Nu poţi înţelege lucrul acesta?"

Vocea ei se auzi ca o şoaptă răguşită. „Mi-ai spus că n-am de ce să-mi fac griji. Mi-ai promis că te vei întoarce cu bine din campania aceasta. Mi-ai promis!"

Chipul lui se destinse. „Sigur că mă voi întoarce cu bine. Am simţit doar că ţinea de datoria mea faţă de imperiu să numesc un moştenitor".

Inima ei bătea vrând să-i spargă pieptul.

„N-ar fi trebuit să-ţi spun asta". Era, în mod clar, supărat pe el însuşi pentru neliniştea pe care i-o produsese. „Crede-mă – Estera, am toate intenţiile să trăiesc destul cât să-l văd pe fiul nostru suficient de mare ca să-mi urmeze pe tron. Ţi-am spus doar pentru că n-am vrut să auzi despre Xerxes de la altcineva şi să înţelegi greşit motivele mele pentru a nu-l numi pe fiul nostru".

Ea abia dacă îl auzea. Rosti cu voce tare cuvintele din mintea ei. „Te gândeşti că vei muri".

El spuse încet şi răspicat, „Nu mă gândesc că voi muri. Trebuie să-ţi scoţi din minte gândul acesta".

Toate bunele ei intenţii de a nu-l împovăra cu fricile ei muriseră în secunda în care el menţionase numirea unui moştenitor. Îşi duse la gură mâna liberă. „Ahaşveroş. Mi-este atât de frică. Tatăl meu a murit în luptă. De ce nu s-ar întâmpla şi cu tine la fel?"

El îşi zvârli picioarele pe pat astfel încât să stea alături de ea pe perne şi o cuprinse în braţe. „Ascultă-mă, iubirea mea. Nici măcar nu va avea loc vreo luptă. Mă voi întoarce cu bine – îţi promit solemn".

Ochii ei se agăţară de ai lui. Era atât de calm, atât de sigur. Liniştea începu să i se strecoare în inimă.

„Fără luptă?" şopti ea.

„Fără luptă. Ne vom întoarce toţi acasă, teferi şi nevătămaţi. Toţi, îţi promit".

Ea respiră adânc şi începu să se destindă la pieptul lui. El îşi plecă capul şi îi şopti în ureche, „Crezi că mai ai destulă energie pentru un rămas-bun aşa cum se cuvine?"

Ea îşi ţinu respiraţia şi izbuti un zâmbet tremurător. Buzele i se mişcară. „Da".

După aceea, Estera îşi sprijini capul de umărul lui. „Te iubesc atât de mult. Ai putea cerceta pământul în lung şi-n lat şi tot n-ai găsi vreodată pe cineva care să te iubească mai mult decât mine".

„*Chiar* am cercetat pământul în lung şi-n lat", îi aminti el.

„Aşa este". Ea chicoti înăbuşit.

Mâna lui mângâia tandru părul ei lung. „Tu eşti însăşi esenţa vieţii mele. Înainte, întotdeauna eram singur. Acum, te am pe tine".

Ea îşi ridică capul pentru a-i putea vedea faţa. „Sunt mulţi oameni care te iubesc, Ahaşveroş".

Chipul lui era grav când îi întoarse privirea. „Sunt mulţi oameni care iubesc imaginea pe care şi-au făcut-o despre mine".

Îi veni să plângă la această imagine a singurătăţii lui. Îşi îndesă din nou faţa în umărul lui, iar el îşi odihni obrazul pe capul ei. „Cu tine", spuse el, „am ajuns acasă".

Capitolul Douăzeci şi şapte

Prima parte a expediţiei lui Ahaşveroş decurse exemplar de lin. Nefiind perioada din an în care se deplasau de obicei armatele, bandiţii mardieni care puseseră stăpânire pe trecătorile mai mici fură luaţi complet prin surprindere de apariţia regelui. Surpriza, cuplată cu numărul în sine de oameni ce mărşăluiau în urma regelui, îi intimidară pe bandiţi în aşa măsură încât lăsară forţele imperiale să freacă fără a plăti tribut. Astfel, Ahaşveroş şi armata ce-l însoţea înaintară fără vreun incident până când ajunseră la impenetrabila fortăreaţă mardiană de la Porţile Persane.

Era evident că bandiţii de la trecătorile mai mici trimiseseră vorbă mai departe oamenilor lor despre venirea regelui, pentru că stâncile care dominau perfida trecătoare erau ticsite de oameni, privelişte menită, în mod clar, să-l descurajeze pe rege. Zăpada de pe drum ajungea, în continuare, până la genunchii cailor, aerul era glacial, iar drumul dinainte părea de netrecut fără a-i mitui pe mardieni.

Ahaşveroş îşi opri trupele la poalele trecătorii şi aşteptă, alături de Cocs şi Cambyses. Aşa cum făcuseră şi înainte, mardienii trimiseră un om să ridice tributul pentru folosirea trecătorii. Era acelaşi care venise ultima dată, iar Ahaşveroş porunci pe dată ca acesta să fie prins şi luat prizonier. Se produse oarecare agitaţie pe înălţimi în timp ce bandiţii priveau cum mesagerul lor era capturat, dar Ahaşveroş nu le porunci oamenilor lui decât să-şi aşeze tabăra pentru noapte la o distanţă sigură de înălţimi. Apoi, aşteptă căderea nopţii.

La adăpostul întunericului, o trupă de două sute de oameni aleşi pe sprânceană se furişară afară din tabăra persană şi veniră să se întâlnească cu regele, care îi aştepta împreună cu doi păstori şi cu Hatac. Cocs, comandantul micii trupe, era singurul care ştia ce plănuise regele.

Ahaşveroş spuse, „Păstorii aceştia cunosc o potecă de capre pe care veţi urca muntele, ocolindu-l astfel încât să ajungeţi în spatele mardienilor. Trebuie să mergeţi pe jos; este prea abruptă şi prea înzăpezită pentru cai. Este crucial să ajungeţi pe înălţimi înainte de ivirea zorilor".

Bărbaţii se uitară unii la alţii neliniştiţi, căci înţelegeau intenţia regelui.

„În zori, eu mă voi înfăţişa la trecătoare", continuă Ahaşveroş. „Voi porunci magilor să facă libaţii, ca şi când aş avea de gând să încerc să trec. Odată ce le-am captat atenţia, voi îi veţi ataca din spate. Armele lor sunt simple; ar trebui să fie nişte ţinte uşoare".

„Domnul meu!" Era glasul lui Milis, venind dinspre rândurile din faţă de soldaţi. „Ne putem baza pe aceşti păstori? Dacă sunt simpatizanţi ai mardienilor şi ne întind o cursă?"

Un freamăt în rândul trupelor alese salută întrebarea lui. Oamenii erau îngrijoraţi cum avea să reacţioneze Marele Rege la faptul de a fi luat la întrebări de către un simplu locotenent şi îngrijoraţi, totodată, că întrebarea acestuia ar fi putut fi una validă.

„Hatac?" spuse Ahaşveroş liniştit.

„Păstorii simt de încredere", raportă tânărul eunuc, care fusese născut într-un trib din munţi. „Regele m-a trimis pe mine mai întâi împreună cu ei ca să verific poteca. Este întocmai cum a spus domnul meu, abruptă şi primejdioasă, dar se poate merge pe ea".

Capetele păstorilor se legănară în sus şi în jos încuviinţând viguros, iar între cei adunaţi începură să apară zâmbete.

Cocs spuse, „Să ne pregătim de plecare. Toată lumea va căra arcuri şi săgeţi din belşug".

În urma lui Hatac şi a păstorilor, spuma cavaleriei persane pomi spre munţi pe jos. Poteca era anevoioasă şi primejdioasă, aşa cum preziseseră, dar bărbaţii înaintară cu efort sporit şi aprigă determinare, căţărându-se chiar târâş, în mâini şi în genunchi, printre stâncile înzăpezite ale crestelor sterpe şi îngheţate.

Ajunseră în vârful stâncii când luna dispărea de pe cer. Se aşezară în linie de bătaie şi îşi pregătiră armele, aşteptându-se ca mardieni i să

aibă santinele care să le păzească spatele. Nu era niciuna.

„Sunt doar nişte bandiţi, la urma urmei", murmură Cocs spre Hatac. „N-au nici măcar simţul de a-şi păzi spatele".

Dinţii lui Hatac erau strălucitori de albi. „Asta va face totul mai uşor pentru noi".

Şi uşor le-a fost. Când cea dintâi lumină începu să păteze cerul, Ahaşveroş îşi puse magii să toarne libaţii în cinstea soarelui la răsărit. Mardienii de pe stânci priveau activitatea armatei persane cu maximă intensitate, ţinându-se fiecare lângă grămada lui de pietre, pe care se aşteptau să trebuiască să le folosească în curând. Zăpada îi ajută pe cei ce veneau din spatele lor să se mişte fără zgomot şi abia când auziră strigătul primului om săgetat în spate, mardienii îşi dădură seama că fuseseră luaţi prin surprindere.

Ahaşveroş stătea la gura defileului şi privea ploaia de trupuri de mardieni ce se revărsa de pe vârfurile stâncilor. În decurs de o jumătate de ceas, Cocs întocmise convenţionalul semnal de foc pe înălţimi şi Ahaşveroş îşi angajă armata în trecătoare.

Le luă încă patru zile ca să scoată rămăşiţele mardienilor din fortăreţele lor. Pe aceia care nu muriseră în luptă, Ahaşveroş îi trimise sub pază la Persepolis. Când avea să se topească zăpada, spuse el, avea să se gândească care să fie soarta lor finală.

După aceea, regele se îndreptă spre casă.

Estera şi Luară stăteau împreună în salonul reginei, care în ultimele câteva luni se transformase, încetul cu încetul, dintr-o cameră elegantă, drapată în mătase, într-o cameră de lucru încărcată şi dezordonată. La ultima lui vizită, Hegai se uitase la vraful de suluri de pe masa spaţioasă instalată acolo de Estera şi spusese, cu un amestec de admiraţie şi amuzament, „Ai ajuns foarte departe pentru o femeie care nu voia să aibă nimic de-a face cu viaţa de la curte, doamna mea".

Estera şi Luară ajunseseră să fie şi mai apropiate în ultima lună, de când armata plecase în expediţie la Porţile Persane. Fiecare avea câte o persoană iubită în primejdie şi era o uşurare pentru ele să aibă cu cine vorbi despre fricile lor.

Astăzi, cele două erau ocupate uitându-se la materialele şi culorile pe care Hegai le sugerase pentru uniformele noii gărzi de eunuci a reginei. Şedeau pe podea, înconjurate de mostre de material şi schimbând comentarii, dintre care unele amuzant de păguboase, despre gusturile extravagante ale lui Hegai, când acesta în persoană bătu la uşă.

Estera îşi ridică privirea de la o mostră pe seama căreia chicotise împreună cu Luară şi strigă, „Intră, Hegai”.

Cu chipul grav, eunucul-şef păşi înăuntru. „Doamna mea, bunicul tău, Arses, solicită o întrevedere. Spune că este urgent”.

Inima Esterei fu cuprinsă de groază, iar mâna i se încleşta pe material atât de strâns încât încheieturile degetelor i se albiră. „Regele? Este în regulă?”

Hegai se grăbi să o liniştească. „Nu are nicio legătură cu regele sau cu armata. Arses a ţinut să precizeze acest lucru”.

Estera îşi recăpătă suflul. „Prea bine, atunci”. Aşeză mostra de material înapoi pe podea, lângă celelalte, şi dădu să se ridice. „Îl voi vedea imediat”.

Hegai şi Luară alergară în ajutorai ei. „Unde doreşti să te întâlneşti cu el?” o întrebă Hegai, odată ridicată în picioare.

Estera arătă înspre singurul divan rămas neocupat. „Aici, în camera mea de lucra, presupun”.

Hegai măsură din ochi, dezaprobator, camera încărcată de lucruri. Se uită apoi la Estera.

Ea oftă.

„În regulă, Hegai. Nu-ţi voi ofensa sensibilităţile primindu-l pe bunicul meu în mijlocul unei asemenea dezordini. Adu-l în salonul regelui şi voi vorbi cu el acolo”.

Hegai nici cu clipi în faţa nepăsării cu care ea îşi însuşise camera regelui. „Prea bine, doamna mea. Aşa voi face”.

„Vrei să vin cu tine, doamna mea?” întrebă Luară.

Estera îi oferi un zâmbet liniştitor. „Nu are legătură cu armata, Luară. Mai bine îl văd singură, mă gândesc”. Îşi duse o mână la şale, apoi se deplasă spre uşă.

Salonul lui Ahaşveroş îi păru pustiu şi gol când păşi înăuntru. Toată căldura prezenţei lui pierise din el. Evită să privească discul de aur al lui Ahuramazda de pe perete şi merse la fereastra care dădea înspre grădina friguroasă de iarnă. Nu avea idee ce ar fi putut vrea bunicul ei, dar avea un presentiment că nu avea să-i placă.

Când Arses intră înăuntru, ea se întoarse şi aşteptă sărutul lui pe obraz. „Mă bucur să te văd, bunicule”, spuse ea când el se dădu câţiva paşi înapoi. „Nădăjduiesc că totul este bine?”

Sprâncenele lui negre, arogante, se întâlneau într-o cută de îngrijorare. Ea spuse, „Hegai mi-a spus că Ahaşveroş este în regulă. Este

adevărat, nu-i aşa?"

„Da", replică el. „Ahaşveroş este în siguranţă, Estera. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru el".

„Atunci, ce este? Pari… tulburat".

El îşi vârî mâna sub tunica de lână şi scoase un sul de pergament. „Fiindcă am înţeles că ştii să citeşti, cred că mai bine l-ai citi singură. Este o copie după decretul împărătesc proclamat în Susa ieri. Unul dintre vecinii tăi iudei mi la adus şi m-a rugat să ţi-l transmit ţie".

Îi întinse sulul Esterei, care îl rulă şi începu să citească:

Marele Rege, Ahaşveroş, scrie satrapilor şi celor douăzeci de provincii care se întind între India şi Egipt, precum şi guvernatorilor subordonaţi lor, după cum urmează: Să ştiţi că în mijlocul nostru trăieşte un neam de oameni răuvoitori, care prin legile lui se opune tuturor celorlalte popoare şi sfidează în permanenţă decretele imperiale, astfel că unitatea pe care o dorim în imperiu nu se poate realiza.

Observând, deci, că acest popor dintre cele mai singulare se află în permanenţă în conflict cu toţi oamenii, trăieşte după legi divergente şi străine, este duşman intereselor noastre şi comite crimele cele mai odioase, în aşa fel încât nu poate fi obţinută stabilitatea guvernării, decretăm prin prezenta că toţi iudeii care trăiesc în imperiul nostru, împreună cu soţiile şi copiii lor, sunt obligaţi să-şi părăsească locuinţele actuale, precum şi locurile de muncă, şi să se întoarcă în ţinutul lor de baştină, după cum a poruncit odinioară părintele nostru, Cirus.

Dacă nu se supun acestui decret până în cea de-a paisprezecea zi a lunii lui Adar a anului curent, vor fi nimiciţi cu desăvârşire de săbiile duşmanilor lor.

Primul gând al Esterei fu că aceea era, cu siguranţă, vreun soi de farsă, doar că în josul paginii era ataşat sigiliul lui Ahaşveroş. Îşi ridică privirea spre bunicul ei, cu faţa albă din pricina şocului.

„Ahaşveroş n-a scris asta! El n-ar porunci niciodată una ca asta! Nici măcar n-a fost în Susa în ultimele şase săptămâni!"

Arses spuse, „Noi credem că este mâna lui Haman, Estera. Când regele a plecat în campanie, a lăsat sigiliul împărătesc în păstrarea lui Haman şi iată cum îi răsplăteşte Haman încrederea acum. Am ştiut eu că n-ar fi trebuit niciodată să numească un palestinian într-o funcţie atât de înaltă!"

Estera se uită din nou la pergament, nevenindu-i să creadă cele

tocmai citite. Cu siguranţă, nici măcar Haman n-ar îndrăzni să facă o asemenea faptă fără ştirea lui Ahaşveroş.

Arses spuse, „Vino să stai jos, nepoată. Eşti albă ca sulul acesta".

Ea îi dădu voie să o conducă spre divanul din faţa discului lui Ahuramazda. Imediat ce se aşeză, se întoarse spre el. „Nimeni dintre cei ce îl cunosc pe Ahaşveroş nu va crede că el ar porunci un asemenea lucru. Nu există niciun motiv pentru aceasta. Pe mardieni îi vânează el, nu pe iudei. De ce ai venit la mine, bunicule? Cu Mardoheu ar trebui să vorbeşti".

„Estera..." Arses şovăi o clipă, apoi continuă cu o gravitate înceată, „Haman l-a arestat pe Mardoheu sub acuzaţia că a delapidat aurul de la trezorerie".

„Poftim?" Ea se zgâi la el de parcă ar fi vorbit o limbă străină.

„Mă tem că este adevărat", spuse el.

„Nu este adevărat. Unchiul Mardoheu n-ar fura niciodată nimic!"

Arses îşi ridică mâna ca pentru a opri potopul de cuvinte. „Ştiu asta, nepoată. Poate că nu-l plac pe Mardoheu, dar nu m-aş îndoi niciodată de onestitatea lui. Trebuie, însă, să vezi că acuzându-l pe Mardoheu de o asemenea infracţiune, Haman are o justificare pentru a acţiona împotriva iudeilor".

Estera îşi duse mâinile la ochi, încercând să gândească limpede, în cele din urmă, îşi ridică privirea, spunând fermă, „Ahaşveroş nu va îngădui niciodată să se întâmple una ca asta. Haman a întrecut măsura. Ahaşveroş va fi scandalizat să afle că Haman a îndrăznit să se folosească de numele lui pentru a comite o asemenea faptă monstruoasă. Haman este cel ce va fi judecat, nu unchiul Mardoheu".

Arses îi luă mâna într-a lui şi i-o strânse cu putere. „Problema este, Estera, că Ahaşveroş nu este aici".

Estera realiză atunci adevărata oroare a situaţiei. Data stabilită prin decret era cea de-a paisprezecea zi a lunii Adar, iar luna Adar începuse deja. „Trebuie să se întoarcă acasă numaidecât, bunicule. Trebuie să trimiţi pe cineva să-l aducă". De îngrijorare, apucă braţul lui Arses. „Eu nu pot contramanda acţiunile Marelui Vizir. Nu am această putere".

El îşi puse mâna peste a ei, ferm, călduros. „Sunt conştient de asta, draga mea. Ce trebuie tu să faci este să trimiţi tu însăţi după rege. El va da ascultare unui mesaj din partea ta, Estera".

Estera se cutremură înspăimântată. „Dar pe cine aş putea

trimite? Toţi cei care s-ar supune unei însărcinări din partea mea sunt plecaţi cu regele".

„Trimite-l pe Hatac", replică Arses imediat, fiind evident că se gândise dinainte la acest lucru. „Este un bun călăreţ şi te poţi baza pe el. Trebuie să fie Hatac".

„Dar Hatac este cu Ahaşveroş, bunicule!" strigă ea.

Arses se încruntă. „N-am ştiut".

O idee se ivi, în sfârşit, în mintea tulburată a Esterei. „Ştiu ce putem face. Acum am propria gardă, care au jurat să mă slujească. Voi trimite câţiva oameni din garda mea de eunuci".

Arses miji ochii. „N-am auzit niciodată de o gardă de eunuci. Ce este aceasta?"

Estera îi povesti.

Arses clătină din cap cu putere. „Eu n-aş încredinţa o sarcină de o importanţă atât de critică unei adunături de eunuci neinstruiţi".

„Tu ai vrut să-l trimit pe Hatac", obiectă Estera.

„O fi Hatac eunuc, dar are o inimă de bărbat. Nu ştiu ce să spun despre ceilalţi. Nu, mai bine mă duc eu însumi". Ochii săi aprigi, întunecaţi, îi întâlniră pe ai Esterei. „Prea multe vieţi sunt la mijloc aici, Estera, ca să ne asumăm vreun risc".

Ea îşi întoarse degetele în aşa fel încât să-i întoarcă strânsoarea. „Îţi mulţumesc, bunicule", şopti ea.

„Ar fi o pată neagră în istoria Persiei dacă s-ar întâmpla un asemenea lucru unor oameni nevinovaţi". Îi strânse mâna şi apoi îi dădu drumul. „Ai primit vreo veste, oricât de neînsemnată, de la rege? Ştii pe unde ar putea fi?"

„N-am primit nimic. Ar putea fi oriunde, de aici şi până la Porţile Persane. Când a fost făcut public acest decret?"

„În Susa a fost făcut public ieri, dar, din câte înţeleg, acum o săptămână au plecat călăreţi înspre celelalte părţi ale imperiului. Ticălosul acela de palestinian a avut grijă să se asigure că iudeii nu vor mai avea timp să scape".

Esterei i se opri respiraţia în gât. Haman calculase bine.

„Roagă-te zeului aceluia al tău să-l ajung repede pe rege", spuse Arses.

„Aşa voi face", făgădui ea. Apoi, când Arses se ridică să plece, se întinse şi îl apucă de braţ. „Aşteaptă – cum rămâne cu unchiul Mardoheu? Unde este acum? Va fi în siguranţă până ajunge Ahaşveroş

aici?”

„Mardoheu este ţinut prizonier în casa lui Haman. Ticălosul nu vrea să rişte să-şi piardă prada, dar trebuie să aibă loc o judecată înainte de a putea să-l execute pe unchiul tău. Din fericire, sărbătoarea echinocţiului de primăvară este aproape şi nu se fac judecăţi până ce se termină. Sper să fiu înapoi cu regele până atunci”.

Echinocţiul de primăvară era o sărbătoare religioasă importantă pentru persani. Era momentul din an când întunericul zilei era depăşit de lumină, iar persanii vedeau în această schimbare un simbol al eternei lupte dintre Ahuramazda, zeul luminii, şi Spiritul Rău simbolizat de întuneric. Sărbătoarea ţinea trei zile. În ziua dinainte de echinocţiu, magii reaprindeau focul sacru în templele din afara cetăţii. În ziua echinocţiului, avea loc un mare banchet împărătesc la palat. În următoarea zi, regele încheia ceremoniile religioase făcând o vizită la izvorul sacru al lui Ahuramazda din munţi. Şi în gospodăriile persanilor de rând se ţinea o varietate de ritualuri în această perioadă de trei zile. Mai important pentru Mardoheu, în această perioadă sfântă nu se puteau realiza afaceri publice.

„Dacă Ahaşveroş este tot la Porţile Persane, nu-l vei ajunge la timp pentru a împiedica judecata”, spuse Estera deznădăjduită.

„Atunci, de dragul lui Mardoheu, trebuie să sperăm că regele şi-a terminat treaba cu mardienii şi este în drum spre casă”, replică Arses.

Estera trase adânc aer în piept, liniştindu-se. „Dacă tu nu te întorci şi Haman îl cheamă pe unchiul Mardoheu la judecată, am să vorbesc eu însămi cu Marele Judecător şi am să-i spun că unchiul Mardoheu este prieten cu familia mea şi că regele n-ar dori ca o astfel de judecată să se ţină în lipsa lui. Cred că Sisames mă va asculta şi va aştepta”.

Arses aprobă din cap. „Şi eu cred la fel. Toată lumea de la curte ştie că ai mare influenţă asupra regelui. Niciun judecător n-ar îndrăzni să execute fără ştirea lui Ahaşveroş un om pe care tu îl favorizezi”.

„Mă voi ragă pentru tine, bunicule”, spuse Estera cu fervoare.

Arses dădu din cap şi spuse dârz, „Voi face tot ce pot, nepoată. Iar cu ajutorai înţeleptului domn, Ahuramazda, voi avea izbândă”.

Cu două zile înainte de echinocţiul de primăvară, Arses părăsi Susa călare, împreună cu trei dintre oamenii săi. Fiind disperat să străbată o distanţă cât mai mare într-un timp cât mai scurt, decise să o ia pe scurtătură printr-un ţinut deluros şi să intre din nou pe dramul

împărătesc undeva la sud-est de Susa. Poteca aleasă de el era îngustă şi bolovănoasă, dar patru oameni nestânjeniţi de bagaje puteau scuti o zi mergând pe ea. Nici el şi nici nimeni altcineva din Susa nu avea de unde să ştie că regele se afla la o distanţă de o zi de cetate şi că Arses, apucând-o pe scurtătură, avea să se intersecteze cu drumul împărătesc în urma lui Ahaşveroş, fără a şti vreodată că îl pierduse pe rege.

Capitolul Douăzeci şi opt

Era ajunul echinocţiului de primăvară şi oraşul vuia de vestea triumfătoarei întoarceri a regelui. Ahaşveroş îi cucerise pe mardieni şi dramul împărătesc era din nou liber. Nu mai erau vămi. Cetăţenii Susei se pregăteau să aibă cea mai mare sărbătoare a echinocţiului de primăvară pe care o văzuse vreodată cetatea.

Hatac sosi călare în Susa după-amiaza devreme, împreună cu un grup de bărbaţi din garda imperială. îl lăsaseră pe rege şi pe câţiva din familia regală la templul sacra al lui Ahuramazda din nordul cetăţii, unde magii urmau să reaprindă flacăra sacră a zeului. Ahaşveroş avea să rămână la templu până a doua zi, când venea în Susa pentru sărbătoarea dată de ziua echinocţiului.

Hatac îşi lăsă calul cu un îngrijitor, lucru pe care îl făcea rareori, preferând să se îngrijească singur de mândria şi bucuria lui. Astăzi, însă, era nerăbdător să o vadă pe Luară pentru a-i povesti în detaliu despre strălucitul plan al regelui şi despre cât de bine izbutise. Nu avea de gând să piardă din vedere nici propria parte în obţinerea victoriei. Luară avea să fie foarte mândră de el.

Aceasta se afla în salonul reginei. Hatac ştia că Estera voia să audă şi ea povestea înfrângerii mardienilor; cu faţa numai zâmbet, bătu la uşă. Primul lucru care îi atrase privirea când păşi în încăpere fu strălucirea părului blond al Luarei. Stătea pe podea cu un teanc de materiale alături, iar când îl văzu, sări în picioare şi alergă în braţele lui.

El o îmbrăţişă, o sărută cast pe obraz şi o asigură că era teafăr şi nevătămat. Apoi se uită la Estera, care şedea la masa ticsită de suluri, cu un stilou în mână.

Ea îi zâmbi, dar părea încordată şi trasă la faţă. Se întoarse din nou spre Luară şi în ochii ei albaştri văzu aceeaşi umbră. „Ce s-a întâmplat?" întrebă el.

Luară îi povesti pe scurt despre decret, apoi Estera ridică unul dintre pergamentele de pe masa ei şi îi citi cu glas tare cuvintele exacte.

Hatac nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de furios. îl

venera pe Ahaşveroş, iar Haman să facă una ca asta… să facă în aşa fel încât să pară că regele ar emite un ordin atât de hain, atât de crud! Până şi în cazul mardienilor, care îi atacaseră trupele, se asigurase că femeile şi copiii erau duşi la loc sigur.

Hatac îşi înăbuşi cuvintele pe care ar fi vrut să le folosească şi spuse în schimb, „Haman nu s-a gândit că regele îi va bate pe mardieni într-un timp atât de scurt. Ce-aş mai vrea să fiu acolo când trădătorul va trebui să se explice înaintea lui Ahaşveroş!"

„Trebuie să-l văd eu pe rege mai întâi, Hatac". Estera era palidă. „Se întoarce mâine la palat la sărbătoare, nu-i aşa? Hegai mi-a adus o scrisoare din partea comunităţii de iudei din Susa. Aceştia spun că dacă decretul nu este revocat imediat, nu va fi timp de trimis curieri în Egipt pentru a opri masacrai. M-au implorat să încerc să-l conving pe rege să revoce acest edict".

Hatac se întrebă de ce comunitatea de evrei i-ar scrie tocmai reginei, dar nu era treaba lui să pună întrebări. În schimb, încercă să-i explice că era imposibil să-l vadă pe rege a doua zi.

„Doamna mea, poate că nu înţelegi întru totul cerinţele religioase ale zilelor sfinte ale echinocţiului. Adepţilor lui Ahuramazda li se cere să se ţină departe de femei în acele trei zile. Regele se va întoarce la palat doar ca să ia parte la banchetul împărătesc. Nu va veni să te vadă; ar fi contrar credinţelor sale să facă asta. Nici măcar nu va dormi în apartamentul său din palat, ci se va întoarce în munţi direct de la banchet, ca să ajungă la timp la izvorul sacru al lui Ahuramazda, în zori".

Estera mai avea încă decretul în mâini; acum îşi coborî privirea spre el, după care se uită din nou la Elatac. „Vrei să spui că n-am să-l pot vedea pe rege decât poimâine, când se întoarce în Susa de la izvorul sacru?"

Dacă se întoarce de la izvorul sacru. Hatac şovăi o clipă, apoi spuse, „Doamna mea, regele alege adesea să meargă la vânătoare câteva zile când iese în munţi după echinocţiu. Este posibil să fie departe de Susa pentru încă o săptămână".

Estera se făcu atât de albă încât şi Hatac, şi Luară păşiră spre ea. Ea le făcu vânt. „*Tu* poţi să-l vezi, Hatac?"

Hatac se simţi nenorocit. „Aş vrea să pot, doamna mea, dar eu nu sunt un urmaş al lui Ahuramazda. Nu mi se va îngădui să mă apropii de riturile lor religioase. Nu voi putea nici măcar să-i transmit un mesaj atunci când soseşte la palat pentru banchet. Nimeni nu i-l va duce".

Estera aprobă încet; ochii ei mari şi întunecaţi erau aproape negri pe fondul palorii feţei.

„Pot încerca, desigur", spuse Hatac. „Voi fi fericit să încerc, doamna mea. Mă tem doar că nu voi reuşi".

Estera aprobă din nou. „Lăsaţi-mă, vă rog, amândoi. Sunt câteva lucruri la care trebuie să mă gândesc şi vreţi şi voi, cu siguranţă, un timp numai pentru voi".

Luară mai făcu un pas spre ea. „Doamna mea, eşti atât de palidă. Te rog, lasă-mă să-ţi aduc ceva de mâncat şi de băut".

„Nu, Luară. Mă simt bine. Tu du-te cu Hatac. Voi trimite după tine când mă voi hotărî ce să fac".

„Da, doamna mea", replică Hatac, luând-o pe Luară de braţ şi conducând-o afară din cameră.

După plecarea celor doi servitori, Estera se duse în dormitor. Era frântă de oboseală, dar trebuia să gândească. Se întinse pe patul mare pe care îl împărţea cu Ahaşveroş şi se ghemui într-o minge protectoare în jurul copilaşului din pântecele ei.

Aşa, deci, de aceea i se întâmplaseră toate acele lucruri aparent imposibile care i se întâmplaseră. Existase un motiv de la bun început. Dumnezeu avusese un plan pentru ea din momentul în care se născuse. Nu-l crezuse pe Mardoheu când îi spusese asta. De fapt, ea făcuse tot ce îi stătea în puteri să scape din el.

Încercase să nu fie aleasă de rege.

Apoi, încercase să se lepede de religia ei. Când Mardoheu primise funcţia aceea înaltă, ea se gândise că planul lui Dumnezeu cu ea se împlinise. Avea să fie nevasta pe care Ahaşveroş o dorea şi să-şi crească copiii ca urmaşi ai lui Ahuramazda. Îşi achitase datoria faţă de poporul ei.

Iar acum era această crudă realitate. Până şi Mardoheu era neputincios în faţa acestei ticăloşii. Era de datoria ei să acţioneze – să-şi scape poporul. Trebuia să-l vadă pe Ahaşveroş. Neînsemnata ei viaţă era nimic în comparaţie cu dimensiunile uriaşe a ceea ce avea să se întâmple dacă ea nu acţiona. Dar, chiar şi acum, nu era destul de puternică ca să-şi scoată din minte propriile sentimente.

Din momentul în care îi spunea lui Ahaşveroş că era iudaică, îl pierdea. Minciuna ei avea să fie pentru el ca un pumnal înfipt în inimă. Era o rană pe care el nu avea să o uite sau să o ierte vreodată.

Îşi apăsă mâinile pe umflătura stomacului şi şopti, „Scumpul meu

copilaș. Nu am de ales. Mama ta nu are de ales. Nu știu ce se va întâmpla cu noi, dar asta m-a chemat Dumnezeu să fac. Pe mine!"

Gândul era încă greu de crezut. Toată suferința pe care o îndurase când luase hotărârea de a-l alege pe Ahașveroș mai presus de religia ei, toate acestea fuseseră în van. Decizia nu-i aparținuse niciodată ei; îi aparținuse lui Dumnezeu de la bun început. O forță haină fusese descătușată în imperiu, iar acum întregul neam evreiesc stătea față în față cu anihilarea. Dacă ea nu acționa.

Îi sângera inima pentru Ahașveroș. Trădarea lui Haman avea să-i frângă inima, și apoi ea era nevoită să-i spună că îl mințise încă din prima clipă când se văzuseră. Ar da tot ce avea ca să nu trebuiască să facă asta. Dar, pentru prima oară de când consimțise să candideze pentru titlul de regină, se *simți* cu adevărat un instrument în mâna lui Dumnezeu. El o alesese pe ea pentru a-și salva poporul, iar acest lucru trebuia să aibă prioritate.

Față de soțul ei.

Față de copilul ei.

Față de suferința din inima ei.

Știa ce avea de făcut. Singura șansă de a-l vedea pe Ahașveroș era la banchetul de mâine seară. Se gândi la scena banchetului și la ce trebuia să facă pentru a ajunge la el. Masa de sărbătoare se ținea în curtea de serviciu: trebuia să treacă de gărzi și să intre în sala aceea imensă, singură și fără văl, înaintea ochilor tuturor bărbaților adunați acolo. Trebuia să meargă fără văl, pentru că legea persană decreta că orice persoană necunoscută care se apropie de rege fără permisiunea lui era considerată asasină și executată pe loc. Era de o importanță crucială ca Ahașveroș să o recunoască imediat și să îi întindă sceptrul de aur care îi garanta viața. Apoi, avea să-l implore să-i salveze poporul.

Se gândi la felul în care avea să arate fața lui, cum avea să-și asume masca aceea protectoare și să o privească ca pe o străină. Începu să plângă și, odată ce începu, nu se mai putu opri.

Când, în sfârșit, obosi de atâta plâns, începu să se roage: *Scump Tată ceresc, eu nu știam, dar Tu ai lucrat prin mine de la bun început; ceea ce mi s-a întâmplat a făcut dintotdeauna parte din planul Tău.*

Odată, i-am spus unchiului Mardoheu că eu nu sunt Moise, dar Tu m-ai chemat să fac ceea ce a făcut Moise odinioară. M-ai chemat să-mi *scap poporul, nu de la sclavie de data aceasta, ci de la dispariție. Voi face asta cu umilință, știind că eu sunt servitoarea Ta, aleasă de Tine pentru*

lucrarea Ta.

Dar… eu nu sunt Moise, Tată. Sunt doar o femeie. O femeie care îşi iubeşte soţul şi copilul. Dacă este posibil, ai putea să-l faci pe Ahaşveroş să înţeleagă de ce fac acest lucru? Ai putea să-l faci să mă mai iubească… măcar puţin? Ştiu că inima mea frântă e nimic în comparaţie cu dimensiunile uriaşe ale ororii pe care o vor împiedica acţiunile mele, dar… Te rog, fă-l să mă iubească în continuare.

După o vreme, îi chemă pe Hatac şi pe Luară în cameră şi le spuse ce avea de gând să facă. Încheie zicându-i lui Hatac, „Du-te la comunitatea evreiască şi spune-le că trebuie să-i adune pe toţi evreii din Susa, chiar şi pe cei ce nu mai urmează Tora. Spune-le că fiecare dintre ei trebuie să postească mâine, la vremea când eu voi merge la rege. Spune-le că şi eu voi posti, la rândul meu. Şi toţi trebuie să se roage pentru mine, ca misiunea mea la rege să fie încununată de succes şi poporul meu să fie salvat".

Trecu o clipă până când Luară înregistra cuvintele *poporul meu*. Se zgâi la Estera, repetându-le. „Ce vrei să spui, doamna mea?"

Ochii negri îi întâlniră pe cei albaştri. „Eu sunt evreică, Luară. Domnul Dumnezeul meu m-a trimis aici tocmai pentru această acţiune, exact în această vreme. Acesta a fost planul Lui, iar eu îl voi îndeplini".

„Doamna mea…" Vocea Luarei tremura. „Gândeşte-te ce i-a făcut regele lui Vasti, iar ce a făcut ea neprezentându-se la porunca lui este nimic faţă de ceea ce plănuieşti tu să faci mâine. Este… este un sacrilegiu".

Hatac spuse, „N-aş putea face eu asta în locul tău, doamna mea?"

Estera izbuti un zâmbet. „Tu însuţi ai spus că nu te-ar lăsa înăuntru. Pe mine trebuie să mă lase; eu sunt regina. Nu, Hatac, îţi mulţumesc, dar trebuie să fac eu însămi lucrul acesta".

Luară şi Hatac se priviră. Hatac vorbi în numele amândurora. „Atunci noi vom merge cu tine".

Când Haman află despre prezenţa regelui în apropierea Susei, se simţi, preţ de o cumplită clipă, ca un om care stă suspendat deasupra unui abis şi aude trosnind ramura copacului de care se ţine. Se putea prăbuşi oricând pe stâncile nemiloase de dedesubt.

Trebuie să-l scot pe Mardoheu vinovat.

Era singura lui speranţă. Dacă Ahaşveroş putea fi convins că iudeul înşelase, într-adevăr, încrederea regelui şi luase aur din trezorerie, atunci sigur ar înţelege mânia care îl împinse pe Haman să

emită acel infam decret. Haman îşi dădea seama că trebuia să se mişte repede. Avea să ţină judecata imediat după ceremoniile din zori de la izvorul sacru al lui Ahuramazda, care încheiau oficial festivalul. Chiar dacă Ahaşveroş nu s-ar fi dus la vânătoare, ci s-ar fi întors în Susa, tot n-ar ajunge în oraş decât mai târziu în cursul zilei. *Voi porunci judecarea lui Mardoheu dis-de-dimineaţă şi apoi îl voi executa neîntârziat*.

Nimeni de la curte nu avea să obiecteze faţă de acel curs de acţiune, se linişti Haman. Mardoheu îşi avea campionii săi, bineînţeles, dar aceştia erau toţi oficiali de rang inferior de la trezorerie. Protestele lor nu aveau să cântărească prea greu împotriva funcţiei pline de putere a lui Haman sau a dovezilor pe care le fabricase el şi pe care avea să le scoată la iveală la proces.

N-am să-i acord onoarea de a fi decapitat; *am să poruncesc să fie spânzurat*, se gândi Haman cu o satisfacţie înverşunată. Îşi aduse aminte de toate dăţile când iudeul refuzase să se plece înaintea lui şi hotărârea i se întări. *Am să pun câţiva cioplitori în lemn egipteni să ridice un eşafod*. *Ei nu-l urmează pe Ahuramazda*, *deci nu vor avea nimic împotrivă să lucreze într-o zi sfântă*. *În felul acesta*, *toate vor fi pregătite pentru clipa în care va fi*. *pronunţată sentinţa împotriva lui Mardoheu*.

Probabil că Ahaşveroş avea să revoce decretul împotriva celorlalţi evrei, dar Haman l-ar fi avut, cel puţin, pe singurul iudeu pe care îl ura din toată inima.

Capitolul Douăzeci şi nouă

Luară o imploră pe Estera să mănânce ceva la cină, dar ea refuză.

„Gândeşte-te la copil", o îndemnă Luară.

„Voi bea puţină apă".

Putea face măcar atâta lucru pentru copil, se gândi ea, dar nu avea să-i facă rău dacă postea o zi. După ce Luară o dezbrăcă pentru somn, Estera era atât de obosită încât reuşi să doarmă.

Când se trezi în dimineaţa următoare, soarele strălucea. Era ziua echinocţiului, ziua în care Lumina punea stăpânire pe întuneric. Estera închise ochii. *Te rog*, *scump Tată ceresc*, *fii lângă mine astăzi*. *Dă-mi puterea de care voi avea nevoie să stau faţă în faţă cu preaiubitul meu soţ şi să-l implor în numele poporului meu*. *Ajută-mă*, *Doamne*. *Te implor*, *ajută-mă*.

Luară îi aduse apa pe care se învoise să o bea şi stătu lângă ea până o înghiţi. Când îi luă cupa, spuse, „Hatac şi cu mine postim şi noi, doamna mea".

Estera se uită la chipul frumos al servitoarei sale şi ochii i se umplură de lacrimi. „Eşti atât de bună cu mine, Luară”, spuse întinzându-şi braţele spre ea.

„Tu eşti cea bună, doamna mea”, spuse Luară, ţinând-o strâns pe Estera. „Ne-ai dăruit mie şi lui Hatac o viaţă minunată. Am face orice pentru tine. Orice”.

Cele două femei rămaseră împreună încă o clipă, după care Estera se dădu un pas înapoi, ştergându-şi lacrimile cu degetele. „Vrei să-l chemi pe Hegai pentru mine, Luară?” întrebă ea, încercând să vorbească normal.

„Sigur că da, doamna mea”.

Hegai se înfăţişă repede, cu chipul grav. „Ce pot face pentru tine, doamna mea?” întrebă el.

„Vreau să-i spui lui Sisames, Marele Judecător, că doresc să vorbesc cu el în dimineaţa aceasta. Este de o importanţă vitală”.

Ochii lui scânteiară, dar se mulţumi să spună, „Va trebui să-l aduc de acasă. La ce oră doreşti să fie aici?”

„Cât de repede îl poţi aduce”.

„Da, doamna mea”. Hegai făcu o plecăciune şi părăsi încăperea.

Estera îl aşteptă pe Sisames în salonul regelui, umblând încoace şi încolo pe sub discul lui Ahuramazda. Trebuia să-l facă pe Sisames să fie de acord cu cererea ei. Nu avea să lase viaţa unchiului ei în seama lui Haman. Edomitul fusese, în mod clar, posedat de vreun demon şi era în stare de orice. Trebuia să aibă grijă de siguranţa lui Mardoheu, dacă putea.

Hegai îl anunţă pe Sisames, iar Estera se aranjă pe divan înainte ca el să intre. Sisames făcu o plecăciune adâncă şi ea îl invită să ia loc. După aceea, îi spuse cu atâta autoritate cât putu să adune în glas, „Domnule judecător. A ajuns în atenţia mea faptul că un prieten al familiei mele, Mardoheu, trezorierul-şef al regelui, a fost arestat de către Marele Vizir Haman”.

Ochii lui Sisames, înveliţi în riduri, o priveau obosiţi. „Da, doamna mea. Aşa este. Haman doreşte ca trezorierul-şef să fie judecat pentru că ar fi furat aur din trezorerie”.

„Aţi stabilit o dată pentru această judecată?”

„Marele Vizir spune că vrea ca judecata să aibă loc mâine dimineaţă, după ceremoniile din zori care încheie în mod oficial festivalul echinocţiului de primăvară”.

„Eu nu cred că acesta ar fi un lucru înţelept, domnule judecător”, spuse Estera.

Sisames o privi îndelung. În sfârşit, „Aş putea să întreb de ce, doamna mea?”

Estera stătea cât putea de dreapta, fără să atingă divanul cu spatele. „După cum am explicat, Mardoheu este prieten cu familia mea. În plus, el a fost omul-cheie în scăparea regelui de la o tentativă de asasinare. Mi se pare că tu ai prezidat judecata lui Smerdis?”

„Aşa este, doamna mea”.

Estera făcu un efort conştient să îşi destindă mâinile încleştate. Nu voia să pară nervoasă. „Având în vedere legăturile lui Mardoheu cu familia mea şi serviciile aduse regelui, nu cred că regele ar fi încântat să afle că a fost judecat, şi poate chiar executat, în timp ce el nu a fost de faţă ca să audă cu urechile lui dovezile”.

Toate ridurile de pe faţa bătrânului se mişcară, şi apoi, spre marea uşurare a Esterei, acesta izbucni într-un zâmbet. „Sunt perfect de acord cu tine, doamna mea. Nu văd niciun motiv pentru care să nu putem amâna judecata până după întoarcerea regelui”.

Un val de uşurare inundă trapul Esterei. Se gândise că avea să câştige, dar nu mai făcuse niciodată ceva asemănător şi se temuse să nu greşească în vreun fel. Zâmbi curtenitor şi spuse, „îţi mulţumesc, domnule judecător. Eşti un om înţelept”.

Sisames se ridică încet şi cu zgomot în picioare. „Palestinianul acela se întrece pe sine. Voi fi bucuros când Ahaşveroş se va întoarce ca să îndrepte nedreptăţile făcute de Haman în numele lui”.

„Şi eu voi fi bucuroasă”, îi răspunse Estera. „Îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi, domnule Sisames”.

„A fost marea mea plăcere, doamna mea”, replică bătrânul.

Cum se întoarse în apartamentul ei, Estera îi spuse Luarei să trimită după Muran. „Spune-i că trebuie să fiu frumoasă astăzi, frumoasă cum n-am mai fost niciodată în viaţă. Trebuie să arăt ca o regină”.

Când sosi Muran şi Estera îi spuse ce avea de gând să facă, stăpâna se supără atât de tare încât uită să-i acorde reginei titlul cuvenit. „Nu poţi da buzna peste rege în felul acesta, Estera! Nu numai că este contrar protocolului de curte, dar este şi împotriva poruncii lui Ahuramazda ca regele să-şi vadă nevasta în această zi sfântă!”

„Înţeleg toate acestea, stăpână”, replică Estera răbdătoare. Apoi

îi explică lui Muran despre proclamaţie şi motivul pentru care trebuia să-l vadă pe Ahaşveroş.

„Eşti evreică?" Stăpâna era îngrozită de-a dreptul.

Estera se agăţă de ultimul fir de calm. „Da. Sunt evreică, iar Mardoheu este unchiul meu. El a vrut să candidez pentru mâna regelui când a aflat că Haman era edomit. Unchiul meu se temea că Haman va încerca să acţioneze împotriva evreilor pentru că popoarele noastre s-au duşmănit dintotdeauna. M-am îndoit de multe ori de planul unchiului meu, dar, stăpână, acum el s-a adeverit. Mardoheu se află în pericol de moarte şi poporul meu este ameninţat cu anihilarea. Nu am de ales; trebuie să vorbesc cu regele".

Muran rămase în încăpăţânarea ei. „Nu poţi face asta, doamna mea. Tu nu înţelegi cât de cumplite…"

Estera nu mai dorea să audă nimic altceva despre cât de cumplite erau acţiunile ei. Întrerupse tirada lui Muran. „Crede-mă, înţeleg perfect şi sunt hotărâtă. Aş vrea să mă ajuţi să mă îmbrac pentru banchet, Muran". Izbuti un zâmbet uşor. „Este important să arăt cât se poate de bine, ba chiar mai mult, este important să arăt ca o regină. Gărzile trebuie să fie atât de copleşite încât să mă lase la banchet. Tu poţi face asta pentru mine, Muran. Ştiu că poţi".

Muran nu voia să se dea bătută. „Nu poţi merge fără văl într-o sală plină de bărbaţi!"

„Trebuie. Ahaşveroş trebuie să poată vedea că cea care se apropie de el sunt eu, şi nu altcineva. Atunci îşi va ridica sceptrul şi voi fi în siguranţă".

Muran protesta în continuare. În cele din urmă, Estera spuse obosită, „Prea bine, stăpână. Nu-ţi voi cere să acţionezi contrar credinţelor tale. Mă poate ajuta Luară. Tu te poţi întoarce la harem".

Dacă situaţia n-ar fi fost atât de gravă, Estera ar fi găsit comică indignarea de pe chipul lui Muran. „Luară!" Stăpâna aproape că scuipă cuvântul. „Ea nu ştie nimic despre cum ar trebui să arate o regină. Dacă ţi-ai pus în gând să faci asta, copilul meu, atunci te voi ajuta".

Estera simţi cum lacrimile îi înţeapă pleoapele în faţa acestei neaşteptate declaraţii de loialitate. „Îţi mulţumesc, stăpână, eşti o prietenă de nădejde. Nu ţi se va întâmpla nimic rău din cauza aceasta; voi avea grijă de asta".

Stăpâna îşi ridică sprâncenele perfect conturate. „S-ar putea să nu fii în poziţia de a… avea grijă de ceva, doamna mea. Ceea ce plănuieşti

tu să faci Ahaşveroş nu va ierta prea curând. Deja a înlăturat o nevastă; nimic nu-l poate opri să mai înlăture una".

Durerea pe care Estera se străduia atât de tare să o ignore o împunse încă o dată în inimă. Aşteptă un moment înainte să răspundă, „Ar fi ironic, nu-i aşa? A înlăturat-o pe Vasti pentru că n-a vrut să se arate înaintea lui la un banchet, iar acum tu spui că ar putea să mă înlăture pe mine pentru că fac tocmai ceea ce n-a vrut să facă Vasti".

„Nu mă interesează ironia, ci bunăstarea ta". Vocea lui Muran era acră, dar în ochi i se citea o reală preocupare.

Estera clipi des pentru a stăvili amenințătoarele lacrimi. Apucă mâna umflată a stăpânei şi o ţinu strâns. „Îţi mulţumesc, Muran, dar vieţile celor din poporul meu trebuie să cântărească mai greu decât bunăstarea mea. Sunt sigură că poţi înţelege asta".

Pieptul masiv al stăpânei se scutură cu un oftat. „Cred că da. Acum, doamna mea, să începem cu o baie".

Pe tot parcursul lungii şi istovitoarei şedinţe de înfrumuseţare, Estera se tot gândi la ziua în care îl întâlnise prima oară pe Ahaşveroş. Ziua de azi era aproape o replică: baia, asistentele care se agitau încolo şi încoace să se îngrijească de pielea şi de unghiile ei, ceasurile petrecute de Luară împletindu-i perle în şuviţele din păr. Fusese plină de groază în acea primă zi şi era plină de groază şi azi. Astăzi, se gândi, era mai rău.

Luară aproape îi terminase de aranjat părul, când Hatac aduse vorbă că regele sosise înapoi la palat şi că era îmbrăcat în robele sale imperiale într-un cort ce fusese instalat în *apanada*. Nu voise nici măcar să intre în apartamentul lui, din cauză prezenţei reginei.

Era acolo. În curând, avea să-l vadă. Îi lipsise atât de mult, tânjise după întoarcerea lui, iar acum… acum se simţea amorţită. Era un lucru bun, se gândi. Era mult mai bine să nu simtă nimic, să se protejeze de agonia care ştia că se apropia. Dar nu, nu trebuia să se gândească la asta. Să se gândească, în schimb, la cât de mult stătuse aici cu Luară, care îi împletea în păr nenorocitele acelea de perle.

„Mai ai mult?" întrebă Estera arţăgoasă.

„Perlele sunt la locul lor, doamna mea. Trebuie doar să-ţi trag părul pe spate cu pieptenii aceştia cu perle".

Estera stătu răbdătoare în timp ce servitoarea muncea, înserând cu pricepere pieptenii într-un fel care permitea restului masei strălucitoare de abanos să-i cadă pe spate până la talie.

Urmă apoi îmbrăcarea. Tunica pe care o alesese Muran avea

culoarea fildeşului, iar roba era şi ea de fildeş, presărată peste tot cu aceleaşi preţioase perle ce stropeau părul Esterei. Condurii uşori din piele erau încrustaţi şi ei cu perle.

În sfârşit, după ce toate pliurile fuseseră aranjate pe gustul lui Muran, stăpâna se apucă de lucru la faţa Esterei. Îi contură ochii cu khol, făcându-i să arate mai mari şi mai întunecaţi ca de obicei. După aceea, îi pudră amândoi obrajii şi buzele cu un roşu-corai deschis.

Muran tocmai o declarase gata când Hatac se întoarse în cameră. „Regele s-a dus în curtea de serviciu acum jumătate de oră. Încă nu s-a servit mâncarea; încă se bea în sănătatea celor prezenţi. Este timpul să mergem".

Luară se duse lângă Estera. Muran ridică din sprâncene. „Rişti mânia regelui dacă mergi cu ea, Luară".

Estera o simţi pe Luară păşind mai aproape de ea. Fata spuse, „Nu-mi pasă. Întotdeauna voi merge cu doamna mea".

N-ar trebui să o las să facă asta, se gândi Estera. Dar nu avea puterea să o înlăture pe Luară.

Hatac vorbi calm. „Vino, doamna mea. Eu voi merge înaintea ta. Tot ce trebuie să faci este să mă urmezi".

Estera ştia că Ahaşveroş avea să fie furios pe Hatac dacă făcea lucrul acesta. Spuse cu glas tremurător, „Nu trebuie să vii, Hatac. Cunosc drumul".

Hatac se întoarse şi o privi lung, netulburat.

Nu pot plânge, se gândi Estera. *Îmi ruinez machiajul*. Încercă un zâmbet, nu izbuti şi se mulţumi să încuviinţeze cu un gest. Hatac deschise uşa şi păşi pe coridor. Luară îi strecură vălul, pe care avea să-l poarte până când ajungea la sala de banchet.

Până să coboare Estera treptele ce duceau din aripa apartamentelor la curtea regelui, toată lumea părea să ştie ce avea de gând. Când traversă curtea, un paj ţâşni ca o săgeată înaintea ei şi se aplecă să-i sărute tivul tunicii. „Domnul cel înţelept să te însoţească, doamna mea", spuse băieţelul.

„Îţi mulţumesc, Nikki". Estera atinse creştetul lui negru şi cârlionţat cu degetele pline de inele şi apoi îşi reluă drumul în urma lui Hatac. Şi astfel continuă înaintarea: mai întâi Hatac, apoi Estera, iar în urma ei, aşa cum se cuvenea să facă o adevărată servitoare, venea Luară.

Primul moment critic veni când ajunseră la uşile duble, masive, ce se deschideau din apartamentele regale private în partea publică a

palatului. Cei doi eunuci care făceau de gardă lângă ele erau, în mod evident, descumpăniţi să o vadă pe regină.

„Doamna mea!" protestă unul. „Nu poţi trece în încăperile publice!"

Hatac răspunse, „Regina se duce la rege. Fereşte-te, te rog, şi dă-i voie să treacă!" Vocea lui era plăcută, dar încărcată subtil cu autoritate.

Noroc de Hatac, se gândi Estera în timp ce eunucii se dădeau la o parte, vizibil uluiţi, lăsând-o să treacă.

Curtea casei regale era plină de oameni care îşi vedeau de treburile lor, iar şocul sosirii Esterei se răspândi în tot locul ca o furtună neaşteptată. Cu colţul ochiului, Estera înregistră expresiile înfricoşate şi, preţ de o clipă, pasul îi şovăi. Nimic din ceea ce îi spuseseră ceilalţi până atunci nu-i dăduse de înţeles atât de limpede cât de ofensator era ceea ce făcea ea precum feţele împietrite de groază ale bărbaţilor din curtea casei regale.

Deodată, Luară veni în faţă şi îi întinse braţul. Estera încercui cu degetele, plină de recunoştinţă, sprijinul oferit de servitoarea ei, iar cele două urmară spatele lung, zvelt al lui Hatac de-a lungul pardoselii de cărămidă a unei curţi a casei regale învăluite într-o tăcere de mormânt.

Pentru o clipă, mintea Esterei zbură înapoi în timp, la ziua în care mersese prima oară în urma lui Hatac, ziua în care venise prima oară în harem.

Credeam că am să mor dacă Ahaşveroş mă alege de nevastă. *Iar acum simt că aş muri dacă m-ar înlătura*. Inspiră adânc, liniştindu-se. *Trebuie să încetez să mai gândesc în felul acesta*. *Trebuie să mă gândesc doar la ce am de făcut*.

Intrau acum în pasajul ce ducea din curtea casei regale în curtea de serviciu, unde se ţinea banchetul. Când ajunseră la poarta curţii de serviciu, fură opriţi de cele două gărzi postate acolo.

După ce se zgâiră la Estera, nevenindu-le să îşi creadă ochilor cele văzute, unul dintre ei îi spuse lui Hatac. „Nu puteţi intra acolo. Regele n-a trimis după voi".

Luară îndepărtă vălul Esterei şi Hatac spuse, „Regina poate merge oriunde alege".

„Nu şi în toiul unui banchet religios", spuse apăsat celălalt paznic.

Estera privi de la unul la celălalt. Îşi ridică bărbia. „Nu mă puteţi opri".

Prima gardă păşi spre ea, ca pentru a-i bara calea în mod fizic.

„Dacă îi spun regelui că ai atins-o pe regină şi numai cu un deget, eşti un om mort", spuse Hatac rece.

Omul şovăi şi cei doi paznici se uitară unul la altul. Hatac se folosi de prilej şi împinse porţile curţii de serviciu. după care intră, ţinându-le deschise pentru Estera. Ea îl urmă, încă încleştată de braţul Luarei.

Ahaşveroş o văzu cel dintâi. Era aşezat pe tronul lui din aur, în partea îndepărtată a curţii, cu coroana de aur pe cap şi sceptrul de aur în mână. Roba purpurie îi era brodată cu fir de aur, iar mâna ce ţinea sceptrul era acoperită de inele de aur. Expresia de pe chipul lui era incredulă.

O tăcere bruscă străbătu încăperea în timp ce bărbaţii aşezaţi la mesele de banchet urmăreau ochii regelui până în pragul uşii, unde stătea Estera. Sala se umplu deodată de o încordare atât de copleşitoare încât până şi aerul părea că vibrează. Estera o simţea cu fiecare nerv, cu fiecare venă, cu fiecare fibră musculară din trupul ei. Lăsă braţul Luarei şi se forţă să înainteze în încăpere – un pas, apoi încă unul şi încă unul.

Perlele din păr şi de pe rochie îi străluceau, făcând-o să pară că se deplasa într-un cerc radios de lumină. Continua să înainteze, fără grabă, cu graţie, cu spatele drept şi mâinile atârnându-i libere pe lângă corp. Ahaşveroş nu se clinti, dar Estera îi putea vedea îndârjirea buzelor strânse, încordarea pielii de pe obraji. El îşi ridică sceptrul din mână şi i-l întinse, iar când ea îşi ridică privirea spre el, îşi dădu seama că era mânios.

Deodată, faţa lui începu să se înceţoşeze şi să dispară. Clipi, încercând să-şi dreagă vederea. Înaintea ochilor începură să-i joace puncte negre şi îşi simţea pielea rece şi umedă. Scutură din cap, cu toate perlele strălucitoare din el, încercând să şi-l limpezească.

„Doamna mea!" Luară alergă până la Estera, apucând-o de cot şi susţinând-o. Genunchii i se îndoiră şi simţi că îşi pierde echilibrul.

Proasto! se apostrofă ea, clipind în continuu, furioasă. *Nu poţi leşina acum*. Se balansă periculos şi se gândi panicată, *Mă prăbuşesc la pământ*!

Atunci, o pereche de braţe puternice o prinseră şi o luară pe sus. Capul îi căzu pe un umăr familiar, drag, şi închise bine ochii. îl simţi mergând cu ea şi îi auzi vocea spunând, „Trage draperiile acelea, Hatac, şi adu-mi nişte apă". Apoi, fu coborâtă într-un scaun.

„Estera!" Părea îngrijorat. „Te simţi bine?"

Estera deschise ochii. El stătea pe călcâie în faţa ei; expresia

încordată, mânioasă îi dispăruse de pe chip. Văzând că ea deschisese ochii, îi spuse poruncitor, „Lasă-ţi capul jos, Estera. În felul acesta, te vei simţi mai bine într-un timp mai scurt".

Ea se supuse.

„Respiră încet şi adânc", spuse el.

Ea respiră încet şi adânc.

„Poftim, domnul meu", se auzi glasul lui Hatac. „Apă".

„Bea puţină apă", îi spuse Ahaşveroş. Estera îşi ridică capul, lăsându-l să îi susţină cupa de aur la buze. Înghiţi.

„Îmi pare rău, domnul meu", şopti ea. „Era important să te văd şi n-am ştiut ce altceva să fac".

„Ce putea fi atât de urgent încât ai simţit nevoia să creezi un spectacol public?" întrebă el.

Ea se uită la îngrijorarea şi consternarea ce se amestecau pe chipul lui şi se gândi frenetic, *Nu-ipot spune acum – este în toiul unui banchet religios. Nu-i pot da asemenea veşti îngrozitoare, după care să mă aştept să îşi poată îndeplini îndatoririle religioase. Sunt pe cale să distrug destule în viaţa lui şi aşa*.

Răspunse cu voce scăzută, „Nu te voi reţine de la banchet, domnul meu, dar dacă vei veni la mine mâine, de îndată ce te întorci din munţi, îţi voi spune atunci". Se aplecă spre el. „Este important să te văd, domnul meu. Te rog, nu te duce la vânătoare. Întoarce-te la palat ca să putem vorbi".

El îşi miji puţin ochii. „De ce nu-mi poţi spune acum?"

Ea clătină din cap. „Este o poveste lungă şi nu vreau să te reţin de la îndatoririle tale religioase, domnul meu. Dar mâine trebuie să-ţi vorbesc! De îndată ce te întorci! Poţi face acest lucru?"

„Vorbeşti fără sens", spuse el, pierzându-şi răbdarea.

„Ştiu, dar mâine totul va avea sens, îţi promit".

El expiră nerăbdător pe nări. „Bine. Mă voi întoarce la palat după încheierea ritualului".

Ea inspiră prelung, fremătând. „Te rog, adu-l şi pe Haman cu tine, domnul meu".

El se încruntă, vizibil iritat de încăpăţânarea ei de a nu vorbi, dar apoi aruncă o privire spre draperiile trase. Se sculă în picioare, ridicându-se uşor de pe călcâie. „Cum doreşti. Ai dreptate, trebuie să mă întorc la banchet".

„Mă simt mai bine acum". Ea îşi muşcă buza şi privi nebunește în

jur, la micul adăpost din draperii ce o despărţea de curtea de serviciu. „Domnul meu, cum să ies de aici?”

Expresia îndârjită reapăru în jurul gurii lui. „Trimite-ţi servitoarea să-ţi aducă un văl”.

„Am unul aici, domnul meu”, spuse Luară.

„Pune-i-l reginei”. În timp ce Luară se conforma, Ahaşveroş se întoarse spre Hatac. „Condu-o pe regină înapoi la apartamentele ei prin *apanada*. În felul acesta, nu va trebui să treceţi din nou prin curtea de serviciu”. Privirea pe care i-o aruncă lui Hatac nu era una prietenoasă. „Cred că aţi făcut destulă senzaţie într-o singură zi”.

Tânărul eunuc spuse respectuos, „Da, domnul meu”. Nu se scuză.

„Sunt gata”, spuse Estera.

Ahaşveroş se uită lung la soţia lui, a cărei faţă era acum ascunsă cum se cuvenea. „Eşti sigură că nu vrei să-mi spui acum despre ce este vorba?”

„Cred că va fi mai bine să îţi spun mâine, când vei avea timp să te gândeşti ce este de făcut. Dar trebuie să vii mâine, domnul meu!” Vocea ei era plină de urgenţă.

„Voi veni în clipa când mă întorc de la izvorul sacru”, spuse el, cu aceeaşi expresie îndârjită în jurul gurii.

Ea îl privi implorator.

„Şi îl voi aduce şi pe Haman”.

„Îţi mulţumesc, domnul meu”, şopti ea.

„Dacă eşti gata, într-adevăr, doamna mea, să mergem”. Când i se adresă Esterei, glasul lui Hatac avu o blândeţe aparte, iar Ahaşveroş îi aruncă o privire rapidă, speculativă.

„Ia-mă de braţ”, spuse Luară pe acelaşi ton ca Hatac.

„Du-o la culcare”, spuse Ahaşveroş abrupt. „Are nevoie de odihnă”.

Luară îl privi direct în faţă, ceea ce servitorii nu aveau voie să facă niciodată. „Nu-ţi face griji, domnul meu. Voi avea mare grijă de ea”.

El dădu din cap aprobator şi se întoarse înapoi la banchet.

Capitolul Treizeci

Eşafodul era gata. Egiptenii începuseră să lucreze la el de joi seara, imediat după ce regele plecase de la banchetul din palat la izvorul sacru din munţi. Acum, Haman stătea în prima lumină a dimineţii şi privea cu satisfacţie structura uriaşă, sinistră. Egiptenii îl construiseră conform instrucţiunilor date de el şi era de două ori mai înalt decât

eşafodurile folosite de obicei la executarea hoţilor condamnaţi. Haman poruncise să fie ridicat chiar în afara zidurilor Susei, aproape de palat, pentru a facilita transportarea rapidă a lui Mardoheu de la judecată la locul de execuţie, dar destul de înalt pentru ca toţi din oraş să poată vedea ce se întâmpla cu un iudeu care fura.

Când sosi la palat, Harnan se duse direct în camera lui de lucru ca să strângă dovezile pe care avea să le aducă împotriva lui Mardoheu. Trebuia neapărat ca judecata şi execuţia să aibă loc în dimineaţa aceea, câtă vreme Ahaşveroş se afla încă în munţi.

Activitatea lui Haman fu întreruptă de un vizitator, un membru de rang inferior al familiei regale care ardea de nerăbdare să împrăştie vestea senzaţionalei intrări a Esterei în sala banchetului din seara precedentă. Haman, care nu îl venera pe Ahuramazda, nu fusese acolo.

În timp ce tânărul îşi spunea povestea, Haman asculta mut de uimire. Când informatorul lui epuiză, în sfârşit, toate scandaloasele detalii, Haman întrebă cu groază, „Dar de ce ar face regina un lucru atât de revoltător?”

Tânărul scutură din umeri. „Regele n-a zis nimic şi, bineînţeles, nimeni n-a îndrăznit să-l întrebe. A vorbit cu ea în privat câteva minute şi apoi s-a întors la banchet de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic”.

Haman simţi primii fiori de nelinişte. „Şi nimeni n-are nicio idee ce şi-au spus?”

„Îl ştii pe Ahaşveroş”, veni răspunsul degajat. „Ştie să-şi ţină gura, ca de obicei”.

„Şi nu a lăsat niciun mesaj pentru mine înainte să plece din palat?” întrebă Haman îngrijorat.

„Niciunul, domnul meu”.

Cum plecă informatorul, Haman luă copia decretului împotriva iudeilor şi o citi pe îndelete. îl înţepa scalpul în timp ce ochii i se mişcau peste cuvinte. Era posibil ca Ahaşveroş să se întoarcă în Susa până deseară, dacă nu mergea la vânătoare. Ce avea să spună când ar fi văzut ce făcuse el în numele lui?

Poate că am făcut exces de zel, se gândi Haman. *Poate că ar fi trebuit să mă mulţumesc cu viaţa lui Mardoheu*.

Năz\şi cu ochiul minţii, limpede ca cristalul, chipul regelui. *Am făcut-o pentru tine*, se gândi. *Am făcut-o ca să te scap din ghearele unui popor ticălos*.

Dar, pentru prima oară, argumentul acesta îi suna fals în urechi.

Regele este vinovat că am ajuns să fac lucrul acesta, îşi spuse el apoi. *Dacă Ahaşveroş nu s-ar fi lăsat pradă farmecului lui Mardoheu… dacă mi-ar fi acordat mai multă atenţie…*

Picături de transpiraţie i se prelingeau pe frunte. Îşi închise ochii, frecându-i cu degetele lungi, osoase. Cu Ahaşveroş atât de aproape, pâcla geloziei ce îi întunecase vederea începea să se ridice, iar ceea ce vedea acum îl înspăimânta.

Şi Mardoheu era înspăimântat, dar, spre deosebire de Haman, nu se îndoia de propria nevinovăţie. Timp de cinci zile şi cinci nopţi, fusese ţinut prizonier în casa lui Haman. Nici nu gustase din mâncărurile necurate care îi fuseseră oferite, consimţind doar să bea apă. Se rugase în permanenţă, nu pentru sine, ci pentru poporul lui, pe care moartea îl privea în faţă:

O, Doamne Dumnezeule, împărat atotputernic, Ţie toate îţi stau în putere. Tu ai făcut cerul şi pământul şi toate lucrurile minunate care sunt sub ceruri. Tu eşti Domn peste toate şi nimeni nu Ţi se poate împotrivi. Doamne Dumnezeule, Dumnezeul lui Avraam, scapă pe poporul Tău, căci duşmanii noştri ne plănuiesc pieirea şi şi-au pus în gând să distrugă moştenirea pe care Tu ne-ai dat-o. Nu ne nesocoti pe noi, pe care ne-ai răscumpărat Tu însuţi din Egipt. Ascultă rugăciunea mea; ai milă de poporul Tău şi prefă-ne tristeţea în bucurie; astfel, vom trăi să cântăm laude Numelui Tău, O, Doamne. Nu închide gura celor ce Te laudă.

Şi se rugă, de asemenea, pentru nepoata lui, Estera, în ale cărei mâini fragile se afla soarta unui întreg popor.

Estera avu un somn sănătos în noaptea aceea şi se trezi devreme ca să se pregătească pentru vizita lui Ahaşveroş. Primul lucra pe care îl făcu fu să-l trimită pe Hatac să vadă ce se mai întâmpla cu judecata lui Mardoheu. Tânărul se întoarse cu veşti bune.

„Nu va fi nicio judecată, doamna mea. Sisames i-a spus lui Haman că nu-l va judeca pe Mardoheu decât dacă primeşte instrucţiuni specifice în acest sens de la rege. I-a spus că judecata trebuie să aştepte până se întoarce regele".

O povară uriaşă căzu de pe inima Esterei. Avusese încredere în Sisames când îi spusese că avea să amâne judecata, dar era o mare uşurare să ştie că lucrai acesta chiar se întâmplase.

„Haman s-a făcut galben la faţă, din câte am auzit", adăugă Hatac. „Dar cu regele atât de aproape, nu avea ce să spună ca să-l înduplece pe judecător".

Estera spuse, „Slavă Domnului, Mardoheu este în siguranţă”.

„Încă se află în casa lui Haman, sub pază, dar nu cred că Haman va îndrăzni să-i facă vreun rău acum”, fu de acord Hatac.

„Şi Haman? Mai este la palat?” O parte crucială a planului Esterei era să-l aibă pe Haman de faţă pentru a-l putea confrunta personal cu ceea ce făcuse.

„Da, doamna mea. Este în camera lui de lucru. Fierbând de mânie din pricina obstinaţiei Marelui Judecător, bănuiesc”.

Estera îşi muşcă buza. „Sper că nu se duce acasă înainte să sosească regele”.

„El rareori părăseşte palatul înainte de amiază, doamna mea”, o linişti Hatac.

„Bun”. Estera se întoarse spre Luară. „Vreau ca masa din sufrageria mea să fie pusă pentru trei persoane. Regele a promis că se întoarce imediat după ceremonii şi va fi flămând”.

În timp ce era pregătită sufrageria din apartamentul reginei, Estera se îmbrăcă cu roba şi tunica cele mai simple pe care le avea. Refuză toate bijuteriile oferite de Luară. „N-am nevoie să arăt ca o regină astăzi, prietena mea. Am nevoie să arăt ca un petiţionar”.

În sfârşit, după o dimineaţă ce păru infinit de lungă, Hatac aduse vestea că regele tocmai intrase călare în curtea palatului. Estera îşi simţea tot trupul încordat de îngrijorare. *A sosit timpul*. *În curând*, *se va termina*.

Hatac crăpă puţin uşa, iar cei trei din salonul reginei rămaseră pe deplin tăcuţi, ciulindu-şi urechile să audă vreun zgomot de paşi. Nu dură mult şi îi auziră. Apoi, îl auziră pe Ahaşveroş spunând, „Trimite după Haman şi spune-i să mă aştepte în salonul meu. Dar mai întâi, am nevoie de o baie”.

„Da, domnul meu”.

Uşa din celălalt capăt al coridorului se închise şi se auziră doar paşii unui singur om făcând cale-ntoarsă pe coridor. Mesagerul care se ducea după Haman, se gândi Estera. Uşor, Hatac închise uşa de tot.

„Curaj, doamna mea”, spuse Luară. „Partea cea mai periculoasă din toată afacerea aceasta a fost intruziunea la banchet, iar asta a trecut. Restul va fi uşor. După ce regele va auzi ce a făcu Haman, îţi va fi recunoscător pentru intervenţie”.

Îmi vrea binele, se gândi Estera şi îi schiţă servitoarei sale un zâmbet fugar. Se gândi că era nevoită să-i spună lui Ahaşveroş că unul

dintre prietenii săi cei mai de încredere îl trădase, şi se cutremură. Nu avea să fie doar mânios, avea să fie devastat. Şi apoi, adăugând la bucuria lui, avea să-l informeze că şi soţia lui îl minţise încă de când se întâlniseră prima oară.

O, iubirea mea cea mai de preţ, aş face orice ca să-ţi iau durerea, dar nu pot.

Se mutară în mica sufragerie, aşteptându-l pe rege. Luară o îndemnă pe Estera să ia o gură de vin, dar aceasta clătină din cap. „Mă va ameţi".

Continuară să aştepte.

Mai trecu ceva vreme. Apoi, se auzi o bătaie uşoară în uşă. Hatac o deschise şi un paj anunţă sosirea lui Ahaşveroş. Regele intră, urmat de Haman.

Hatac se strecură afară pe uşă, ducându-se să anunţe la bucătărie că mâncarea putea fi servită, iar Luară îl urmă.

N-am să leşin, îşi spuse Estera salutându-şi oaspeţii şi invitându-i să se aşeze la masă. Îşi umflă nările şi inhală adânc. *N-am să leşin*.

Ahaşveroş îi cercetă faţa. „Eşti prea palidă şi umbrele de sub ochii tăi arată ca nişte vânătăi. Te simţi destul de bine pentru aceasta, Estera?"

Grija lui a fost atât de dulce, se gândi Estera. Avea să o mai privească vreodată în felul acesta? „Mă simt bine, domnul meu", replică ea liniştită. „Luaţi loc şi vă voi servi, pe tine şi pe Marele Vizir, cu vin".

Turnă vinul în pocalele de aur cu dexteritatea şi graţia învăţate de la Muran. Ochii lui Ahaşveroş erau de un gri mai întunecat decât de obicei când acceptă cupa din mâna ei şi era o linie între sprâncenele lui. Haman părea precaut.

Regele puse cupa jos, hotărât. „Dacă vrei să mănânc, Estera, va trebui mai întâi să-mi spui despre ce este vorba. Ce putea fi atât de groaznic încât a trebuit să-mi tulburi banchetul aseară?"

Sosise clipa. Estera se întoarse de la masa de vin cu faţa spre cei doi bărbaţi. Spre marea ei uşurare, se simţi perfect stăpână pe sine când rosti vorbele pe care le repetase de nenumărate ori în minte. „Domnul meu, aş vrea să-ţi adresez o cerere urgentă. De aceea am dorit să te văd – să-ţi cer să-mi îndeplineşti această cerere".

El se încruntă. „O cerere? Sigur că îţi voi îndeplini o cerere". Aruncă o privire spre Haman, vizibil nedumerit de necesitatea prezenţei lui.

Estera îşi îndreptă spatele deja drept. „Domnul meu”, spuse formal, „îţi cer să-mi cruţi viaţa şi te implor să cruţi şi vieţile celor din poporul meu. Căci eu şi poporul meu suntem sortiţi nimicirii, masacrării şi morţii”.

La cuvintele Esterei, Haman se făcu alb ca un mort. Dădu să se ridice din scaun, apoi, dându-şi seama de zădărnicia fugii, se prăbuşi înapoi pe scaun.

Ahaşveroş nu observă mişcarea lui Haman; nu avea ochi decât pentru soţia lui. Vocea îi era teşită. „Nu te înţeleg, Estera. Cine îndrăzneşte să-ţi ameninţe viaţa?”

„Tu, domnul meu”, rosti Estera încet, „deşi nu cred că ştii ceva despre acest decret”.

„Ce decret?” Ahaşveroş izbi cu palma în masă, făcând cupele de aur şi farfuriile să salte. „Estera, despre ce vorbeşti?”

Ea tresări la zgomotul mesei strivite sub mâna lui, dar mâinile îi erau sigure când scoase de sub faldurile rochiei un sul de pergament. „Despre acest decret, domnul meu”.

Faţa lui Haman era leoarcă de transpiraţie.

Estera continuă, „Acest decret poartă sigiliul împărătesc, domnul meu. Îmi dai voie să ţi-l citesc?”

El consimţi nerăbdător.

Estera desfăcu pergamentul şi începu să citească din el. Ahaşveroş făcu o mişcare abruptă şi ea îşi ridică privirea. „Continuă”, spuse el lapidar, iar ea citi mai departe până când ajunse la punctul relevant:

…decretăm prin prezenta că toţi iudeii ce trăiesc în imperiul nostru, împreună cu soţiile şi copiii lor, sunt obligaţi să-şi părăsească locuinţele actuale, precum şi locurile de muncă, şi să se întoarcă în ţinutul lor de baştină, după cum a poruncit odinioară părintele nostru, Cirus. Dacă nu se supun acestui decret până în cea de-a paisprezecea zi a lunii lui Adar a anului curent, vor fi nimiciţi cu desăvârşire de săbiile duşmanilor lor.

Se opri din citit. Tăcerea din încăpere era terifiantă. Haman rămase înmărmurit, cu ochii lipiţi de sulul din mâna Esterei.

În cele din urmă, regele spuse, cu o linişte rău-prevestitoare, „Eu n-am autorizat niciodată scrierea unui asemenea decret”.

„N-am crezut nicio clipă că ai fi făcut-o, domnul meu. A fost promulgat după ce ai plecat din Susa să tratezi cu mardienii”. Ea se duse

lângă el şi desfăşură pergamentul înaintea lui. „Oricum, se vede că este semnat cu sigiliul împărătesc".

Ahaşveroş îşi aruncă privirea spre simbolul familiar. Îşi ridică încet ochii, întoarse încet capul. „Haman", spuse, „tu ai făcut asta?"

În ochii măriţi ai lui Haman se citea groaza. „Da, domnul meu", şopti el.

„Aveai de gând să emiţi un decret împotriva mardienilor. „Ahaşveroş era pe cât de mânios, pe atât de uluit, iar Estera era alături de el în inima ei. „Ce este *acesta*?"

Haman sesiză şi el uluirea şi în privirea aurie îi licări o rază de speranţă. „Domnul meu, regina a omis să-ţi spună că am găsit dovezi că Mardoheu fura din trezorerie. M-a înfuriat atât de tare, domnul meu, faptul că un iudeu ţi-a înşelat încrederea în felul acesta încât… încât m-am lăsat dus de val".

„Dus de val?" Nota din glasul lui Ahaşveroş era teribilă. „Ai autorizat măcelărirea a mii de bărbaţi, femei şi copii – în numele meu – şi spui că te-ai lăsat dus de val?"

„Domnul meu. Îmi pare rău. Am fost atât de furios din cauza trădării iudeului. Nu am gândit…" Ochii lui Haman se plecară sub privirea lui Ahaşveroş, iar vocea i se stinse.

Estera fu cuprinsă de un val de furie. „Această acuzaţie la adresa lui Mardoheu este complet falsă, domnul meu. Mardoheu este la fel de onest ca tine însuţi. Aceasta este o simplă scuză pentru a ordona exterminarea poporului meu". Îşi simţi faţa înroşindu-se de mânie. „Da, Haman, poporal *meu*. Şi eu sunt iudaică, iar această proclamaţie mi se aplică şi mie în egală măsură ca miilor de alţi inocenţi pe care ai vrut să-i măcelăreşti în numele urii rasiale şi religioase".

Singurul sunet din cameră era gâfâiala sălbatică a respiraţiei lui Haman.

Ahaşveroş spuse abrupt, „Trebuie să trimit numaidecât la dram mesageri, dacă vreau să ajungă la destinaţie înainte de paisprezece ale lunii". împinse scaunul din cale şi, ciocnindu-se de Estera, se duse spre uşă. Îi auziră glasul pe coridor spunându-i unui paj să-i aducă un scrib şi pe căpitanul serviciului de soli imperiali. Se auzi apoi zgomotul unei uşi închizându-se şi Estera îşi dădu seama că regele se dusese, probabil, în apartamentul lui.

Se uită la Haman. Era cenuşiu. „Doamna mea începu el, după care se opri, redus la tăcere de expresia din privirea ei.

„A avut încredere în tine", spuse ea amar. „Te-a făcut Mare Vizir. Ţi-a încredinţat sigiliul lui".

„Încercam să-l protejez! Se încredea numai în oameni nepotriviţi!"

„S-a încrezut în tine". Vocea Esterei era dură şi nemiloasă când repetă cuvintele. „Când i-au spus că tu ai otrăvit poţiunea aceea, n-a ezitat o clipă. A băut-o până la ultimul strop. Îţi aminteşti, Haman? Ce a fost acela, dacă nu un semn de încredere? Şi apoi, tu i-ai făcut asta".

Haman scânci. „O, doamne, ce am făcut?" şi îşi îngropă faţa în mâini.

În sufletul Esterei se trezi un strop de milă, dar îl înăbuşi. Nu voia să îi pară rău pentru Haman. „Ce ai făcut cu Mardoheu, unchiul meu?"

Haman scutură din mâini. „Este sub pază acasă la mine, doamna mea. Este în siguranţă, ai cuvântul meu".

Toată mânia Esterei se reîntoarse năvalnică. „Aveai de gând să-l ucizi. Ai născocit minciuni despre el şi aveai de gând să-l ucizi".

„Doamna mea". Haman îşi împinse scaunul înapoi şi, înainte să-şi dea seama ce face, se prăvăli pe podea, se aruncă la picioarele ei şi o apucă de rochie. „Te rog, doamna mea, îmi pare rău, n-am vrut să

fă-ţi mâinile de pe nevasta mea!"

Haman şi Estera înlemniră.

Apoi, Haman sări în picioare. „Domnul meu, n-am vrut…" Glasul i se stinse când văzu cine intrase împreună cu regele.

„Arestaţi-l", le spuse Ahaşveroş gărzilor-eunuci pe care le adusese. „Nu vreau să-i mai văd vreodată faţa".

Ahaşveroş şi Estera rămaseră tăcuţi în timp ce Haman era scos afară. Acesta nu opuse rezistenţă şi nici nu încercă să apeleze la rege, ci, cu faţa descompusă, păşea în mijlocul gărzilor cu liniştea profundă a deznădejdii adânci. După aceea, un paj micuţ cu ochii mari anunţă sosirea unuia dintre scribii de la palat.

„Ia loc la masă", îi spuse regele bărbatului rotund care intră în urma pajului, „şi scrie ce îţi voi spune".

Scribul se grăbi să facă întocmai cum i se ceruse, mutând unul dintre pocalele neatinse de aur pentru a-şi putea desfăşura sulul de pergament şi să-şi facă loc pentru cerneală şi pentru penele ascuţite de curând, înmuie o pană în cerneală şi se uită la rege, aşteptând. Ahaşveroş dictă:

Ahaşveroş, Marele Rege, către toţi cei douăzeci de satrapi şi

guvernatori de provincii ale Imperiului Persan: Salutări.

Unii oameni se fac tot mai ambiţioşi pe măsură ce sunt copleşiţi cu onoruri, prin generozitatea îmbelşugată a patronilor lor. Ei nu se mulţumesc doar să alunge bunătatea dintre oameni; cu lăudăroşenia arogantă a celor pentru care bunătatea nu are niciun înţeles, ei presupun că vor scăpa chiar şi de judecata tuturor zeilor.

De pildă, Haman, fiul lui Hamedata, un palestinian, categoric nu de sânge persan, şi foarte diferit de noi în ceea ce priveşte generozitatea, a fost primit cu ospitalitate de noi. El a răsplătit această generoasă încredere urzind intrigi sofisticate prin care a complotat pieirea lui Mardoheu, salvatorul nostru, şi a întregului popor evreiesc, care ne sunt supuşi loiali.

Veţi ignora scrisoarea trimisă de Haman, căci cel care a alcătuit-o se întâlneşte cu cel mai profund dezgust şi cu cea mai amară pedeapsă a noastră. Niciun strop de sânge evreiesc nu va fi vărsat, nici în cea de-a paisprezecea zi a lunii Adar, nici în vreo altă lună. În schimb, această zi va fi prefăcută dintr-o zi a nimicirii într-una de bucurie, pe care o veţi celebra cu mare sărbătoare şi veselie, pentru ca ea să fie, atât acum, cât şi pe viitor, pentru noi şi pentru toţi persanii loiali, o celebrare a victoriei, iar pentru cei ce complotează împotriva noastră, un semn de aducere aminte a inevitabilei sorţi care îi aşteaptă.

Când fu consemnat şi ultimul cuvânt, scribul îşi ridică ochii spre Ahaşveroş, care spuse, „Mesagerii împărăteşti aşteaptă copii ale acestui decret, care vor fi trimise în tot imperiul cât de repede cu putinţă".

„Da, domnul meu". Scribul suflă pe pergament ca să ajute la uscarea cernelii. „Vom avea copiile tăcute într-o oră".

„Adu-le la mine când sunt gata şi le voi ataşa sigiliul împărătesc".

„Da, domnul meu".

„Poţi pleca".

„Da, domnul meu". Omuleţul se uită îngrijorat la stilourile şi cerneala lui, întrebându-se, în mod clar, cum avea să le ia odată cu pergamentul, care, nefiind încă uscat, trebuia ţinut deschis.

„Lasă-le", spuse regele nerăbdător când văzu dilema lui.

„Da, domnul meu!" Neputând să se prosterne cu pergamentul în mâini, scribul se mulţumi cu o plecăciune adâncă înainte să iasă pe uşă.

Singuri în cameră, Estera şi Ahaşveroş se priviră. Faţa lui era liniştită şi rezervată, dar Estera văzu că mâinile îi atârnau pe lângă corp cu pumnii strânşi.

El spuse, „Mi-ai spus că eşti babiloniancă”.

De fapt, ea nu-i spusese niciodată acest lucru, dar în mod sigur îl lăsase să creadă astfel. Spuse, „într-adevăr, familia mea a venit în Susa din Babilon, domnul meu, dar sunt iudei. Mardoheu este unchiul meu”.

„Şi lucrul acesta nu ţi s-a părut destul de însemnat ca să merite să mi-l spui?”

Vocea lui era atât de rece, atât de distantă, încât Esterei îi veni să plângă. „Domnul meu, îmi dai voie să-ţi povestesc cum s-a ajuns aici?”

El îi răspunse cu aceeaşi voce rece, „Aş fi foarte interesat să aud o asemenea poveste”.

Stăteau în picioare, cu o jumătate de cameră între ei. Estera se gândi în treacăt să-l roage să se aşeze, dar expresia de pe chipul lui o avertiză să nu o facă. Îşi împreună mâinile şi începu să-i povestească despre visul lui Mardoheu şi despre frica lui că iudeilor avea să li se întâmple ceva îngrozitor.

„Erau atâtea fete mai frumoase decât mine, domnul meu. Niciodată nu m-am aşteptat să mă alegi pe mine. Dar m-ai ales. Iar după aceea, am ajuns să te iubesc atât de mult încât mi-a fost teamă să-ţi spun adevărul”.

„Te-ai gândit că te-aş fi respins dacă aş fi ştiut că eşti evreică?”

Ea făcu un pas spre el, preocupată să-l facă să înţeleagă. „N-am gândit niciodată asta. M-am gândit că vei fi mânios pe mine, pentru că te-am minţit”.

Expresia calmă de pe chipul lui nu se schimbă o clipă, dar ochii i se întunecară. „Ai avut dreptate”, spuse el.

O deznădejde rece puse stăpânire pe Estera. Nu putea ajunge la el. Trădarea ei, pe deasupra celei a lui Haman, era prea dureroasă. Totuşi, continuă să încerce.

„Îmi pusesem în gând să nu-ţi spun niciodată adevărul, să mă dezic pentru totdeauna de religia mea. I-am spus unchiului Mardoheu că n-am să-i mai fac jocul, că acum ţine numai de el să fie avocatul evreilor la curte, că tot ce doresc pe lume este să fiu soţia ta”. Vocea Esterei tremura, dar expresia lui rămase neschimbată. „Şi apoi s-a întâmplat *asta*, întocmai ca în visul unchiului Mardoheu”.

El nu spuse nimic.

„Dumnezeu m-a pus aici pentru un motiv, domnul meu, şi a trebuit să acţionez. Niciodată n-am vrut să se întâmple una ca asta, dar când s-a întâmplat, n-am mai putut păstra tăcerea”.

„Înţeleg”. El îşi desfăcu mâinile, apoi le închise din nou, încet, cu pumnii încleştaţi, singurul semn pe care îl dădea că nu era atât de stăpân pe sine pe cât părea a fi. „Mesagerii împărăteşti vor pleca din Susa într-o oră. Trimit câte doi călăreţi pe fiecare stadie a fiecărui drum pentru ca, în caz că se întâmplă ceva cu unul dintre ei, celălalt să poată continua să meargă mai departe. Nu există niciun motiv pentru care să nu ajungă la destinaţie la timp ca să oprească acest masacru”.

„Îţi mulţumesc, domnul meu”, şopti ea.

„Am poruncit eliberarea lui Mardoheu”.

„Îţi mulţumesc, domnul meu”.

„Arăţi obosită. Îţi sugerez să te odihneşti puţin”. Şi fără alte cuvinte, îi întoarse spatele, merse spre uşă, o deschise el însuşi şi ieşi afară.

Estera rămase în picioare uitându-se după el, cu ochi uscaţi şi arzători. Jalea pe care o simţea era prea teribilă pentru a-şi găsi uşurarea în lacrimi.

Capitolul Treizeci şi unu

După-amiaza devreme, Filius, administratorul trezoreriei a cărui recomandare la Hegai îi permisese Esterei să se prezinte ca şi candidată, fu chemat să se întâlnească cu regele în camera lui de lucru de lângă curtea familiei regale. Când Filius se înfăţişă acolo, Ahaşveroş stătea în spatele biroului său. Administratorul trezoreriei nu mai fusese niciodată atât de aproape de rege şi se trezi că tremură, încercat de sentimente amestecate de nervozitate şi teamă.

Ahaşveroş nu era un om mare şi era îmbrăcat în aceleaşi robe simple pe care le purtau mulţi aristocraţi persani. Singurel semn al demnităţii de rege era fileul simplu din aur de pe cap. Până şi mâinile îi erau lipsite de inele. Dar Filius îi simţise puterea din clipa în care păşise în cameră. Avea ceva aparte…

Regele se uită la administratorul trezoreriei. „Haman avea de gând să te cheme ca martor la această judecată a lui Mardoheu?”

Filius nu îşi putea da răspunsul pe cât de repede ar fi vrut. „Nu, domnul meu! Nu mi-a vorbit nici măcar o dată despre acuzaţiile împotriva lui Mardoheu”.

„Crezi că aceste acuzaţii sunt valide?” fu următoarea întrebare.

Filius venise acolo hotărât să spună adevărul, oricare ar fi fost preţul, îşi adună curajul şi răspunse, „Am lucrat împreună cu Mardoheu vreme de zece ani, domnul meu, şi aş putea garanta cu viaţa integritatea

lui. Eu nu cred că aceste acuzaţii pot fi valide".

Se aşternu o scurtă tăcere în timp ce ochii luminoşi ai regelui studiau chipul lui Filius. Apoi, Ahaşveroş spuse, „Nobilul Haman îmi spune că are dovezi că Mardoheu fura de la trezorerie".

Filius vru să îşi unească mâinile la spate, dar se răzgândi. Nimeni nu-şi ascunde mâinile înaintea Marelui Rege. „Fiindcă nu mi s-a îngăduit să văd aceste dovezi, domnul meu, nu pot spune cum au luat fiinţă. Poate că nobilul Haman se înşală; poate că a citit greşit vreun registru. Eu nu pot decât să repet că aş putea garanta cu viaţa pentru cinstea lui Mardoheu".

Chipul regelui era imposibil de descifrat. „I-ai cerut să-ţi arate dovezile?"

„Da, domnul meu, i-am cerut".

„Iar nobilul Haman a refuzat să ţi le arate?"

„Da, domnul meu".

Regele îşi coborî privirea spre mâinile sale, care erau împreunate pe birou. Fără să-şi ridice ochii, spuse, „Nobilul Haman a adus dovezi şi împotriva ultimului trezorier-şef. Crezi că şi acele dovezi au fost eronate?"

„Nu, domnul meu". Filius nu se aşteptase la acest şir de întrebări şi, încă o dată, fu nevoit să se abţină de la a-şi duce mâinile la spate, poziţie pe care întotdeauna o găsise confortabilă.

Interogatoriul calm al regelui continuă: „Tu suspectaseşi că Otanes fura de la trezorerie?"

Filius era deznădăjduit. Nu exista un răspuns corect la această întrebare. „Eu... este posibil să fi avut oarece suspiciuni, domnul meu".

„Şi totuşi, nu te-ai gândit că această informaţie m-ar putea interesa?"

Filius era prins şi o ştia. Reveni la adevăr, care era singurul răspuns posibil. „Domnul meu, eu sunt un simplu dadian şi un funcţionar. Nu se cuvine ca eu să acuz pe un nobil ahemenid".

Ahaşveroş îşi ridică din nou ochii spre Filius. „Ai cunoştinţă de vreun motiv pentru care nobilul Haman ar dori să-i facă rău lui Mardoheu?"

Filius tăcu.

„Răspunde". Glasul lui Ahaşveroş era infinit mai terifiant când era calm decât ar fi fost dacă ar fi strigat.

Filius răbufni, „Ştiu că Mardoheu nu voia să se plece înaintea

Marelui Vizir şi că această lipsă de respect îl înfuria pe Haman".

Ahaşveroş ridică din sprâncene. „De ce nu voia Mardoheu să se plece?"

„Pentru că Haman este edomit, domnul meu. Se pare că există o veche duşmănie între iudei şi edomiţi". Filius se înfieră. „Într-adevăr, domnul meu, aerul aproape că sfârâia de ură de fiecare dată când cei doi se întâlneau".

„N-am ştiut acest lucru". Ahaşveroş rămase o clipă tăcut, privindu-şi din nou mâinile. Filius aşteptă neliniştit următoarea întrebare. Apoi, fără să-şi ridice ochii, regele spuse, „Asta e tot, Filius. Poţi pleca".

„Îţi mulţumesc, domnul meu". Reprezentatul trezoreriei se prosternă şi se retrase din încăpere, sperând cu disperare că nu-şi pierduse slujba.

Următoarea persoană pe care regele ceru să o vadă în camera lui de lucru fu Cocs, pe care Ahaşveroş îl trimisese în casa lui Haman ca să ordoneze eliberarea lui Mardoheu.

„Este în siguranţă, domnul meu", raportă Cocs cu satisfacţie. „Era în paza servitorilor lui Haman, care au fost mai mult decât dornici să-l lase să plece la porunca mea". Cocs viu să adauge ceva despre Haman, dar decise apoi că nu era necesar. Circumstanţele îi arătau cât se putea de limpede lui Ahaşveroş ce şarpe era Haman.

„Mardoheu n-a fost rănit?" întrebă regele.

„Arăta cam tras la faţă, domnul meu, dar el spune că i se trage de la faptul că n-a vrut să mănânce mâncarea lui Haman".

Regele dădu din cap aprobator. Faţa îi părea calmă, dar pielea obrajilor era încordată, iar expresia din ochii lui ar fi îngheţat şi râurile. Cocs, care îl cunoştea îndeaproape, vedea bine că Ahaşveroş era furios.

Spuse, „Am aflat câteva lucruri de la gărzile care au rămas în cetate, domnul meu, care explică de ce regina a simţit că era necesar să dea buzna la banchet. Dacă ai fi aşteptat şi până mâine ca să te întorci în Susa, ar fi putut fi prea târziu. Haman aranjase judecata şi execuţia iudeului pentru azi dimineaţă. Regina s-a gândit, şi pe bună dreptate, că Mardoheu era într-un pericol iminent de moarte. Din fericire, Sisames a refuzat să dea curs judecăţii până când ar fi primit ordine direct de la tine".

Ahaşveroş spuse, „înţeleg".

Cocs se dădu cu un pas mai aproape de birou. „Şi mai este ceva,

domnul meu. Haman a poruncit să fie ridicat un eşafod chiar în afara zidurilor cetăţii. Am vorbit cu câţiva dintre lucrătorii ce se mai aflau acolo, iar ei mi-au spus că acesta era pentru iudeul care deturnase bani de la rege".

„Un eşafod? Avea de gând să-mi *spânzur* trezorierul-şef?"

„Da, domnul meu. Iar eşafodul este de două ori mai înalt decât cele pe care le folosim noi la executarea criminalilor de rând".

„Cutezanţa lui întrece orice măsură", spuse regele, iar vocea lui blândă sună înfiorător de periculoasă.

„Da, domnul meu". Cocs îi aştepta ordinele.

Ahaşveroş spuse, „Cocs, îl vei lua pe palestinianul acesta nerecunoscător şi îl vei spânzura pe el pe eşafodul pe care l-a ridicat pentru un om nevinovat".

Cocs îşi înăbuşi un zâmbet. „Voi fi prea fericit să fac întocmai, domnul meu. Când ai vrea să aibă loc acest lucru?"

Pentru prima oară, în ochii reci ai regelui se simţi un licăr de emoţie. „Astăzi", spuse.

„Cetatea sărbătoreşte încă festivalul, domnul meu. Sigur nu vrei să mai aştepţi până mâine?"

„Însăşi existenţa lui Haman este o insultă la adresa Adevărului. A-l nimici pe el înseamnă să nimiceşti Minciuna. Ce tribut ar putea fi mai potrivit pentru Ahuramazda?"

„Foarte adevărat, domnul meu", spuse Cocs cu însufleţire. „Toţi cei ce iubesc Adevărul se vor veseli de nimicirea unui asemenea trădător".

Se auzi o bătaie în uşă şi intră un paj. „Domnul meu, decretele sunt gata ca să le ataşezi sigiliul".

„Adu-le aici", spuse Ahaşveroş.

Cocs plecă şi intrară scribii, cu noul decret al regelui.

Ziua aceea interminabilă ajunsese la capăt; Estera aştepta, dar Ahaşveroş nu venea să o vadă. Îl trimise pe Hatac să-i spună lui Cocs că ar fi bine să meargă cineva după Arses, care probabil că încă nu-şi dădea seama că regele se întorsese în Susa. Când se întoarse, Hatac raportă că Cocs avea să aibă grijă de această problemă.

Era spre sfârşitul după-amiezii când Hatac îi spuse Esterei că unchiul ei dorea să o vadă. Ea şi Luară se aflau în salonul reginei, uitându-se peste o ofertă de căsătorie pentru una dintre fetele din harem. Estera îi spuse lui Hatac să-l aducă pe unchiul ei la ea.

Mardoheu se îmbăiase şi mâncase înainte să vină la palat, dar, chiar şi aşa, Estera fu îngrozită de înfăţişarea lui sălbatică. Făcu doi paşi spre el şi strigă cutremurată, „Unchiule Mardoheu! Arăţi teribil! Sigur te simţi bine?”

„Da, Estera”. Faţa lui era gravă. „Mulţumită ţie, sunt teafăr”.

Buza îi tremură şi ochii i se umplură de lacrimi. „Sunt atât de bucuroasă să te văd! Mi-a fost teamă că omul acela monstruos te va ucide înainte să apuc să vorbesc cu regele”.

„Fata mea curajoasă”, spuse el tandru şi îşi întinse braţele spre ea.

El o adăpostise aproape întreaga copilărie. Ani de-a rândul, braţele lui fuseseră locul ei de siguranţă şi refugiul ei, dar chiar în timp ce se cuibărea la pieptul lui, ştiu că nu o putea ajuta acum. Nu după braţele unchiului ei tânjea ea.

Cu faţa pe umărul lui, îi spuse, „Ahaşveroş mi-a promis că nu avem de ce să ne temem. A trimis câte doi mesageri la fiecare stadie de drum şi aceştia au încă timp să ajungă la destinaţie. Nimeni din poporul nostru nu va fi rănit”.

Mardoheu o bătu uşor pe spate. „Toate acestea datorită ţie, Estera. Ţi-ai salvat poporal – pe Israel”.

Ea îşi îndesă fruntea mai adânc în umărul lui. „Ce se va întâmpla cu Haman?”

„Regele a poruncit să fie spânzurat pe chiar eşafodul pe care l-a ridicat pentru mine”. Mardoheu părea încântat.

Estera se arcui şi se smulse din îmbrăţişarea unchiului ei. „Ce îngrozitoare sunt toate acestea pentru Ahaşveroş”, şopti ea.

„Da. A avut încredere în şarpele acela de edomit. Toate acestea trebuie să fi fost un şoc pentru el”.

Estera încuviinţă mută.

Mardoheu îi cercetă faţa. „Pari nefericită, Estera. De ce? Ce te îngrijorează acum?”

Ea încercă să-i explice. „Ahaşveroş este… supărat… pe mine. A avut încredere în mine, la fel cum a avut încredere în Haman, şi eu l-am dezamăgit, la rândul meu. L-am lăsat să creadă o minciună despre mine; nu i-am spus niciodată că sunt evreică”.

Mardoheu făcu un gest de dispreţ. „Ce mai contează asta acum? Ar trebui să-ţi fie recunoscător, Estera! I-ai salvat numele de o infamie”.

„Nu prea cred că se simte recunoscător chiar acum, unchiule

Mardoheu", spuse Estera scurt. „Cred că se simte trădat".

„Nu de tine, cu siguranţă!"

„De mine, pentru că l-am minţit. De tine, pentru că l-ai minţit. De Haman, bineînţeles. De Haman, cel mai mult".

Mardoheu era încrezător. „Va trece peste asta, puişor. Pot înţelege că în aceste momente ar putea să se simtă puţin enervat, dar odată ce va apuca să evalueze situaţia, îţi va fi recunoscător. N-ai de ce să-ţi faci griji".

Estera se zgâi la unchiul ei preaiubit.

Cât este de insensibil, se gândi. Şi-ar da şi viaţa pentru ea, nu încăpea îndoială în această privinţă. Dar n-ar putea în veci să-i înţeleagă sentimentele. Cândva, crezuse că toţi bărbaţii erau aşa. Acum, ştia mai bine.

Nu se sinchisi să încerce o explicaţie; se mulţumi să spună, „Sper să ai dreptate, unchiule Mardoheu".

Faţa lui slabă, trasă, se lumină de un zâmbet. „Gândeşte-te la asta şi vei vedea că totul va ieşi bine până la urmă. Ştiu că ţi-e drag Ahaşveroş, iar acum că ştie, în sfârşit, că eşti evreică, vei putea să-ţi urmezi religia şi să rămâi, totodată, căsătorită cu el".

Ea nu găsi nimic de spus în faţa unui astfel de optimism orb.

Mardoheu îi strânse mâna. „Ahaşveroş nu va sta în calea practicilor tale religioase, Estera. Sunt sigur de asta. N-o fi el evreu, dar este un om bun. M-a impresionat".

Estera se uită la faţa unchiului ei şi o licărire de umor îi curbă buzele în faţa aroganţei lui inconştiente. Se gândi cum ar fi arătat Ahaşveroş dacă i-ar fi spus că el, Marele Rege al Persiei, ar trebui să se simtă profund onorat că făcuse o impresie bună asupra slugii sale de spiţă evreiască. Spuse însă, „Îţi mulţumesc, unchiule Mardoheu".

„Este un rege bun". Mardoheu adăugă o laudă suplimentară.

„Şi eu cred la fel", spuse Estera.

„Aşa deci. Vei fi reabilitată la propria identitate şi vom fi scăpat de Haman, care ar fi fost întotdeauna o ameninţare la adresa intereselor evreieşti. Toate au ieşit cum nu se putea mai bine". Mardoheu radia. „Tu ai fost mijlocul prin care Domnul şi-a îndeplinit voia, Estera. Sunt atât de mândre de tine".

Ea spuse, „Unchiule Mardoheu, ţi-a trecut vreodată prin minte că dacă nu l-ai fi provocat pe Haman refuzând să te pleci înaintea lui, el n-ar fi făcut niciodată lucrul acesta teribil?"

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Mardoheu, lăsând în locul lui o expresie serioasă. „Estera, pur şi simplu nu-mi stă în fire să mă plec înaintea unui edomit".

Ea clătină din cap în faţa caracterului incurabil al bărbaţilor. „Şi, bineînţeles, lui Haman nu-i stătea în fire să ignore batjocura ta".

„Vor un port la mare, Estera, şi nu vor avea linişte până când ne vor înlătura pe noi din cale ca să obţină unul. Dacă îi privim ca fiindu-ne altceva decât duşmani, facem o mare greşeală".

Estera oftă. „Mare păcat că nu putem trăi toţi în pace". Se uită la faţa ca de şoim a unchiului ei. „Dar bănuiesc că acesta este doar visul unei femei".

Expresia de pe chipul lui se îmblânzi. „Este un vis splendid, puişor. Păstrează-l mereu în inimă".

Din păcate, *acolo va şi rămâne*, se gândi ea cu tristeţe.

„Nu mai fi aşa abătută! Zâmbeşte şi fii bucuroasă! Eşti o eroină, Estera". Mardoheu îi zâmbi cu gura până la urechi – un zâmbet plin de voioşie, tineresc – şi ea se trezi că-i întoarce zâmbetul. Era fericită că unchiul ei era teafăr.

„Ai auzit că bunicul a fost gata să-ţi vină în ajutor?" întrebă ea.

„Nu. Ce vrei să spui?"

Estera îi povesti ce făcuse Arses.

Mardoheu arăta oarecum mâhnit. „Niciodată nu l-am plăcut pe Arses, dar întotdeauna l-am socotit un bărbat de onoare".

„Şi el a spus la fel despre tine", replică Estera amuzată.

„Hmm". Mardoheu îşi trecu degetul în sus şi în jos pe linia nasului.

„Bunicul probabil că încă nu realizează că l-a ratat pe Ahaşveroş. Am trimis mesageri să-l aducă înapoi. Când se întoarce în Susa, unchiule Mardoheu, cred că trebuie să te duci să-i mulţumeşti".

Mardoheu arăta posomorât. „Presupun că trebuie".

„A fost scandalizat de proclamaţie. A spus că ar fi o pată eternă pe numele Persiei dacă s-ar lăsa să aibă loc un asemenea masacru".

„Orice om onorabil ar simţi la fel", spuse Mardoheu, dar arăta mai vesel. „Sigur că voi merge să-l văd, puişor. Acum că întreaga ta moştenire este cunoscută, ar fi o nebunie din partea noastră să continuăm să ne războim".

Estera zâmbi. „M-ai face foarte fericită dacă tu şi cu bunicul v-aţi putea împrieteni".

„Îmi ceri prea mult, Estera", replică Mardoheu precaut.

„Nici măcar ca să-i faci pe plac eroinei tale?”

El râse şi se aplecă să o sărate pe frunte. „Ca să-i fac pe plac eroinei mele, voi încerca chiar şi să mă împrietenesc cu Arses”.

Ea se întinse spre el şi îi dădu o îmbrăţişare scurtă, aprigă. „Sunt atât de bucuroasă să te văd, unchiule Mardoheu!”

El se uită în jos spre ea, iar expresia feţei îi deveni, brusc, îngrijorată. „Arăţi obosită, Estera. Vreau să te odihneşti”.

„Voi încerca”, spuse ea.

„Nu-ţi face griji pentru Ahaşveroş. Pune totul în cârca mea. Nu contează dacă îmi pierd funcţia de trezorier-şef. Tu eşti cea importantă acum”.

Ea zâmbi ca prin ceaţă. „Îţi mulţumesc, unchiule Mardoheu”.

El dădu din cap aprobator, o sărută încă o dată pe frunte şi părăsi încăperea.

Lui Haman i se dăduse permisiunea să-şi vadă soţia şi copiii, dar el refuzase. Ştia că aceştia aveau să fie bine. Ahaşveroş nu era genul de om care să se răzbune pe nevinovaţi. Şi nu dorea să le spună ceva.

Era deja mort. Viaţa i se sfârşise în camera reginei, cu vreo cinci ceasuri în urmă. Lipsit de lumina privirii lui Ahaşveroş, era distrus tot aşa de sigur cum era distrusă o plantă fără căldura dătătoare de viaţă a soarelui. Nici măcar priveliştea enormului eşafod nu-i făcea inima să-şi grăbească ritmul greoi. Ea trudea conştiincioasă mai departe – *buf*, *buf*, *buf* – nerealizând că organismul pe care încerca să-l susţină era deja mort.

O mulţime se adunase în jurul eşafodului şi, pe măsură ce procesiunea de execuţie se apropia dinspre palat, aceasta se cufundă într-o tăcere ciudată. Haman mergea în mijlocul gărzilor ca şi când n-ar fi văzut şi n-ar fi auzit nimic.

Cocs însuşi îşi asumase această datorie, iar acum făcea semn că prizonierul trebuia adus în faţă. Haman abia dacă simţea mâinile gărzilor pe umerii săi în timp ce înainta hotărât şi urca scara înaltă până în vârful eşafodului.

Când îi puseră ştreangul în jurul gâtului, nu închise ochii, ci se zgâi fără să clipească spre poarta de est a palatului, clar vizibilă pentru el de la înălţimea la care era cocoţat. Apoi, trapa cedă sub el şi se prăbuşi mort.

Capitolul Treizeci şi doi

În noaptea aceea, Estera stătea întinsă singură în pat, cu mâinile

împreunate peste burta rotunjită. Era frântă de oboseală, dar nu putea dormi. Aşteptase ore în şir, dar el încă nu venise.

Lacrimile îi umplură ochii nestingherite. Ce avea să se întâmple cu ei? Era posibil ca Ahaşveroş să o alunge, aşa cum făcuse cu Vasti. Putea şi să-i dea voie să rămână, dar să ridice o barieră între ei, aceeaşi barieră protectoare care îl separa eficient de toţi ceilalţi. Iar ea n-ar fi putut suporta acest lucru. Singurătatea de a trăi împreună cu el, dar izolată de el, ar fi aproape la fel de teribilă ca a nu-l vedea deloc.

Îi auzise pe curtenii care îl dezbrăcau pe rege plecând cu mult timp în urmă şi, deci, ştia că el era în dormitor. Inima îi sângera pentru el încă de când Mardoheu îi povestise despre execuţia lui Haman.

Tată ceresc, se ragă ea. *Tocmai şi-a executat prietenul cel mai apropiat. Nu vreau să treacă singur pe aici. Te rog. Nu poate fi lăsat să treacă singur pe aici. Trimite-l la mine. Te implor, trimite-l la mine.*

Îşi dorea cu fiecare celulă din fiinţa ei să traverseze coridorul acela şi să se ducă la el, dar ştia că nu putea. Din cauza înşelăciunii ei, nu putea fi ea aceea care să meargă la el. El trebuia să vină la ea, iar el încă nu venise.

Lămpiţa de ulei pe care îi spusese Luarei să o ţină aprinsă mai ardea încă. Estera clipi, alungându-şi lacrimile, şi se uită lung la ea. Minutele se scurseră şi lampa începu să pâlpâie. Aşa avea să se sfârşească şi dragostea lor? Avea să pâlpâie până se stingea, ca lampa aceea? închise ochii ca să nu vadă acest lucru întâmplându-se.

Pe coridor, de cealaltă parte a uşii, se auzi un murmur de glasuri şi Estera făcu ochii mari. Se zgâi la uşă, aproape uitând să mai respire, atât de mult îşi dorea să se deschidă. În sfârşit, se deschise şi pe ea intră tăcut Ahaşveroş. Închise uşa după el, îşi aruncă privirea spre lampa pâlpâitoare şi apoi spre pat. Spuse uşor, „Estera? Mai eşti trează?"

„Da". Ea îşi trase câteva perne sub spate şi se ridică în capul oaselor. „N-am putut să dorm".

„Nici eu". El nu veni, însă, până lângă pat, ci se duse să se aşeze pe taburetul din faţa măsuţei de toaletă a Esterei, punând între ei întreaga lăţime a camerei.

„Este mort", spuse el cu un glas curios de inexpresiv. „L-am ucis".

„Ştiu, Ahaşveroş", spuse ea moale.

„Nici măcar nu i-am acordat o judecată".

„Nu era necesar. Şi-a recunoscut vina".

„Îl plăceam atât de mult". Încă vorbea cu acelaşi glas lipsit de

emoţie. Îşi împreună mâinile între genunchi şi se uită lung la ele. „Pe când abia fusesem numit rege în Babilon – eram atât de tânăr, Estera, doar optsprezece ani! –, Haman s-a împrietenit cu mine. M-a ajutat, m-a călăuzit prin intrigile pe care satrapul le pusese la cale ca să mă prindă pe picior greşit. Lui i se datorează în mare parte faptul că am avut succes acolo".

„Te-a adorat", spuse Estera.

„Aşa am crezut şi eu". Tonul vocii lui îi sfâşie inima. „Evident, m-am înşelat".

„Nu te-ai înşelat, Ahaşveroş", spuse ea încetişor. „Îmi aduc bine aminte expresia de pe chipul lui atunci când ai băut poţiunea despre care Xerxes îţi spusese că era otrăvită de Haman. Ochii îi străluceau de dragoste când se uita la tine în ziua aceea, domnul meu".

„Aceea nu era dragoste". Vocea lui se făcu uşor mai dură. „Cum poţi spune că m-a iubit când mi-a făcut un lucru atât de îngrozitor?"

Ea rămase tăcută o clipă, gândindu-se cum să-şi formuleze răspunsul, în cele din urmă, spuse încet, „Eu cred că era gelos, Ahaşveroş. Gelozia îi poate face pe oameni să facă lucruri îngrozitoare, lucruri pe care, în mod normal, nici în vis nu le-ar face".

„Nu avea nici cel mai neînsemnat motiv de gelozie". Ahaşveroş îşi ridică faţa, iar lumina lămpii i se răsfrângea în păr şi pe piele. „L-am făcut Mare Vizir, Estera! I-am dat cea mai înaltă funcţie din imperiu. Pe cine ar fi putut fi gelos?"

„M-am tot gândit la aceste lucruri încă de când am aflat despre planul lui, domnul meu". Ea îşi odihni braţele pe genunchii ridicaţi la piept şi se aplecă spre el. „Era gelos pe mine, pentru început. N-am înţeles niciodată de ce îi displăceam, dar acum mă gândesc că era aşa pentru că văzuse că ţineai la mine şi era gelos. Cred că a ajuns să fie atât de gelos pe unchiul Mardoheu încât s-a lăsat dus de val până acolo încât a făcut luciul acesta oribil".

Ea îi putea vedea uluirea din celălalt capăt al camerei. „De ce să fie gelos pe Mardoheu? Că l-am făcut trezorier-şef? Dar Haman îi rămânea superior, Estera".

„Eu nu cred că Haman era interesat de puterea politică, domnul meu. Ce îl preocupa pe el era Ahaşveroş ca persoană. A văzut că îţi plăcea unchiul Mardoheu, pe care el îl socotea duşmanul lui, şi era gelos".

„Pe toţi dracii din infern, nu aveam voie să-mi placă de nimeni

altcineva în afară de Haman?”

Ea oftă. „Eu cred că exact asta voia el, domnul meu. Voia să fie soarele vieţii tale, singurul în care să ai încredere. Iar faptul că unchiul Mardoheu este iudeu n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Nu este loc de încredere între iudei şi edomiţi”.

„Dar să dea un asemenea decret! Trebuie să fi fost ţicnit”.

„Eu cred că probabil era, domnul meu”, spuse ea sumbru.

Vreme îndelungată, el nu spuse nimic. Apoi, deodată, îşi cufundă faţa în mâini. Printre degetele strânse, glasul îi era plin de suferinţă.

„El era ultima persoană de la care m-aş fi aşteptat vreodată să mă trădeze”.

Suferinţa din glasul lui îi frângea inima Esterei. Se sculă din pat şi, străbătând distanţa dintre ei, stătu în picioare în faţa lui, lângă măsuţa de toaletă. Nu îl atinse, ci căută cuvinte care să-i poată aduce un strop de mângâiere. „El n-ar fi văzut acest lucru ca pe o trădare, domnul meu. El s-ar fi gândit că te protejează. Eu cred că binele şi răul erau sucite în mintea lui”. Îşi coborî privirea spre capul lui dat cu lustru, care acum era plecat, şi spuse încet, „Ahaşveroş, tu nu eşti vinovat de nimic din toate acestea”.

El se întinse orbeşte spre ea, înfăşurându-şi braţele în jurul taliei ei şi îndesându-şi faţa în scobitura gâtului ei. „L-am ucis, Estera”, gemu el. „L-am ucis”.

Tremura. Ea îl îmbrăţişă strâns şi îşi lăsă obrazul pe părul lui fin. Îi simţea suferinţa şi tristeţea rezonând în propria fiinţă, dar, în acelaşi timp, o parte din ea se înveseli. El nu se îndepărtase de ea în ceasul suferinţei, iar această cunoaştere era nespus de dulce.

Simţi ceva fierbinte şi umed îmbibându-i-se în cămaşa de noapte şi îl strânse şi mai tare la piept. „N-ai avut de ales. A comis o crimă impardonabilă”.

„Asta nu mă face să mă simt cu nimic mai bine”.

„Ştiu, iubirea mea. Ştiu”.

Copilaşul îi dădu o lovitură. El o simţi şi îşi ridică capul, fără să-i pese de lacrimile ce îi curgeau şiroaie pe obraji. „Ce-a fost asta?”

Şi în ochii Esterei erau lacrimi, dar îi zâmbi printre ele. „Fiul tău. Sau fiica, după cum va fi cazul”.

El ridică o mână şi o aşeză tandru pe burta ei. Bebeluşul lovi din nou şi Ahaşveroş zâmbi. „Viaţa”, spuse el.

Ea îşi puse mâna peste a lui. „Da”.

„Estera…” îşi ridică ochii spre ea.

„Îmi pare atât de rău, domnul meu. N-am vrut să continui să te induc în eroare în privinţa identităţii mele, dar mi-a fost teamă să-ţi spun. Mi-a fost teamă că vei fi atât de rănit, atât de mânios pentru că te-am minţit, încât te vei înstrăina de mine”.

Se priviră, cu mâinile încă încleştate pe burta ei. „N-aş putea niciodată să mă înstrăinez de tine”, spuse el. „N-aş putea suporta singurătatea, dacă aş face-o”.

„Şi eu simt acelaşi lucru”, şopti ea.

El închise ochii şi îşi odihni din nou capul pe ea. „Strânge-mă în braţe, Estera”, îi spuse.

Încolăcindu-l cu braţele şi îngropându-şi buzele în părul lui, Estera închise ochii şi se gândi, *Îţi mulţumesc*, *Tată ceresc*. *Îţi mulţumesc pentru că mi-ai redat soţul*.

Nota autoarei

Întotdeauna este o provocare atunci când un autor ia o poveste familiară, fie ea un mit, o legendă sau un material biblic arhicunoscut, şi se hotărăşte să o transforme într-un roman. În majoritatea cazurilor, pentru a produce un roman eficace se impune o rearanjare, pe alocuri, a materialului de origine. Mă gândesc de multă vreme la *Cartea Esterei* ca la o minunată poveste de dragoste. Are toate elementele necesare: cadrul exotic al Imperiului Persan; povestea de *Cenuşăreasă* a unei fete evreice care ajunge regina Marelui Rege al Persiei; uimitoarea concluzie în care ea intervine pe lângă soţul ei pentru a-şi salva poporul de la distrugere. Ce ar putea fi mai romantic?

Dar romancierii au regulile lor, care nu guvernează alte tipuri de scriitură. Un roman trebuie să creeze personaje veridice, înzestrate cu raţiune, care conduc acţiunea. După cum bine a spus E.M. Forster: „*Regele a murit şi după aceea a murit şi regina* este o poveste… *Regele a murit şi după aceea regina a murit de inimă rea* este o intrigă”. Pentru a transforma *Cartea Esterei* într-un roman, am fost nevoită să le atribui personajelor motive inteligibile din punct de vedere omenesc pentru acţiunile lor. Haman a trebuit să aibă un motiv pentru o ură atât de crâncenă faţă de Mardoheu; Mardoheu a trebuit să aibă un motiv pentru a-şi trimite nepoata în haremul Marelui Rege al Persiei; Estera a trebuit să aibă motivele ei pentru a se îndoi de visul unchiului ei; Ahaşveroş a trebuit să aibă motivele lui pentru care a ales să-i fie regină o fată atât de nepotrivită din punct de vedere social. Pentru toate motivele de mai

sus, am considerat că era necesar să „spoiesc" puţin, pe ici pe colo, povestea Esterei care ne este prezentată în Biblie.

Un alt lucru de care un romancier trebuie să ţină cont este pasul. O intrigă are nevoie să fie mereu în mişcare, astfel că pe alocuri veţi găsi că am „strivit" timpul ca să obţin un efect mai dramatic şi mai plin de suspans.

Mai este apoi problema contextului istoric al romanului. Din perspectivă istorică, nu există vreun rege pe nume Ahaşveroş. Regele care l-a succedat pe Darius a fost fiul pe care i l-a născut Atossa, Xerxes. Estera a trăit în anii de început ai domniei lui Xerxes, care a ţinut din 486 î.Hr. până în 465 î.Hr., pe vremea când vastul Imperiu Persan se întindea din India până în Turcia. Xerxes a urcat pe tron la patru ani după înfrângerea perşilor la Marathon, în Grecia, iar eu m-am folosit de acest context istoric pentru a da o motivaţie unora dintre acţiunile lui Ahaşveroş. Ahaşveroş, după cum veţi fi observat, este de departe un personaj mult mai demn de admiraţie în roman decât în relatarea biblică. Din moment ce scriam această poveste ca pe o poveste de dragoste, era evident că eroul trebuia să posede şi câteva calităţi care să o facă pe Estera să se îndrăgostească de el.

Ceea ce au în comun atât istoria biblică, cât şi romanul, este premisa de bază. Dumnezeu are un plan cu această lume şi El îşi aduce planul la îndeplinire prin intermediul acţiunilor oamenilor. Întrebarea esenţială este: îi vom da voie lui Dumnezeu să lucreze prin noi? Dumnezeu vrea să fim partenerii Lui, dar noi dispunem de libera voinţă de a accepta sau de a refuza provocarea Lui. În tradiţia iudeo-creştină, toţi cei care facem parte din poporul lui Dumnezeu trebuie să ascultăm vocea Lui şi să ne deschidem inimile faţă de El, pentru ca El să ne folosească în scopurile Sale.

Îi rămân datoare vândută minunatei mele agente, Natasha Kem. Credinţa ei în această carte a fost atât de puternică încât mi-a insuflat puterea de a continua să lucrez la ea. Trebuie, de asemenea, să mulţumesc editoarei mele de la Thomas Nelson, lui Ami McConnell, ale cărei sugestii au contribuit la conturarea personajului Estera. În final, se cuvine să mulţumesc minunatului meu soţ, Joe, care a fost întotdeauna vântul din pânzele mele.

Mulţumiri

Despre autoare

Joan Wolf s-a născut în New York City, dar după ce s-a căsătorit,

a locuit în cea mai mare parte împreună cu soţul ei în Connecticut, unde a crescut doi copii şi animale de nenumărate soiuri. Joan este autoarea a mai multor romane istorice, între care se numără şi *The Road to Avalon*, cotat de Publishers Weekly ca fiind „spuma ficţiunii istorice".